

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR OF THE MERCY KILPATRICK SERIES

KENDRA
ELLIOT

ECHO
ROAD

MELINDA
LEIGH

BESTSELLING AUTHOR OF THE BREE TAGGERT SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ECHO ROAD İÇİN ÖVGÜ

"Tüyerler ürpertici, sürükleyici ve perçinleyici. İki zeki kanun uygulayıcı, sapkın bir seri katili avlamak için güçlerini birleştiriyor. Elliot ve Leigh, beni geç saatlere kadar uyutmayan, sayfaları çeviren, bıçak sırtı, kedi-fare gerilimi yaratmışlar. Tavsiye ederim!"

-Robert Dugoni, Tracy'nin *New York Times* çoksatan yazarı
Crosswhite serisi

"Bir acımasız seri katil artı bir FBI ajanı artı bir cinayet masası dedektifi eşittir beni sayfalara yapıştıran ve kilitlerimi kontrol ettiren sürükleyici bir kedi-fare oyunu. *Yankı Yolu*, insan kalbinin karanlığını ve kadın dostluğunun ışığını haritalandırıyor."

-Tess Gerritsen, *The Spy Coast'un* çok satan yazarı

"İki tür ustasını bir araya getirdiğinizde ne elde edersiniz? Polisiye kurgunun muhteşemliğinin çift namlulu bir patlaması."

-Lee Goldberg, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Elliot ve Leigh müthiş yeteneklerini bu bağımlılık yaratan gerilim romanına aktarıyor, sesleri kusursuz bir şekilde harmanlanarak kışkırtıcı ve sürükleyici bir kitap ortaya çıkarıyor. Gerilim okurları bu kitapla piyangoyu kazandı!"

-Jess Lourey, *The Taken Ones* kitabının yazarı

"Yoğun. İtici. Yorucu, ama okumayı bırakamayacağınız türden bir yorgunluk, adalet için kök salma türünden bir yorgunluk, kış tekmeleyen kadın türünden bir yorgunluk."

-Rachel Howzell Hall, *New York Times* çoksatan yazarı

ECHO ROAD

AYRICA KENDRA ELLIOT TARAFINDAN

COLUMBIA NEHRİ ROMANLARI

Son Kız Kardeş

Çamlardaki

Sessizlik

Nehirdeki İlk

Ölüm

MERCY KILPATRICK ROMANLARI

Merhametli Bir

Ölüm Merhametli

Bir Gerçek

Merhametli Bir Sır

Merhametli Bir

Sessizlik

Merhametli Bir

Kader

Merhametli Bir Söz

KEMİK SIRLARI ROMANLARI

Gizli

Soğutulmuş

Gömülü

Yalnız

Bilinen

Peçeli (novella)

CALLAHAN & MCLANE ROMANLARI

KEMİK SIRLARI DÜNYASININ BİR PARÇASI

Kayboldu
Köprülü
Spiralli
Hedefli

HAYDUT NEHRİ ROMANLARI

Babasının Mezarında (Rogue River)
Mezar Sırları (Rogue River)
Dead in Her Tracks (Rogue Winter)
Ölüm ve Onun Bağlılığı (Rogue Vows)
Doğruyu Söyle (Haydut Adalet)

DULLAR ADASI ROMANLARI

Yakın Kemikte
Yetiştirilmiş
Kemiklerin Altında
Kayıp Kemikler
Kemik Derinliği

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ
"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye) Ona Karşı
Ölü
Ona Yalan Söyle
Ölümünü Onun
Gözetiminde
Yakalayın*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Korum*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir
"O Düşebilir" (Kısa Bir Öykü) O
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

HAYDUT NEHRİ ROMANLARI

*Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)*

DULLAR ADASI ROMANLARI

*Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik*

Gömülü Kemikler
Yanlış Kemikler

ECHO ROAD

KENDRA
ELLIOT

MELINDA
LEIGH

Montlake

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçekle herhangi bir benzerlik yaşayan ya da ölü kişiler, tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2024 by Oceanfront Press LLC ve Melinda Leigh Enterprises LLC
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13 (dijital): 9781662522017
ISBN-13 (ciltli): 9781662522000
ISBN-13 (ciltlessiz): 9781662521997

Ön kapak tasarımı Olga Grlic'e ait
Arka kapak tasarımı Logan Matthews Kapak
görseli: © sharply_done / Getty

Birinci baskı

*Uğur Böceği'ne,
gelmiş geçmiş en iyi kız.
Sayfada sonsuza dek yaşayacaksın.
Keşke sonsuza dek benimle yaşayabilseydin.
Seni özledim, kızım.
-ML*

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	<u>HIM 4</u>	<u>HIM</u>
<u>Bölüm 1</u>	<u>BREE</u>	<u>2</u>
<u>BREE</u>	<u>Bölüm 3</u>	
<u>BREE</u>	<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm 5</u>	<u>MERCY</u>	
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm 7</u>	
<u>MERCY</u>	<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm 6</u>	<u>MERCY</u>	<u>8</u>
<u>BREE</u>	<u>9</u>	<u>MERCY</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 11</u>	<u>PAIGE</u>	
<u>Bölüm 12</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 13</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 14</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 15</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 16</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 17</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 18</u>	<u>HIM</u>	
<u>Bölüm 19</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 20</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 21</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 22</u>	<u>PAIGE</u>	
<u>Bölüm 23</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 24</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 25</u>	<u>HIM</u>	
<u>Bölüm 26</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 27</u>	<u>MERHAMET</u>	
<u>Bölüm 28</u>	<u>BREE</u>	
<u>Bölüm 29</u>	<u>MERHAMET</u>	

[Bölüm 30 HIM](#)
[Bölüm 31 MERHAMET](#)
[Bölüm 32 BREE](#)
[Bölüm 33 MERHAMET](#)
[Bölüm 34 BREE](#)
[Bölüm 35 MERHAMET](#)
[Bölüm 36 HIM](#)
[Bölüm 37 BREE](#)
[Bölüm 38 MERHAMET](#)
[Bölüm 39 BREE](#)
[Bölüm 40 MERHAMET](#)
[Bölüm 41 PAIGE](#)
[Bölüm 42 BREE](#)
[Bölüm 43 HIM](#)
[Bölüm 44 BREE](#)
[Bölüm 45 MERHAMET](#)
[Bölüm 46 PAIGE](#)
[Bölüm 47 BREE](#)
[Bölüm 48 HIM](#)
[Bölüm 49 BREE](#)
[Bölüm 50 PAIGE](#)
[Bölüm 51 MERHAMET](#)
[Bölüm 52 BREE](#)
[Bölüm 53 MERHAMET](#)
[Bölüm 54 BREE](#)
[Teşekkür Yazarlar](#)
[Hakkında](#)

Önsöz

HİM

Onu ilk gördüğümde, onu öldüreceğimi biliyordum.

Bunu neden yaptım?

İlişkimiz istediğim gibi gitmedi diye mi?

Beni gibi memnun etmediği için mi?

Hayır. Bunların hepsi bahaneydi. Onu öldürdüm çünkü istedim.

O anda buna kaza dedim. Ama gerçekten öyle miydi? Onu çoktan kaçırmış ve dövmüştüm. Gitmesine zor izin vermiştim ama sonunu planlamamıştım. O sabah uyanıp zamanın geldiğine karar vermedim. Gerçek şu ki, kontrolü kaybettim. Şu anda yalnız olmama rağmen, utancımın sıcaklığı ensemden yukarı doğru akıyor. Öldürmeye başladıktan sonra duramadım. Bir hayvandan farkım kalmadı. Hatta daha kötüsü. Çünkü sadece kontrolümü kaybetmekle kalmadım, bundan *hoşlandım* da.

Başımı sallıyorum, anıyı kovmaya çalışıyorum.

Ama kararlılığımın içinden sızıyor.

Nabzımın kulaklarımı sağır eden sesi.

Ellerimin altında vücudunun kasılması. Sıkıyorum. Daha sert ve daha sert. Hayvani sesler duyuyorum. O mu ben mi?

Belki ikimiz de.

Homurdanma. Nefes nefese. Boğulma.

KAPA ÇENENİ, KAPA ÇENENİ, KAPA .

Ellerim kulaklarıma doğru titriyor ama ses dışarıdan gelmiyor. Kafamın içinde.

İlk çılgınca tepkime rağmen, eylemin kendisi coşkuluydu. Aslında, daha önce hiç yaşamadığım bir adrenalin patlamasıyla baş başa kaldım. Yaşadığımı hissediyorum, ki koşullar düşünüldüğünde bu ironik bir durum. Hiç pişmanlık duymuyorum. Beni rahatsız eden şey bunun beceriksizce gerçekleşmiş olması. Geriye dönüp baktığımda, o anın tadını çıkarmalıydım.

İradesinin kırılması az önce gerçekleşmişti. Sonrasındaki sessizlik neredeyse hayal kırıklığı yaratmıştı.

Hayal kırıklığı yaratmıştı.

Şu anda, bunu tekrar yapmam gerekeceğini biliyorum. Bir dahaki sefere, bu hareket bir dürtü olmayacak. Kasıtlı olacak.

Onunla işim bitti, ama bir sonraki mükemmel olacak.

Bölüm 1

BREE

1. Gün

Şerif Bree Taggert aracından inmek için kapıyı açar açmaz sineklerin vızıltısını duydu. Tecrübelerine göre, aşırı sayıda sinek hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Kaldırırma adımını attığında sıcak onu sarmıştı. New York'un taşrasında yaz mevsimi genellikle güzel geçerdi ama her zaman bunaltıcı bir iki haftaya katlanmak zorunda kalırlardı. Yıllık sıcak hava dalgasının tam ortasındaydılar.

İlçe jipinden bir su şişesi aldı ve aracın kapısını kapattı. Asfalt ısı yayıyor, sıcaklığı ve nemi sauna seviyesine yükseltiyordu.

İleride, ilçe bakım görevlisi Edmund Hoyt yolun kenarında durmuş, diz boyu otların arasına bakıyordu. Ter uzun kollu tişörtünü ıslatmış ve zayıf, bronzlaşmış yüzünde parlıyordu. Bree, Edmund'un yol kenarındaki bitkileri biçmek için kullandığı traktörün yanından geçti ve onun yanında durdu. Sinekler uzaktan kumandalı bir uçak gibi ses çıkarıyordu.

Ona su şişesini uzattı. "Ne buldun?"

"Teşekkürler." Şişeyi kaldıran Edmund eliyle yabancı otları işaret etti. Yol kenarındaki setin beş metre aşağısında, uzun otların arasında atılmış iki bavul duruyordu. "Şerifin cevap vermesini beklemiyordum."

"Yakınlardaydım, ilçe bütçe toplantısına gidiyordum." Bree bunu kaçırdığı için çok mutluydu. İlçe toplantıları gözüne çatal batırmak kadar keyifliydi.

Güldü, şişenin kapağını çevirdi ve tekrar bavulları işaret etti. "Onları ilk gördüğümde ilçe çöplüğüne götürecektim. Sonra yaklaştım, sinekleri gördüm ve

kokuyordu... o pis koku her neyse." Uzun bir yudum almak için durakladı. "Onlara dokunmamaya karar verdim ve ofisinizi aradım."

"İyi düşünmüşsün."

Edmund genellikle güne erken başlardı ve muhtemelen bütün gün sıcakta çalışmıştı ama vücut kokusu bagajdan yayılan pis kokuyla yarışamazdı. Öğleden sonranın bunaltıcı ve durgun havası, çürümenin o eşsiz kokusunu daha da yoğunlaştırıyordu. Rüzgâr olmadığı için koku, nemli zeminde gezinen sis gibi nemin üzerinde geziniyordu.

"Daha fazla yaklaşmadım." Edmund şapkasını çıkardı ve yüzünü gömleğinin koluna sildi. Ellili yaşlarının ortasında, birkaç günlük tuzlu biberli saçları ve dışarıda çalışan bir adamın derin karga ayakları vardı. "Bana yarım yamalak gibi geldi."

Bu durum Bree'ye de şüpheli geldi. Ama birinin bavulda ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Bütçe toplantısından kaçmasının bedelini mi ödüyordu? Karma gerçek bir sürtük olabilirdi.

Bu sıcakta sinekler çürüyen organik maddelere doğru çekilir. Bavullarda çürümüş yiyecekler olabilir. Diğer taraftan . . . ölü şeyler en çok sinekleri çekiyordu.

Fotoğraf çekmek için telefonunu kullandı. Sonra bir gözü yerde iz, enkaz ya da başka bir kanıt ararken yamaçtan aşağıya doğru ilerledi. Çizmeleri bir çalıya takılmıştı ve bağcıklarından bir gömü seçerek dikkatlice çıkardı.

Tekerlekli çantalar, uçuş için kontrol etmeniz gereken daha büyük boyutlardaydı. Biri kısmen açıktı, fermuarın dişleri birbirinden ayrılmıştı. Diğer ise bir kayanın üzerinde dik duruyordu. Onların bir araçtan itildiğini ya da fırlatıldığını, setten aşağı yuvarlandığını ve bulundukları yerde dinlenmeden önce birinin açıldığını hayal edebiliyordu.

Döndü ve yola kadar olan eğimi taradı. Yabani otlar ve eğim nedeniyle bavullar yoldan geçen sıradan bir araba tarafından fark edilmeyecekti ama Edmund traktörün yüksek koltuğundan daha iyi bir görüş açısına sahipti. Yoldan geçen biri bavulları fark etse bile, uzaktan bakıldığında bavuldan başka bir şey gibi görüneceklerdi. Atılmış döküntüler alışılmadık şeyler değildi. Bree yol kenarına atılmış şiltelerden eski ev aletlerine kadar her şeyi görmüştü. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için bunlara yaklaşmak gerekiyordu.

Güneş başının tepesine vuruyordu ve ter, zırhının ve üniformasının altına giydiği tişörtü çoktan ıslatmıştı. Bavullardan yayılan koku giderek güçleniyordu. Yaklaştıkça, sineklerin aralıksız vızıltısı, bunaltıcı sıcakta bile kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. Birkaç metre uzakta duran Bree, kısmen açık olan valizin içine daha iyi bakabilmek için çömeldi. Philadelphia'da cinayet masası dedektifi olarak geçirdiği yıllardan sonra bile sinekler onu ürkütüyordu.

Daha yakına eğildi. Siyah bir çim ve yaprak torbasına benzeyen bir şeyin ucu kırık fermuardan dışarı çıkmıştı.

Belki de sadece çöptür.

Zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı ama her ihtimale karşı birkaç fotoğraf daha çekti, çünkü en kötüsüne hazırlıklı olmayı öğrenmişti.

Bree görev kemerinden genişletilebilir copunu çıkardı, tam boyuna getirdi ve ucunu yavaşça kullanarak açıklığı genişletti. Dışarı akan koku gözlerini yaşarttı. Bree irkildi, başını çevirdi ve yoğun koku sinüslerine, ağzına ve boğazına dolunca öksürdü.

kullanarak plastiğin kenarını biraz daha kaldırdı, yırtmamaya dikkat etti. Açıklığı bir santim daha genişletti ve bir şey düşerek ayaklarının dibine indi ve kuru topraktan bir puf oluşturd.

Bree topukları üzerinde geriye doğru sallandı. bir korku kapladı. Nesne kurumuş ve çürümüşü, pörsümüş eti siyah ve kahverengiyle beneklenmişti. Tuhaf beyaz lekeler deriyi kaplamıştı. Ama yine de bir insanın ön kolunu ve elini tanıdı, sanki yardım istiyormuş gibi bavuldan dışarı uzanıyordu.

Artık çok geçti. Kurban muhtemelen öldürülmüştü. Doğal yollarla ya da kazara ölen insanlar genellikle bavullarda bulunmazdı.

Bree ayağa kalktı ve geriye doğru iki adım attı. Bacakları sabah koşusundan daha fazla yorulmuştu. Copunu yere bıraktı ve görev kemerine geri koydu. Cesedi daha fazla rahatsız etmeyecekti. Adli tabip

kalıntıları *yerinde* görmek isteyecektir.

Hiçbir şeye değmemiş olan ellerini fırçaladı ve yola doğru geri döndü, aynı yoldan setin üzerine tırmandı.

Aşağı inerken kullandığı yoldan. Yolda Edmund'a katıldı, kaldırım botlarının altında sert bir his veriyordu.

Edmund gözlerini kısarak ona baktı. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bavulun çöplerle dolu olmadığını varsayıyorum?"

"Hayır. Çöp değil. Bana birkaç dakika ver." Bree aracına döndü, motoru çalıştırdı ve klimayı sonuna kadar açtı. Havalandırma deliklerinden üflenen ılık hava, dışarıdaki ortama göre bir iyileşmeydi. Olay yerinden fazla kanıt toplanamayacağını tahmin etmesine rağmen destek, adli tabip ve adli tıp ekibi çağırdı. Sinek hareketliliğine bakılırsa bavullar muhtemelen bir süredir orada duruyordu.

İkinci bavulu düşündü. Aksi kanıtlanana kadar, içinde ikinci bir ceset olduğunu varsayacaktı.

İki bavul. İki ceset. İki cinayet.

Bölüm 2

BREE

Kırk beş dakika sonra, ilave devriye araçları yolun kenarına burun buruna park etmişti. Bree'nin yardımcıları arama alanının çevresini kazıklarla ve olay yeri şeridiyle işaretlemişlerdi. Arama ekiplerinin olay yerindeki etkisini en aza indirmek için, kolluk kuvvetleri için bir yürüyüş yolu bırakmışlardı.

Edmund sabahın erken saatlerinden beri dışarıda, sıcak ve güneşin altında olduğu için bitkin görünüyordu. Bree ifadesini almış ve gördüklerini kimseyle paylaşmamasını rica ederek onu göndermişti. Dava medyatik bir gösteri olma potansiyeline sahipti.

Bree'nin genç yardımcılarında biri, Juarez, fotoğraf çekti. Bir diğeri not defterine olay yerini çizdi ve ölçümler aldı.

Bir araba yaklaştı, sürücü neler olduğunu görmek için boynunu kırıncaya yavaşladı. Bree, yoldan geçenlerin hareket etmesini sağlamak için yola bir şerif yardımcısı gönderdi, ancak medyanın polis faaliyetini etmesi uzun sürmeyecekti.

"Karakolu ara. Birisi hemen buraya bir çadır getirsin. O bavulların yolu ve gökyüzünü görmesinin engellenmesini istiyorum." Bree manzaranın tuhaflığının dikkat çekeceğini hissetti. Gözlerini siper etti ve ufku taradı. Helikopter yoktu. Henüz.

"Evet, hanımefendi." Juarez kamerasını indirdi ve bölgeyi inceledi. "Kat edilecek çok yol var."

"Dış mekan sahneleri her zaman zorludur. Hava koşulları ve vahşi yaşam kanıtları bozar." Bree kordon altına alınmış geniş alanı taradı. "Bir olay yerini gerekli olacağını düşündüğümde daha büyük işaretlemeyi severim. Arama yapanlar bir kez zemini çiğnediler mi, her şey tehlikeye girer. Geri dönüp onu bozamazsınız." Bir olay yerine giren her kişi, potansiyel olarak saç veya deri hücreleri dökerek ve ayak izleri bırakarak oraya damgasını vurur.

"Flynn nerede?" Juarez sordu.

"Ormanda bir K-9 eğitim tatbikatı yapıyordu." Bree yarı zamanlı dedektifi ve tam zamanlı erkek arkadaşı Matt Flynn'i özlüyordu. Matt K-9'ları eğitmeye kararlıydı. Şerif departmanının mevcut K-9'unu kız kardeşinin köpek kurtarma organizasyonu aracılığıyla bulmuştu. Her zaman yeni bir acemi avındaydı ve idare becerilerini geliştirmek için çalışıyordu. Bir grup köpeklerle birlikte vahşi doğada olmak onun hayalindeki tatil fikriydi.

Juarez kaşlarını çatarak etrafı inceledi. "Bu talihsiz bir zamanlama."

"Öyle." Davayla ilgili görüşünü almak için Matt'i bile arayamamıştı. Önceki günden beri cep telefonu kapsama alanı dışındaydı.

Adli tabibin minibüsü geldi ve Dr. Serena Jones dışarı çıktı. Uzun boylu, siyah bir kadındı, yeşil önlük ve lastik çizme giymişti. Asistanı minibüsün arkasından ekipmanları almakla meşguldü. Elinde sağlık çantası, Dr. Jones uzun, atletik adımlarla yaklaştı ve Bree'nin başardığından çok daha zarif bir şekilde setten indi.

Bavulların birkaç adım ötesinde duran Dr. Jones bir elini kalçasına dayadı. "Bu benim için ilk."

"Aynı." Bree, tenine biraz hava ulaşmasını umarak gömleğini boynundan çekti. Üniformasının koltuk altlarında, vücut zırhının altında ve görev kemerinin altında ter birikmişti.

Dr. Jones elin yanına çömeldi ve bir dakika boyunca onu inceledi. Bir çift eldiven giydi ve ardından incelemek için parmaklardan birini kaldırdı. "Tırnaklar boyalı."

Bree daha yakına eğildi ve boynunu büktü. Renk, ona hemen dokuz yaşındaki yeğeni Kayla'yı hatırlatan parlak bir pembe tonuydu. Bree'nin kız kardeşi öldürüldükten sonra Bree Philadelphia'dan taşınmış ve yeğeni ile on yedi yaşındaki yeğeninin vasiliğini üstlenmek için Philly Polisi'ndeki kariyerini bırakmıştı. Kayla pek kız gibi bir kız sayılmazdı ama birkaç Barbie'si vardı. Barbie'nin aksesuarlarının çoğu bu renkteydi.

Ayırt edici renk, Bree için hâlâ çoğunlukla gizli olan bir kurbanı anında insanlaştırdı. Barbie Pembesi onun en sevdiği renk miydi? Bree'nin içinden bir üzüntü dalgası geçti ve hemen ardından öfke geldi. İkisini de bastırdı. Duygular muhakemeyi gölgeliyordu.

"Burada varsayımlarda bulunuyorum. Otopsi yapana kadar kesin bir şey söyleyemem ama ön kol ve elin cila rengi ve ince yapısı kalıntıların bir kadına ait olduğunu gösteriyor." Dr. Jones bavulu inceledi. "Böcekler meşgulmüş. Genel olarak, böcek faaliyeti kalıntıların en az beş gündür, muhtemelen daha uzun süredir burada olduğunu gösteriyor."

Juarez cebinden bir bandana çıkardı ve damlayan yüzünü sildi.

Dr. Jones topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "İlk izlenimim, kalıntıların beş ila on beş gündür burada olduğu yönünde. Böcekbilimci böcekleri yaşlandırarak bu süreyi önemli ölçüde daraltabilir."

Juarez hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş görünüyordu.

Dr. Jones, "Diğer bavula bakan oldu mu?" diye sordu. Bree, "O onuru size bıraktık," dedi.

"Güzel. Güzel," diye mırıldandı Dr. Jones, bavullara odaklandığı belliydi. "bir ya da iki cesedimiz olabilir." Bir el feneri çıkardı. Plastik torbanın kenarlarını parmaklarıyla birkaç santim araladı ve ışığı içeriye tuttu. "Uzun kahverengi saçlar görüyorum." El fenerinin açısını ayarladı. "Ceset küçük." Juarez'e bakmak için başını çevirdi. "O bavula sığmazsın, parçalara ayrılсан bile."

Sıcaktan kızarmış yanaklarının altında Juarez'in rengi soldu. "Ceset parçalara ayrılmış olabilir mi?"

Dr. Jones plastik torbadaki açıklığa dönüp el fenerinin ışığını ayarlarken ağzı buruştu. "Sanırım bu sağlam. İçeride katlanmış gibi görünüyor."

Dr. Jones ikinci torbaya doğru eğilerek yürüdü ve fermuarını yavaşça birkaç santim açtı. El fenerini içine tutarak nefes verdi. "İkinci bir cesede benziyor. Bu plastik bir torbanın içinde değil. Bir ayak görüyorum, ince, ayak tırnaklarında aynı tonda tırnak rengi var gibi görünüyor." Fermuarı kapattı, doğruldu ve bavuldan iki adım uzaklaştı.

Bree yardımcısına döndü. "Ayrıntılar gizli kalsın. Bunları kendi aranızda bile konuşmayın."

Juarez, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Morgda mı açacaksın?" Bree adli tabibe sordu. "Evet."

Dr. Jones başını salladı.

Juarez rahatlamış gibi nefes verdi.

Dr. Jones başını eğerek bavulları inceledi. "Kanıtların korunması için her şeyi laboratuvarda açmak en iyisi olacaktır. Yine de burada böceklerden örnek alacağız."

Juarez'in boğazı öğürürken kaydı, sonra yutkundu. Bree,

"Buraya kusma" dedi.

Başını sert bir şekilde .

ME'nin asistanı kamerasıyla yaklaştı.

Dr. Jones emir vermeye başladı. "Her şeyin fotoğrafını çekin. Bavulların altındaki topraktan ve tüm böceklerden örnekler istiyorum."

Başını sallayan asistan bavulların fotoğrafını çekmek için işe koyuldu. Uzaktan başladı ve her açıdan çalıştı, yavaşça dönerek farklı perspektiflerden yakın çekimler yaptı. Çok fazla fotoğraf olamazdı. Cesetler çıkarıldıktan sonra olay yeri yeniden oluşturulamazdı.

Bree'nin baş yardımcısı Todd Harvey ve devriye aracının arkasından bir çadır çıkardı. O ve Juarez çadırı valizlerin üzerine kurdular ve yan kapakları yoldan görüşü engelleyecek şekilde düzenlediler.

"Tam zamanında." Bree yaklaşan bir helikopterin belirgin *tak tak* sesini duydu. Birkaç saniye sonra bir haber helikopteri tepeden geçti. "Arama başlatın. Ayrıca, katilin aracından başka bir şey atma ihtimaline karşı yardımcıların yolun kenarlarında her yönde çeyrek mil boyunca yürümelerini istiyorum."

İki saat sonra, adli tabip ve yardımcısı her iki valizi de siyah ceset torbaları içinde sedyelere yerleştirdi. Birkaç milletvekili sedyelerin setten yola taşınmasına yardım . Bir haber minibüsü yolun kenarına park etti. Kameraman, sedyeler adli tabibin minibüsünün arkasına yüklenirken onlara odaklandı. Ses kaydı yapan uzun boylu sarışın muhabir Hollywood'a yakışır görünüyordu ama Bree adını hatırlayamasa da tanıdıktı.

"Şerif!" diye seslendi sarışın adam, lacivert takım elbisesinin kollarını düzeltirken ve ipek kravatını düzeltirken. Nasıl terlememişti?

"Şu anda seninle konuşamam. Lütfen geri çekilin. Bu aktif bir soruşturma." Bree, medyanın mesafeli durmasını sağlamak için en yeni çalışanlarından biri olan Şerif Yardımcısı Renata Zucco'yu çağırdı. Zucco ufak tefekti ama sertti, hatta zaman zaman çok gevezeydi. Eski bir NYPD ajanı olarak, kimsenin onu ezmesine ya da olay yerini tehlikeye atmasına izin vermezdi.

Todd rapor verdi. "Yol kenarı araması tamamlandı. Her zamanki çöpleri bulduk: su şişeleri, soda kutuları, sigara izmaritleri, paket servis poşetleri, vesaire."

Her hurda bir kanıt işaretinin yanında fotoğraflanacak, torbalanacak ve analiz için adli tıp laboratuvarına geri götürülecekti. Her poşet, söz konusu kanıt parçasını kurtarmak için kullanılan eldiveni içerecekti. Her etiket, gözetim zincirindeki mevcut halkayı belgeleyecekti. Bu zincirdeki herhangi bir kopukluk delili kabul edilemez hale getirecekti.

Bree, "Fazla bir şey beklemiyordum çünkü kurbanların burada öldürülmediği açık. Burası bir çöplük. Ama asla bilemezsiniz. Bu garip bir vaka."

Cesetler kaldırıldıktan sonra, Bree ve yardımcıları cesetlerin yattığı yerin fotoğrafını çekti, örnek aldı ve toprağı araştırdı.

Juarez, "Kanıt eksikliği sinir bozucu," dedi.

"Otopsiler tamamlandığında elimizde çok şey olacak." Bree kalıntıların ve/veya bavulların kurbanların kimliklerini belirlemelerine ve cinayetleri çözmelerine yardımcı olması için zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı.

Bölüm 3

BREE

Bree, medya araçlarının ana otoparkı tıka basa doldurduğu istasyona döndüğünde akşamın erken saatleriydi. Bree arabasıyla arkadan dolaştı ve çalışanların girişini kullandı. Dinlenme odasında durup paslanmaz çelikten bir şişeye su doldurdu ve yarısını ofisine dönerken içti. Sandalyesine çöktü, arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak klimanın üzerinde dolaşmasına izin verdi.

"durumdasın."

Bir göz kapağını kırdı. İdari asistanı Marge kapıda duruyordu. Altmış yaşlarında olan Marge siyah pantolon ve makul ayakkabılar giyyordu. Boyalı kahverengi saçlarına sprey sıkılmıştı. Sıcağa karşı tek tavizi her zamanki hırkasının olmamasıydı.

Bree doğrulup oturdu. "Öyleyim." Yere baktı. Üniforması ter, kir ve çimenle lekelenmişti. Güneş ve sıcak onu bitkin ve susuz bırakmıştı. Yüzü sıcak ve gergin hissediyordu, muhtemelen güneşten yanmıştı. Güneş kreminin terden akıp gittiğine şüphe yoktu. Biraz daha su içti, sonra çekmecesinden bir paket elektrolit çıkardı, şişeye ekledi ve çalkaladı.

"Duş almalısın. Dolabında yeni bir üniforma var."

Bree başını salladı. "Haklısın." Hiçbir şey kiri hortumla temizlemekten iyi hissettiremezdi.

"Lobi basınla dolu. Onlara şekilde hitap etmek istemezsin." Marge Bree'ye doğru el salladı.

"Aslında istiyorum. Belki kötü kokarsam uzun süre kalmazlar." Bree sırtıttı.

Marge ona bir bakış attı.

Bree'nin sırtışı kaş çatmaya dönüştü. "Bütün gün sıcakta dışarıdaydım. Nezaket gösterecek havada değilim." Cildi meyve derisi gibi hissediyordu.

Marge dedi Hiçbir şey, ama bir kalemle çizilmiş kaş
gül bir milimetre.

Bree onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Politika yapmak için çok yorgunum." "Botunda bir kurtçuk var."

Bree onu odanın öbür ucuna fırlatma isteğini bastırdı. Bir suç mahallinde sürünmek size bunu yaptırır. Ayağını yere vurdu. Kurtçuk düştü ve onu çizmesinin altında ezdi. "Ben duş alacağım." Sesindeki huysuzluğu duydu ama umursamadı.

Marge aslında gülümsemedi ama gözlerinin kenarları kırıştı. "Soyunma odasına yeni bir üniforma ve temiz botlar getireceğim."

Marge uzun yıllar şerifin ofisinde çalışmıştı. Suç mahallerinde sıkça rastlanan iğrenç şeyler de dahil olmak üzere, kolluk kuvvetleriyle ilgili her türlü kirli ayrıntıyı biliyordu. Bree'nin seçilmiş memur statüsünün farkında olan Marge her zaman yeni bir üniforma ve temiz bir çift bot hazır bulundururdu.

Ani bir paranoya dalgası Bree'nin üzerine çöktü. Vücuduna şöyle bir baktı. Başka böcek görmüyordu ama onları her yerde hissedebildiğine yemin edebilirdi. Bree iki dakika içinde ayağa kalkmış ve soyunma odasında soyunmaya başlamıştı. Kirli üniformasını fayansın üzerinde, zırhını da bankın üzerinde bırakarak aceleyle duşa girdi.

Spreyin altına girdi ve yakın zamanda yapılan tadilatla kadın çalışanlar için bir soyunma odası eklendiği için minnettar oldu. Bree göreve gelmeden önce sadece erkekler için bir soyunma odası vardı. Ama önceki, yozlaşmış ve artık ölmüş olan şerif hiç kadın şerif yardımcısı çalıştırmamıştı. Bree göreve atandığında her şey değişmişti.

Evi temizlemişti. İlk aylar zor geçmişti. Süregelen cinsiyetçilikle uğraşmış ve yardımcılarının yarısına yakını işi bırakmıştı. Ancak uzun vadede her şey yoluna girmişti ve kalan yardımcılardan ve yeni işe aldığı kişilerden memnundu. Erkekler kulübüne kapı gösterilmişti.

Birkaç kez keselendikten sonra duştan çıktı. Tezgâhın üzerinde yeni üniformasının yanında kabarık bir havlu duruyordu. Kurulandı ve giyindi. Saçlarını kurutma makinesiyle hızlıca kuruttuktan sonra her zamanki profesyonel topuzuna tutturdu. Her zaman umutlu olan Marge lavaboların yanına bir makyaj çantası bırakmıştı. Bree bunu görmezden geldi. Genellikle

Marge'ı yatıştırır, biraz kapatıcı ve ruj sürerdi. Ama bugün işi bitmişti. İki kadının duygusuzca bir kenara atılması, sıcak ve böceklerle uğraştıktan sonra, Bree'nin kişisel görünümü için tek bir siki bile kalmamıştı.

Temiz ve düzenli olmak bu akşam herkesin alabileceği en iyi şeydi.

Çıkmadan önce dolabında sakladığı deodorantı ve diş fırçasını kullandı.

Marge onun makyajsız yüzüne kaşlarını çatarak aşağı yukarı bir değerlendirme yaptı. "Daha iyi."

Pes mi ediyordu?

Bree öyle umuyordu. Ekip odasında Todd'a yetişti. Nemli saçları ve temiz üniforması onun da duş aldığını gösteriyordu.

Todd başını eğdi. "Basınla konuşmamı ister misin?" "Hayır.

Onları ben hallederim."

"Tanrı'ya şükür." En az onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu. "Ne yapabilirim ne yapacaksın?"

"Juarez'in NamUs, ViCAP ve NCIC'de sorguların yürütülmesine yardımcı olmasını sağlayın.

Son altı ay içinde kaybolduğu bildirilen uzun kahverengi saçlı kadınları aramaya başlayın."

ViCAP, FBI'nın şiddet suçlarını analiz etmek ve bu suçlar hakkında bilgi toplamak üzere tasarlanmış Şiddet Suçlularını Yakalama Programı'ydı. Kayıtlar cinayetleri, cinsel saldırıları, kayıp şahıs vakalarını ve kimliği belirsiz kalıntıları içeriyordu. NamUs, kimliği belirlenemeyen kalıntılar ve kayıp şahıs vakaları hakkında arama yapılabilen ulusal bir veri tabanıydı. Ulusal Suç Bilgi Merkezi, kayıp şahıslar ve suç bilgileri için ülke çapında bir takas merkeziydi. ABD'de şu anda yirmi üç binden fazla kayıp şahıs vakası açıktı. Her üç veritabanının da sorgulanması, kurbanlarının kimliklerini tespit etmeleri için daha iyi bir şans veriyordu.

Adli tabip daha fazla bilgi verdikten sonra aramayı güncelleyeceklerdi ama şansları yaver gidebilirdi. Kurbanların kimlikleri çabucak tespit edilebilir. Kimin öldürüldüğünü bilmeden bir cinayeti çözmek çok daha zordu.

"Yapacağım," dedi Todd.

Bree saati kontrol etti. "Bundan sonra ikiniz de evinize gidin. Otopsiler tamamlandıktan sonra soruşturma yarın hız kazanacak. Fırsatımız varken biraz uyuyalım."

Şimdilik işe yarayacak çok az bilgi vardı.

"Evet, hanımefendi." Todd masalara ve bilgisayarlara doğru döndü.

Lobiye çıktı ve basının karşısına geçti. Sadece yerel kanalları gördü ve davanın ulusal medyanın ilgisini çekmemesi için parmaklarını çaprazladı. Sirk çadırı atmosferi hiçbir soruşturmaya yardımcı olmamıştı.

Lobiye adını atar atmaz medya soru yağmuruna tuttu. Bree kalabalığın önünde durdu ve bekledi. Kalabalık sakinleşti ve o da başladı. "Bu öğleden sonra, Echo Yolu'nun kenarında muhtemelen kadın olan iki cesedin kalıntıları bulundu." Bulunma koşullarını anlattı.

Bir muhabir "Cesetlerin bavullara doldurulduğu doğru mu?" diye bağırdı.

Bree bir anlık öfke patlamasını yatıştırdı. Böylesine ilginç bir detayın medyadan kaçmasını bekleyemezdi. Olay yeri halka açık bir yoldaydı ve onlar çadırı kurmadan önce çok sayıda araba oradan geçerek olayı gözlemlemişti. "Evet. Kalıntılar iki büyük bavulun içindeydi."

Başka bir muhabir "Randolph County'de başka bir seri katil mi var?" diye seslendi.

Bree elini kaldırdı. "Bu tür iddialarda bulunmak için henüz çok erken. Bu insanlar bir dizi başka suçun kurbanı olmuş olabilirler." Aklına çete şiddetinden insan kaçakçılığına kadar pek çok olasılık geliyordu ama basın daha fazla spekülasyona ihtiyacı yoktu. "Daha fazla ayrıntıya bunları size ."

"İki kurbanın da pembe oje sürdüğünü duydum. Bu doğru mu?" diye sordu daha önce olay yerinde bulunan sarışın muhabir. Yeni bir takım elbise giymişti, yüzü ve saçları mükemmel görünüyordu, bu da Bree'yi neredeyse az önce söylediği bilgi kadar rahatsız etti. Bree, gerçek ipuçlarını sahtelerinden ayırmaya yardımcı olmak için cila detaylarını kendi bünyesinde tutmak istemişti ama belli ki bu artık mümkün değildi.

Bree çaba sarf ederek poker suratını korudu. "Evet."

Sarışın devam etti. "Kurbanlardan birinin uzun kahverengi saçları mı var?"

Bree ilkel bir çığlığı bastırdı. Medya şimdiden davayı sabote ediyordu ve o daha soruşturmayaya yeni başlamıştı. Bu iyiye işaret değildi.

"Doğru." Birkaç soruyu daha muğlak cevaplarla geçiştirdi ve ardından "Adli tabipten haber aldıktan sonra başka bir basın toplantısı planlayacağım" diyerek oturumu sonlandırdı. En yakındaki kameraya döndü. "Echo Yolu'nun kenarına bavulların atıldığını gören ya da olayla ilgili herhangi bir bilgisi olan varsa lütfen şerif departmanını arasın." Bree genel numarayı verdi ve yardımları için halka teşekkür etti.

Lobinin güvenli kapısını arkasından kapatan Bree ofisine geri döndü. Cesetler bavullar içindeydi ve ME minibüsüne taşındıklarında siyah ceset torbalarının içindeydiler. Yoldan geçenlerin ya da muhabirlerin cesetleri Rus iç içe geçmiş bebek etkisiyle görmeleri mümkün değildi. Resmi olmayan personelin ojeyi ya da uzun siyah saçları görmesi mümkün değildi. Bu ayrıntılar sızdırılmıştı.

Ama kim tarafından?

Öfkeli ve bitkin bir halde dosyalarını topladı ve alaca karanlıkta arka kapıdan çıktı. Çantasını konsolun üzerine attıktan sonra direksiyonun arkasına geçti. Kapı bariyeri yükseldi ve arabayı çitlerle çevrili otoparktan dışarı sürdü.

Ana yola saparken radyodan hafif bir cızırtı geliyordu. Bir cisim ön cama doğru süzüldü ve ıslak bir şapırtıyla çarptı. Bree'nin kalbi boğazına çarptı. Fren pedalına bastı, kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu. Camdan kırmızı bir sıvı sızdı.

Birisi arabasına bir şey fırlatmıştı. Aracını çarpmış olabilir.

Dışarıda biri "Lanet olası işe yaramaz polisler" diye bağırdı.

Bree kimseyi göremiyordu. Kırmızı sıvı ön camdan görüşünü engelliyordu. Kan mı?

Vites kolunu sarsarak park etti, kapıyı açtı ve eli silahında, araçtan dışarı atladı. İnce bir parça

Sileceğinden lateks sallanıyordu. *Balon mu?*

Başını koşan ayak seslerine doğru çevirdi. Kapüşonlu bir figürün hızla uzaklaştığını gördü. Boyu ve yürüyüşü erkek bir şüpheli olduğunu gösteriyordu. Yardım çağırmak için yaka mikrofonunu kullandı, bir devriye ekibinin yakınlarda olduğunu ve saldırganın yolunu bloğun diğer ucunda kesebileceğini umuyordu. Ama öyle bir şans yoktu. Görevli memurlar ya karakoldaydı ya da devriye geziyorlardı.

Öfke adımlarını körükleyerek onun peşinden fırladı. Kalçaları ve ciğerleri yanıyordu ama ona yetiştii. Adam ileride bir ara sokağa saptı. Bree köşeden döndü. Ara sokak boştu. Silahını karanlığa doğrulttu. Saklanıyor muydu? Bir çöp konteynerinin yanından geçerken, konteynerle tuğla duvarın arasını kontrol etti. Sonra ayak parmaklarının ucuna kalktı ve üstünü çevirerek açtı. Dışarı çöp kokusu yayılıyordu ama konteynir çoğunlukla boştu. İçinde kimse yoktu. Kapağı kapattı, sokağı taradı ama kimseyi göremedi.

Bir tel örgü tıkırdadı, ayaklar sertçe yere vurdu ve ardından koşan ayak sesleri uzakta kayboldu.

Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

Silahını kılıfına soktu, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bir dakika boyunca hırıldadı.

Sinirli bir şekilde aracına döndü ve ön camdaki kırmızı sıvıyı şüpheyile inceledi. Kalındı ve yapışkan görünüyordu. Yine de kan değildi. Geçirdiği günden sonra korkunç bir koku bekliyordu ama burnuna tatlı ve keskin bir koku geldi. Barbekü sosu mu? Bir devriye arabası, ışıkları yanarak ona doğru geliyordu.

Juarez sürücü fırladı. "Şerif?"

"Sanırım birisi aracıma barbekü sosuyla dolu bir balon fırlattı."

"Barbekü sosu mu?"

"Sanırım kan gibi görünmesi amaçlanmıştı."

"Oh, vay canına." Dağınıklığa baktı.

"Evet. Herkesin istasyondan çıkarken daha dikkatli olması gerekiyor. Birileri kızgın." Todd'a tüm çalışanlara haber vermesi için mesaj attı. "Kimse yaralanmadı ama bu" -ön camını işaret etti- "bir kazaya neden olabilirdi."

Sonra tekrar sürücü koltuğuna kaydı. Ön cam tamamen kapalıydı. Camı indirdi. Kafası dışarıda, arabayı park yerine doğru sürdü. Juarez onu takip etti. Birkaç fotoğraf çekti, sonra da kadının aracını hortumla yıkadı.

Sileceğinden küçük bir lateks parçası aldı. "Bu şimdiye kadarki en saçma rapor olacak."

"Evet, hanımefendi." Juarez hortumu sardı.

Neyse ki araçta hasar yoktu. Ama direksiyona geçerken adrenalin yüklemesi yüzünden elleri titriyordu.

Barbekü Soslu Balon Adam haksız değildi. Kendini işe yaramaz hissediyordu. Randolph County'de başka bir katil daha vardı. İki kadın ölmüştü. Halkı güvende tutmak onun işiydi ve başarısız olmuştu.

Hâlâ sarsılmış olan Bree, çöken karanlıkta arabasını eve doğru sürdü. Çiftliğe dönmek için hiç acelesi yoktu. Her zamanki ev ortamı gürültülü ve kaotikti. Bree kız kardeşinin Grey's Hollow'daki çiftliğine taşındığında, eski cinayet masası ortağı emekli olmuş ve Bree'nin yeğenlerine gayri resmi dadı ve sözde teyze olarak hizmet etmek üzere şehir dışına taşınmıştı. Dana çocukları geniş ailesiyle birlikte tatil yapmak üzere Jersey Shore'a götürmüştü.

Çiftlik aynı zamanda iki köpeğe de ev sahipliği yapıyordu: Matt'in eski K-9'u Brody ve Bree'nin pointer karışımı kurtarıcısı Uğur Böceği. Çiftlikte ayrıca beş at ve bir bölgeci erkek kedi de yaşıyordu. Bu hafta Matt K-9 macerası rozetinin peşinde ve çocuklar da plajda olduğu için çiftlik Bree'ye kalmıştı.

Yetişkinlik hayatının büyük bölümünü yalnız geçirmiş bir kadın için, çılgın bir aile ortamına itilmek endişe vericiydi. Ama şimdi kaos içinde yaşamaya alıştığından, ani sessizlik de bir o kadar rahatlatıcıydı.

Arka kapıyı açtı ama içeri girmek yerine köpekleri dışarı çıkardı. Uğur Böceği Bree'nin dizlerine çarptı ve işemek için çimlere tırıs gitmeden önce ilgi istedi. Brody sırasını bekledi

bir beyefendi gibi başını kaşımak için. Köpekler peşindeyken Bree ahıra doğru yol aldı. Küçük kardeşi akşam yemeğinde atları ve köpekleri beslemişti. Beş kocaman baş, ahırlarının yarım kapılarının üzerinden bakıyordu. Bree her bir hayvanı kontrol etti ve boyalı iğdişiyle fazladan birkaç dakika geçirdi. O, kız kardeşinin atıydı ve onun arkadaşlığı ona huzur veriyordu. Bir elini atın terli omzunda gezdirdi. Kapılar açık olsa bile ahır sıcaktı ve Bree atları gece için meraya çıkardı. Botları kuru otların üzerinde çıtırdıyordu. Yağmur yağmayalı ne kadar olmuştu? Kavurucu sıcaklıklar düşünülüşünde çok uzun zaman olmuştu.

Evde, o ve köpekler birbirlerine baktılar.

"Biliyorum. Sıkıldın." Bree'nin bitkin düşmesi gerekirdi ama bunun yerine bir türlü sakinleşemiyordu. Sessizlik doğal gelmiyordu. Bir bardak buzlu çay doldurdu ve arka verandaya çıkardı. Köpekler ayaklarının dibinde yatıyordu. Birlikte merada otlayan atların karanlık şekillerini izlediler. Telefonu çaldı ve ekranda Dana'nın numarası belirdi. Bree cevap verdi.

"Hey." Dana'nın sesi nefes nefese geliyordu. "Kayla aramak istedi." "Bree Teyze!" Kayla bağırdı.

Bree telefonun hoparlörünü açtı. "Ne yapıyorsun?"

"Boardwalk'a gittik, pizza ve dondurma aldık, ben roller coaster'a bindim, Luke da benimle geldi ve yarın plaja gidiyoruz," dedi Kayla tek cümle ve tek nefeste. Nefes aldı. "Dana'nın kardeşinin iki kızı var ve bizi su parkına götüreceğine söz verdi."

"Eğlenmene sevindim." Bree onlarla birlikte olmak isterdi ama yolculuk son dakikada gerçekleşmişti. Zaten tatile çıkan o kadar çok yardımcısı vardı ki, kendisi de izin alamadı.

"Gitmeliyim," dedi Kayla. Bağlantı üzerinden çocuklar kıkırdadı. Bir tıkırtıdan sonra Dana hatta geri döndü. "Bunun için üzgünüm."

Güldü. "Yatağa girer girmez kendinden geçecek." "Daha yorulmadın mı?" Bree sordu.

"Hayır. Kardeşlerimin çocukları burada. Birbirlerini yoruyorlar. dışarı."

"Luke?"

"Yeğenimle mini golf oynuyor," dedi Dana. "Yakında dönerler."

"Kontrol etmesine gerek yok ama isterse arayabilir." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bree Luke'la konuşmaktan mutluluk duyacaktı ama onun buna gerek duymadığını umuyordu. Onun eğleniyor olmasını umuyordu. Ama kahretsin, onları beklediğinden çok daha fazla özlemişti. Ama cesetler bavullar içinde ortaya çıkarken çocukların Grey's Hollow'da olmamasından memnundu.

Bölüm 4

HİM

Ben işteyken bavulları bulmuşlar.

Muhtemelen onları daha iyi saklamalıydım. İlk olduğu gibi, bu eylemim de düşüncesizce olmuştu ama koku giderek kötüleşiyordu.

Basın toplantısını dizüstü bilgisayarımda tekrar izliyorum. Keşfedilmekten endişe etmiyorum. Ben çok zekiyim. Kimse benden şüphelenmez. Ama bir kadın şerif? Bu saçmalığa neredeyse gülmek istiyorum.

Kaltak belli ki beceriksiz. Yoluma çıkmayacak.

Buzdolabını açıp içindekilere bakıyorum. Yiyeceğim azalmıştı. Kapı bölmesinden bir paket sucuk, bir şişe ketçap ve bir bira alıyorum. Daha iyi seçeneklerim olmasını dileyerek kapıyı kapatıyorum, yiyecekleri masanın üzerine bırakıyorum ve bir sandviç hazırlıyorum. Ketçap biraz pıhtılaşmış kana benziyor.

Sandviçi ısırdım. Sucuğun tadı tuhaftı. Son kullanma tarihine baktım, sorun yoktu. Et buzdolabındaki kokuları emmiş olmalı. Alışveriş listeme bir kutu karbonat eklemeyi not ediyorum. Bir yudum bira ağızımdaki tadı temizliyor.

Beni öldürmeyen şey, değil mi?

Yemeğimi bitirirken basın toplantısını tekrar izliyorum. Polislerin kafa karışıklığı beni eğlendiriyor. Onlar bir avuç beceriksiz aptal. Dikkatim şerife odaklanıyor. Koyu renk saçları var. Ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Elimin etrafını saracak ve bana harika bir tutuş sağlayacak kadar uzun mu? Videoyu durdurup görüntüyü büyütüyorum ama saçları arkaya doğru toplanmış. Uzunluğunu kestiremiyorum. Tırnakları çıplak ve kısa kesilmiş. Çok kötü. Manikürlü olmasını tercih ederim.

Kağıt tabağı kenara itip biramı boşaltıyorum. Yan odadan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Donup kalıyorum, dinliyorum. Yumuşak inilti tekrar duyuluyor.

Ona sessiz olmasını söyledim.

İçimde öfke ve heyecanın eşit parçaları dolaşıyor. Ayrıcalıklı, şımarık bir hayat sürmüş ve kendini önemli sanıyor.
Ona bir ders verilmesi gerekiyor.

Bölüm 5

MERHAMET

İki hafta önce

FBI Özel Ajanı Mercy Kilpatrick, Holcroft'ların Oregon'daki devasa evinin ön girişinde durmuş, güvenlik kameralarını tarıyordu. İki tane gördü. Biri girişi, diğeri ise üç Deschutes İlçe Şerifi devriye aracının, siyah bir Ford Explorer'ın ve Tahoe'sunun park ettiği geniş araba yolunu gösteriyordu.

Giriş kamerası yerden en az on iki metre yükseklikteydi.

Doğrudan altına adım attı ve gözlerini kıstı.

Bant mı o?

Siyah elektrik bandı merceği kapladı.

"Kahretsin."

Senatör Adam Holcroft'un kızı on yedi yaşındaki Paige Holcroft yirmi dört saattir kayıptı. Kaset uğursuz bir işaretti.

Adam kaçırma mı?

Bir ABD senatörünün kızı değerli bir kurban olabilir.

"Mercy." Deschutes İlçe Şerifi dedektifi Evan Bolton ön kapıyı açmış ve onu izliyordu. "Buraya çabuk gelmişsin." Dedektif onun bakışlarını takip etti. "Evet. Kasetten ben de hoşlanmadım," dedi. "Senatör onu oraya koydurmadı. Ve garaj yolunu gören kamera karartılmış, ama diğerlerinin hiçbirisi."

"Seni görmek güzel, Evan."

Dedektif yakın bir arkadaşıydı ve davayı onun almasından memnundu. Evan zeki ve kararlı biriydi. Geçmişte onunla birkaç davada birlikte çalışmıştı ve yeteneklerine güveniyordu.

Mercy evi incelemek için birkaç adım geri çekildi, özel bir sitenin tepesinde iki dönümlük bir arsaya yayılmış yeni bir evdi.

Alt bölüm. Ev, modern ve yüksek çöl etkileri ekleyerek Craftsman tarzında bir bükölme oldu. Ortaya çıkan sonuç aynı anda hem Kuzeybatı Pasifik dağlarının hem de Orta Oregon'un engebeli ve kuru manzaralarını temsil ediyordu. Yığıma kaya sütunlar, büyük pencereler, çeşitli ahşap tonları. Manzara ile uyum içindeydi.

Mimar .

Yerinde olmayan tek şey, arazide yürüyen iki şerif yardımcısı ve Evan'ın arkasında kapıda duran bir diğeri idi.

Ve siyah elektrik bandı.

Arkasını döndü ve Cascade sıradağlarının mükemmel manzarasıyla karşılaştı. Zirvelerdeki karlı alanlar çok azdı ama sıcak ve kurak yaz ortası için bu normaldi. Kış karı yakında dağları örtecekti.

Eve girerken dedektife "Yeni bir şey var mı?" diye sordu ve dışarı çıkan sessiz şerif yardımcısına başıyla selam verdi. Mercy donakaldı. "Vay canına," diye mırıldandı, yükselen yüksek kırılganlığa ve iki katlı pencere duvarlarına bakarak. Manzara magazinsel bir mükemmellikteydi.

"Biliyorum." Evan onun tepkisinden açıkça hoşlanmıştı. "İçeri girdiğimde ben de aynı şeyi hissettim. Sorunuza cevap vermek gerekirse, sadece birkaç dakikadır buradayım, o yüzden sizden daha fazla şey bilmiyorum. Aileyle biraz konuştum. Senatör, anlaşılır bir şekilde tamamen sarsılmış olan karısını sakinleştirmeye çalışıyor. Oğulları Finn'i yirmi dakika önce bırakmışlar. Geceyi bir arkadaşının evinde geçirmiş."

"Paige'in telefonu ve dizüstü bilgisayarının odasında olduğunu söylemişsiniz?" Mercy sordu.

"Evet. Onları yastığının altında buldum. Ailesi, aile konum uygulamasında görünmemesine rağmen cihazların onda olduğunu düşünmüş. Her iki cihazı da açtım ve görünüşe göre silinmiş ve fabrika ayarlarına sıfırlanmışlar."

"Bu kasıtlı olmalı." Mercy kaçırılma teorisini yeniden değerlendirdi. "Onları hemen RFCL laboratuvarına gönderelim. Teknisyenlerin neler bulabileceğini bilerseniz şaşırsınız. Silinen cihazlar asla insanların düşündüğü kadar temiz olmaz," dedi FBI'ın Portland'daki adli bilişim laboratuvarına atıfta bulunarak. "Paige'in arabası var mı?"

"Garajda. Yatak odasında yaptığım gibi kısaca gözden geçirdim ama her ikisinin de derinlemesine araştırılması gerekiyor."

"Bakalım aileler konuşmaya hazır mı? Sen önden git." Evan'a eliyle işaret etti, o da büyük odadan geçip Mercy'nin gözlerini kaçırmamaya çalıştığı özel mutfağın yanından geçerek, kenara kaydırılmış uzun cam kapılardan bir duvarı tamamen dışarıya açtı. Ebeveynleri Adam ve Denise, iç ve dış mekan arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran üçgen bir çatıyla sıcak güneşten korunan geniş verandadaki bir masada oturuyorlardı. Vantilatörler tepelerinde dönüyordu. Mercy, yüksek kaliteli bir ızgara ve mini buzdolabıyla tamamlanan açık hava mutfağını fark etti. Kapalı veranda, oturma odası ve mutfağın toplamı kadardı.

Senatör ayağa kalktı ve elini Mercy'ye uzattı. "Adam Holcroft. Çabucak geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Özel Ajan Kilpatrick," diye cevap verdi. Adamı haberlerden tanımıştı. ABD Senatosu yarışına başarıyla katılmadan önce iki yıl boyunca eyalet senatörlüğü yapmıştı. Adamın kendisinden kısa olduğunu fark edince biraz irkildi - çoğu insan onun uzun boylu olduğunu düşünürdü ama Adam Holcroft televizyonda çok daha uzun görünüyordu. Kırk beş yaşındaydı ve keldi, keçi sakalı ağarmıştı. Güçlü, nazik ve zeki bir duruşu vardı. Bunu televizyonda fark etmişti ve bu durum onunla yüz yüze görüştüğünde de devam etmiş, Oregon'daki oyları neden silip süpürdüğünü açıklamıştı.

Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Bir haber var mı?" diye sordu Mercy. Hâlâ oturmakta olan karısı bu soru üzerine öne doğru eğildi.

"Üzgünüm, bilmiyorum." Davaya daha adımını bile atmamıştı. "Ama bazı şeyler harekete geçirildi. Yakında bir şeyler öğreniriz."

"Paige'in cep telefonu kayıtları için talepte bulundum," dedi Evan. "Ve bir adli tıp ekibi yatak odasından ve arabasından kanıt toplamak için yola çıktı."

"Ne tür bir kanıt? Bir yerde kan mı buldunuz?" Denise Holcroft aniden sordu. Önündeki masada bir selpak kutusu duruyordu, yanında da birkaç buruşuk kâğıt mendil vardı.

"Hiçbir yerde kan görmedim," dedi Evan kadına sert ama nazik bir şekilde. "Parmak izi, saç ve kontrol etmek için uygun gördükleri her şeyi toplayacaklar." Mercy ve Adam'a oturmalarını işaret etti ve kendisi için bir sandalye çekti. "Size daha önce de söylediğim gibi, ortada belirgin bir suç mahalli olmadığı için, bu kadar erken yapılacak en önemli şey aile ve arkadaşlarla konuşmak."

"Dışarıda onu arıyor olmalıydın!" Denise burnunu sildi, gözleri öfkeliydi. Ufak tefekti ama Mercy onun gücünü ve ateşini hissetmişti. Kumral saçları yüksek bir at kuyruğuyla sıkıca toplanmıştı ve kırmızı kolsuz bir bluz giymişti. Denise Holcroft bronz tenli, fit ve gösterişliydi; bir senatörün eşine benziyordu. Mercy'nin incelediği Paige'in fotoğrafları annesinin daha genç bir versiyonunu gösteriyordu. Benzerlik dikkat çekiciydi. İkisi de minyondu ve uzun siyah saçları vardı. Ama Paige'in tüm fotoğraflarında geniş, içten bir gülümseme vardı - şu anda annesinin aksine.

Evan, "Paige'in eşkalini içeren bir BOLO yayınladım," dedi. "İstedığımız gibi onun adını da yazmadık."

Mercy eve giderken yaptıkları telefon görüşmesinde Evan'la Paige'in adını açıklamayı konuşmuşlardı. Senatörün kızının kayıp olduğunu öğrendikten sonra medyanın ailenin üzerine çullanmasını istemiyorlardı. Henüz değil. Olay yerine gelen polis memurlarına ailenin ya da kurbanın adını vermemeleri emredilmişti.

Ama birileri hep konuşurdu.

Anonim kalma süreleri kısa olacaktı. Bir kızının kaybolduğu haberi, delileri ortaya çıkaracak ve yanlış ipuçlarını tetikleyecekti. Medya ve meraklı halk tarafından engellenmeden önce hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Ve Paige'e korkunç bir şey olmadan önce.

Erkek arkadaşıyla bir motelde saklanmadığını varsayarsak.

Ama telefonunu geride bırakmıştı. Sadece bu gerçek bile Mercy'nin endişelenmesine yol açtı.

Gençler telefonlarından nadiren ayrılıyordu.

"Oğlunuz nerede?" diye sordu Mercy. "Ben de onunla konuşmak istiyorum." "Odasında. Ben onu yakalarım," dedi Denise. Elini kaldırdı

ve bir mesaj gönderdi.

Büyük bir ev.

"Paige'i en son ne zaman gördüğünle başlayalım," dedi Evan. Elinde küçük bir not defteri ve kalem vardı, not almaya hazırdı. Mercy çantasını açtı ve aynısını çıkardı.

"Dün öğlen civarı," dedi Adam. "Denise ve ben bir bağış toplama etkinliği için ayrıldığımızda o buradaydı. Öğle yemeği yiyordu." Onay için karısına baktı ve o da başıyla onayladı. "Ondan sonra de onu kontrol etmedik. Geç bir akşam yemeğini ve ardından destekçilerle kokteylleri de içeren fırtınalı bir gündü. Neredeyse gece yarısına kadar eve gelemedik. Arabasının garajda olduğunu ve yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm - ki bu geceleri normaldir."

"Kapıyı açık bırakırsa kedi onu rahatsız ediyor," diye girdi Denise. Burnunu sildi. "Sıra dışı bir şey yok gibiydi." "Peki oğlunuz Finn bir arkadaşının evinde miydi?" diye sordu Mercy.

"Evet, son iki gecedir orada."

Sanki bir işaretmiş gibi, fransız kapılar açıldı ve oturdukları yerden en az elli adım ötede sırık gibi bir genç dışarı çıktı. Koyu renk saçları dağınıktı ve yürürken kambur duruyordu, elleri şortunun cebindeydi. Mercy onun yaklaşmasını izledi, endişeli gözlerini fark etti ama adımları ve duruşu rahattı. Finn annesinin yanındaki sandalyeye oturdu, annesi kolunu Finn'e doladı, Finn'i kısa süreliğine yanına çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. Öpücükten ya da annesinin sarıldıktan sonra elini tutmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Mercy'nin bakışları senatöre kaydı. Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, oğlunu izliyordu. Karısıyla arasındaki iki metrelik mesafe bir anda metrelerce gibi göründü.

Birbirlerine dokunduklarını görmedim.

"Bu sabah kaybolduğunu nasıl fark ettiniz?" Mercy sordu.

Denise mahcup bir şekilde omuz silkti. "Saat on bire kadar onu kontrol etmedim. Hafta sonundayız," diye açıkladı, gözleri Mercy'nin anlaması için yalvarıyordu. "Bazen iki çocuk da öğlene kadar uyur. Çoğu zaman onlar gelmeden önce antrenmanımı yapmış, koşuya çıkmış, kahvaltımı etmiş ve duşumu almış oluyorum."

"Ya siz, Senatör?" Evan sordu.

"Adam, lütfen. Başlama saatim erkendi. Denise Paige'i bulamayınca beni aradı."

"Konumunu öğrenmek için uygulamamızı kontrol ettim ama bulamadım," diye ekledi Denise. "Finn'e mesaj attım ama nerede olduğunu bilmiyordu."

"Erkek arkadaş mı?" diye sordu Evan.

"En az altı aydır kimseyle çıkmadı," diyor Denise. "Şu anda Bend'deki OSU-Cascades kampüsünde yaz derslerine giriyor ve sadece arkadaşlarıyla takılıyor. Şu anda bir işi yok."

"Arkadaşlarını aradın mı?" diye sordu Mercy.

Denise, "Çok yakın iki arkadaşı var ama Finn benim için onlarla irtibata geçmek zorunda kaldı," dedi. "Numaraları bende yoktu."

"Kız kardeşinin arkadaşlarının telefon numaraları sende var mı?" Mercy bunun tuhaf olduğunu düşünerek gence sordu.

"Numaralarını bilmiyorum," dedi ve Mercy'nin bakışlarıyla kısa bir süre buluştu. "Onlara Snapchat'ten mesaj attım. İkisi de dün sabahattan beri onu görmediklerini ya da ondan haber almadıklarını söyledi. Paige Snapchat'in yer bulucusunda da görünmüyordu. Endişeliler."

Mercy, yeğeni Kaylie'den Snapchat'in kullanıcıların konumlarını güvendidikleri kişilerle paylaşmalarına izin verdiğini biliyordu. "İki arkadaşım da konuşmak istiyorum," dedi Mercy, başıyla onaylayan Evan'a bakarak. "Onlardan eve gelmelerini isteyebilir misin?"

Finn telefonuna odaklandı ve tıklamaya başladı.

Adam Finn'e, "Onlara bu konuda kimseyle konuşmamalarını söyle," dedi. "Henüz etrafa yayılmasını istemiyorum."

Mercy senatöre baktı. "Sana katılıyorum Adam. Ama bu eninde sonunda ortaya çıkacaktır. İnsanlar konuşur. Bildiğimiz kadarıyla Paige'in arkadaşları ailelerine ve diğer arkadaşlarına onun kayıp olduğunu çoktan söylemişlerdir. Hazırlıklı olmalısınız."

Evan, "Halka anlatmak onun yerini daha çabuk bulmamıza yardımcı olabilir," diye ekledi. "Bunun şimdilik gizli kalmasını istiyorum," dedi Adam bir şekilde.

bakışlar. "Halkın galeyana ve sonra da kızımın bir arkadaşıyla yürüyüşe çıktığını öğrenmesini istemiyorum."

Televizyonda gördüğüm en güçlü senatör bu.

Denise dedi Hiçbir şey, onu odaklanma üzerinde ve doku o sistematik olarak yırtılıyordu.

"Kamera görüntülerini kontrol ettiğinizi ve ne zaman karardıklarını gördüğünüzü söylemiştiniz, doğru mu?" Evan senatöre sordu.

Adam telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. "Mlk ve evi kapsayan on kameram var. Sadece giriş ve araba yolu kameraları karartılmış. Her iki görüntüde de saat bir civarında bant çekildiği grlyor ama bunu yapan kişi gözden kaybolmuş. Ondan nceki görüntülere hızlıca baktım. Paige'den başka kimse bütün sabah evde değildi." Telefonunu Evan ve Mercy'ye doğru kaydıldı, onlar da evin giriş görüntüsünün bir şerit bantla aniden ikiye bölünmesini izlediler. Birkaç saniye sonra bir şerit daha çekilerek görüntü yok edildi. Garaj yolu kamerası da aynı şeyi gösterdi. Bandı her kim uyguladıysa, kamerada görünmemek için nereye yaklaşacağını ve nerede duracağını çok iyi biliyordu.

Mercy, "Mlkte hiç güvenlik görevlisi kullandınız mı?" diye sordu.

"Hayır, hiç ihtiyaç hissetmedim. Geçmişte izinsiz girenler ya da protestocularla ilgili bir sorun yaşamadık. Evimdeki güvenlik sistemi telefonlarımıza uyarı gönderiyor," diyerek kendisini ve eşini işaret etti. "İzlemek için dışarıdan bir hizmet kullanmıyoruz. Mahremiyetimizi korumak önemli."

Mercy, "Kamera görüntülerini bilgisayarda da izleyebileceğinizi varsayıyorum," dedi.

Adam başını salladı.

"Bu şekilde inceleyebilir miyiz lütfen?" Adam'ın telefonundaki görüntüler kristal berraklığında ama küçüktü.

"Hemen döneceğim." Adam adım adım eve girdi.

Finn telefonuna bakarak, "Paige'in arkadaşları yarım saat içinde burada olacak," dedi. "Sophie Jordyn'i alacak." Başını kaldırdı, gözlerinde sıkıntı vardı. "İkisi de kimseye söylemedi."

"Onlar iyi çocuklar," diye ekledi Denise. "Sanırım artık ocuk değiller... ama Paige'le ortaokuldan beri arkadaşlar. İyi kızlar."

Adam yeniden ortaya çıktı; açık bir dizüstü bilgisayar n kolunun üzerinde dengede dururken diğer eliyle yazıyordu. Yazmayı bitirmek için masada bir an durakladı ve sonra bilgisayarı herkesin ekranı görebileceği bir yere koydu.

"ok daha iyi," dedi Evan, bandın giriş kamerasına tekrar uygulanmasını izlerken.

Garaj yolu kamerasının görüntüsü siyah şerit belirmeden hemen önce yalpaladı.

"Bekle!" Denise öne doğru eğildi, gözleri . " çekil.
Yavaşça ilerleyin."

Mercy, Denise'in ne gördüğünü merak ederek ağır çekimde hareket eden videoyu inceledi.

"İşte!" İlk bant parçası Denise ekranın köşesini işaret etti. Adam kaydı duraklattı ve geri aldı. Küçük pembe bir bulanıklık belirdi ve hızla kayboldu. "Bu Paige'in ojesi," diye haykırdı. "Eminim! Ojeyi aldığımda yanındaydım ve rengini beğenmedim - Pepto-Bismol'e benziyor. Birkaç gündür sürüyormuş."

Mercy Evan'la bakiştı.

Paige neden kameraları kapattı?

Bölüm 6

MERHAMET

Daha sonra Mercy, Paige'in büyük yatak odasının ortasında durmuş, genç kadının nerede olduğuna dair ipucu bulamadıkları için hayal kırıklığına uğramıştı. O ve Evan yatak odasını didik didik aramışlardı ve hâlâ Paige'in arkadaşlarının gelmesini bekliyorlardı.

Ojeyi teşhis ettikten sonra, Denise ve Adam kızlarının ortadan kayboluşunu kendilerinden gizlediğini fark ederek şaşkına döndüler. Denise iki hafta önce Paige'le yaşadığı bir tartışma yüzünden üzgün bir şekilde ağlama krizine girmişti. Adam sonunda karısına sarılmış ve Paige'in bir kavga yüzünden gitmeyeceği konusunda onu rahatlatmıştı.

Mercy o kadar emin değildi.

Paige on yedi yaşındaydı. Mercy gençlerin üzgün olduklarında yaptıkları tuhaf şeylere tanık olmuştu. On dokuz yaşındaki yeğeni ve kocasının yirmi yaşındaki oğlu Ollie ile birlikte yaşıyordu. O yaştaki gençler genellikle mantıklı düşünmezlerdi.

Ve sonuç olarak mantıksız şeyler yaptı.

Adam karısını kucaklarken Evan ve Mercy'ye dönerek, "Bu kaçırılmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bakışları onlarınkini aradı.

Mercy, "Bu henüz kesinleşmiş bir şey değil," dedi.

Ama neden kameraları kapatıyorsunuz?

Mercy genç kızın yatak odasında Evan'a sessizce, "Arabasını bırakmış," dedi. "Yürüyerek uzaklaşmadıysa, ailesinin görmesini istemediği biri tarafından evinin önünden alınmış." Bakışları yatağın üzerindeki telefona ve bilgisayara gitti. "Ama neden onları geride bıraktı?"

Evan'ın bir cevabı yoktu.

Mercy tekrar Paige'in gömme dolabına girdi; yeğeninin yatak odası büyüklüğündeydi. O ve Evan tüm giysileri kontrol etmişlerdi.

ceplerini ve ellerini ayakkabılarının içine soktular ve ardından yirmiden fazla çanta ve cüzdanı açıp aradılar. Dolapta bir butik açmaya yetecek kadar giysi vardı. Paige yanına giysi almışsa bile belli olmuyordu.

Mercy ayakkabı raflarına bakarak, "Geride bırakılmış olabilecek kanıtları arıyorduk ama asıl bilmemiz gereken neyin kayıp olduğu," dedi.

"Paige'in arkadaşları burada," diye duyurdu Finn.

Mercy dolaptan çıktığında onu yatak odasının kapısında gördü. Yatağın üzerindeki elektronik eşyalara baktı. "Finn, benimle biraz Paige'in dolabına bakabilir misin?" Gencin yardım edebileceği konusunda iyimser değildi. Genç ablalarının eşyalarına dikkat etmediğinden şüpheleniyordu.

Elektronik aletleri hariç.

Finn garip bir şekilde Mercy'nin yanında, büyük dolabın içinde durdu ve elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Eksik bir şey görüyor musun?" Mercy sordu.

Genç kız tıka basa dolu giysi raflarını taradı. "Bilemiyorum."

Haklıydım.

"Ama bavulu kayıp." Finn çantaların bulunduğu rafın altındaki köşeyi işaret etti, halının üzerinde dört tane sığ çukur vardı.

Tekerlek göçüklerini nasıl gözden kaçırdım?

Finn kendi kendine, "Eşyalarını toplamış," dedi ve bazı elbiseleri karıştırmak için harekete geçti.

Mercy sessiz kaldı. Genç adam belli ki bir şeyler düşünmüştü.

Elbiseleri bitirdi, sonra ayakkabıları kontrol etmek için harekete geçti, kendi kendine başını sallayarak. "Sürtük elbisesi ve ayakkabıları gitmiş."

Şaşırان Mercy bir an konuşamadı. Sonunda ağzından kaçırđı, "Sürtük elbisesi mi?"

"Evet. Siyah, dar ve çok kısa. İçinde aptal gibi görünüyor. Bir hafta önce burada denediğini gördüm. Ona sürtükçe olduğunu söyledim. Kırmızı ayakkabıları da aptalcaydı. Topukları o kadar yüksekti ki zar zor yürüyebiliyordu." Gözlerini silerken sesi çatallaştı.

Sözleri kaba ve cinsiyetçiydi ama Mercy bunların kız kardeşinin kaybolmasıyla ilgili güçlü duygularının bir sonucu olduğundan şüpheleniyordu.

Saldırgan dili görmezden gelirdi. Bu seferlik.

"Finn," dedi Evan Mercy'nin arkasından. "Paige'in arkadaşlarına bir dakika içinde çıkacağımızı söyler misin?"

Genç başını salladı ve gitti.

Mercy, Evan'ın sert ifadesini inceledi. "Ne oldu?"

Elini uzattı. Paige'in ehliyeti avucunun içindeydi. "Telefonunun kılıfını çıkardım. İçinde bu vardı."

"Kaylie de öyle yapıyor," dedi Mercy. "Asla çanta taşımaz." Duraksadı ve imaların kafasında yer etmesine izin verdi. "Finn'in elbise ve bavul hakkında söylediklerini duydun mu?"

"Evet," dedi acımasızca. "Gitmeyi seçtiğine dair daha fazla kanıt." Ruhsata baktı. "Ama bu hiç mantıklı değil. Telefonunu geride bırakması da aynı şekilde."

"Belki arkadaşları bazı şeylere ışık tutabilir. Kayıp elbise ve topuklu ayakkabılar hayatındaki gizemli bir adama işaret ediyor. Arkadaşlar genelde içeriden bilgi verirler."

Birkaç dakika sonra Mercy ve Evan dışarıda iki genç kadının karşısına oturdular. Sırtlarının yarısına kadar sarkan uzun, gevşek bukleleri vardı ama biri sarışın, diğeri esmerdi. Her ikisi de kendi yaş gruplarının güncel üniforması olan kısa üstler ve yüksek belli şortlar giyiyordu. Mercy Paige'in ailesinden ilk görüşme için onları yalnız bırakmalarını istemişti.

"Paige'le en son dünden önceki gün konuşmuştum," diyordu Sophie. "Instagram fotoğraflarından birine yorum yapmıştım ve o da cevap vermişti."

Mercy Instagram yorumunun "konuşmak" olarak nitelendirilemeyeceğini düşünüyordu. "Peki ya onu en son ne zaman şahsen gördün?"

Jordyn, "Üç gece önce Basement kulübüne gittik," dedi ve Sophie başıyla onayladı. "Üçümüz birlikte gittik. Geç saatlere kadar dışarıydık." Sophie'ye baktı.

Mercy yerel dans kulübünde alkol servisi yapılmadığını ve içeri girmek için en az on yedi yaşında olmak gerektiğini biliyordu. Hafta sonları her zaman tıklım tıklım olurdu.

"Saat bire kadar eve gelemedim," dedi Sophie. "Ama önce Paige'i bıraktım. Jordyn arabayı kendisi sürdü."

"Onunla son görüşmen de kulüpte miydi Jordyn?" diye sordu Evan.

Jordyn düşündü. "Bir bakayım. Finn bana mesaj attığında mesajlarımızı kontrol ettim ve Snap konumunu aradım ama Insta'yı unutmuşum." Telefonunun ekranına birkaç kez dokundu. Kaşları birbirine yaklaştı, yüzünü şaşkınlık kapladı. "Onu bulamıyorum. Instagram hesabı tamamen gitmiş."

"Bir bakayım." Sophie telefonunu inceledi. "Haklısın."

"Snap'i de gitmiş," dedi Jordyn, Mercy'ye bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bu sabah haritada olmadığını fark ettim -ki bu genellikle çok önemli bir şey değildir çünkü çok doğru değildir- ama hesaplarını silmesi iyiye işaret değil."

Telefon, dizüstü bilgisayar ve ehliyet geride bırakıldı. Sosyal medya hesapları silinmiş.

Mercy de Jordyn'le aynı fikirdeydi. İyi işaretler değil.

"Ailesi Bend'deki OSU-Cascades kampüsüne gittiğini söyledi," dedi Evan. "İkinizden biri oraya gidiyor mu?"

Kızlar birbirlerine baktılar ve ikisi de hafifçe söner gibi oldu. "yeni mezun olduk. Paige erken kabul aldı

OSU'ya geçen sonbahar başladı ve son senesini atladı. Bitirmek için notları ve kredisi vardı. Ama geçtiğimiz bahar üniversiteyi bıraktı," dedi Jordyn isteksizce. "Ailesinin bilmesini istemiyor. Şimdi onlara söylenmesi gerektiğini hissediyorum."

"Kesinlikle," diye onayladı Mercy.

Kaylie bunu benim üzerimde denerse başı büyük belaya girer.

"Paige nasıl okuldaymış gibi davranabiliyor?" diye sordu Mercy. "Ailesinin bazen onun yerini kontrol ettiğini biliyorum. Kampüste olmamasını garip bulmazlar mı? Peki ya okul harcı? Harç faturası gelmese fark ederdim."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Sanırım onlara derslerin çoğunun online olduğunu söyledi. Haftada bir gün kampüste takıldığını biliyorum. Kafede oturuyor ve kontrol ederler diye telefonuyla oynuyor."

"Ailesi okul harcı için banka hesabına para aktarıyor," diyor Jordyn. "Bana onlara miktarı söylediğini ve onların da ödemeyi yapacağına inanarak bunu yaptıklarını söyledi."

"Okul harç parasını cebine attı," dedi Evan.

"Ve okulu bıraktıktan sonra geçen bahardan kısmi bir geri ödeme aldı," diye ekledi Sophie.

Mercy geniş yeşil çimenlere ve verandanın yanındaki iki su kaynağına baktı. Arazinin büyük bir bölümü özenle düzenlenmişti: ağaçlar, kayalar, çiçekler.

Bu evin her unsuru pahalıydı. Bunlar varlıklı insanlardı.

Ailenin okul taksidini takip edemeyecek kadar parası var mı?

Evan telefonuna bakarak, "O kampüste yaz okulu için yaklaşık 3.000 dolar," dedi. "Bahar dönemi 6.000 dolara yakındı." Genç kadına baktı.

"Geçtiğimiz bahar ne kadar süre okulda kaldı?" "Belki a hafta veya İki mi?" Jordyn bakışlı at Sophie, kim başını salladı.

Evan bir şey söylemedi ama Mercy onun Paige'in cebinde büyükçe bir miktar para olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Erkek arkadaşı kim?" Mercy bakışlarını bir kızdan diğerine gezdirerek sordu.

İkisi de başlarını sertçe salladı. Sophie, "Kimseyle görüşmüyor," derken Jordyn, "Kimse," dedi.

"O zaman sana ondan söz etmedi," dedi Mercy. "Senin tanıdığın Paige mu? Sır saklar mıydı?"

Başlar tekrar sallandı. "Asla," dedi Jordyn. "Birbirimize her şeyi anlatırız."

Sophie'nin gözlerinde bir şey parladı ve kayboldu.

Her şeyi değil.

Mercy, Sophie'yle yalnız mı görüşmesi gerektiğini merak etti.

"Neden arkadaşlarından bir erkek sırrı saklasın ki?" Mercy sanki gizemli adam varmış gibi onları sorgulamaya devam ederek sordu. "Evli bir adamla görüşüyor olabilir mi?"

Jordyn'in çenesi açık kaldı ve Sophie'nin yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Hayır," dediler aynı anda.

"Eminim içinizden biriyle ilgilendiği ya da hoşlandığı biri hakkında konuşmuştur. Belki de üniversiteden biriyle. Kampüse gitmeye devam etmesinin bir nedeni de bu olabilir."

Jordyn kaşlarını çattı ama Sophie'nin gözleri endişeyle doldu. "Sanırım biriyle mesajlaşıyor," diye itiraf etti Sophie. "Bir süre önce Starbucks'ta onunla buluşmaya geç kaldığımda telefonuna gülümsüyordu - özel bir gülümseme, bilirsiniz? Kim olduğunu sordum, o da 'Hiç kimse' dedi. Ona gerçekten inanmamıştım - bu son zamanlarda bir mesaj aldıktan sonra telefonunu bir kenara bıraktığı ilk sefer değildi. Bir erkekle yeni konuşmaya başladığını ve onu daha iyi tanıdığına bize söyleyeceğini düşündüm. Bazen böyle oluyor." Jordyn'e döndü. "Bir yere varabileceğini düşünene kadar ikinize de tanıştığım erkeklerden bahsetmiyorum."

Şimdi bazı cevaplar alıyoruz.

"Son zamanlarda kulübe gittiğinizde belirli bir erkekle vakit geçirdi mi? Özellikle ilgilendiği biri var mıydı?"

"Hayır, neredeyse tüm zaman boyunca birlikte takıldık," dedi Sophie. "Eğer onunla şahsen tanıştıysa, bundan haberim yok."

"Peki ya yeni ilgi alanları? Daha önce yapmadığı yeni bir aktiviteden bahsetti mi?" diye sordu Mercy. "Aniden tenis oynamaya ya da yürüyüş yapmaya başlamak gibi."

Genç kadınlar düşündüler ama ikisi de bir şey bulamadı.

Evan Mercy'ye doğru eğildi. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Ayağa kalktı. "Sanırım şimdilik işimiz bitti kızlar. Ama başka sorularımız olursa diye ikinizin de biraz daha kalmanızı istiyorum. Lütfen biz söyleyene kadar bu konu hakkında kimseyle konuşmayın, tamam mı?"

Kızlar hep bir ağızdan ciddiyetle başlarını salladılar.

Mercy, Evan'ın evden uzakta konuşmak istemesini onaylayarak onu yemyeşil çimenlerin ortasına kadar takip etti. Ve on kameradan uzakta.

Durdu ve ona baktı, kahverengi gözleri ciddiydi. "Paige kesinlikle gitmeye karar verdi."

"Ama tek başına değil," dedi Mercy. "Burada birinin olduğuna ikna oldum. Ailesinden ve diğer herkesten saklamak istediği biri, bu yüzden kameraları kaydetti."

Evan acımasızdı. "Sence kaç ?"

"Tahmin etmek istemiyorum - umarım kulüpte tanıştığı on yedi yaşında bir çocuktur."

"Daha yaşıli biri, senatöre ulaşabilmek için onu gitmeye ikna etmiş olabilir. Fidyeye için aranırda hiç şaşırmmam."

Mercy, "Ofisinin telefonlarını kapattıracağım," dedi. "Aranması en muhtemel yer orası olacaktır. Cep telefonlarını da hallededeğim. Finn'inkini bile. Hiçbir şeyi açıkta bırakmak istemiyorum."

"Paige para için manipüle edilmiş olabilir," diye ekledi Evan. "Yaklaşık on bin doları var. Bu onun motivasyonu olabilir."

"Pek çok olasılık var."

Evan eve geri dönerek, "Hadi aileyi tekrar kontrol edelim," dedi.

Adam ve Denise verandada onları izliyorlardı. Adam kolunu karısının omuzlarına dolamıştı. Bu mesafeden bakıldığında mutlu bir çift gibi görünüyordardı. Ama Mercy yaklaştıkça, gözlerindeki acı ve duruşlarındaki sertlik farklı bir hikâye anlatıyordu.

Zavallı insanlar.

Paige'i bulmalıyız.

Bölüm 7

MERHAMET

O akşam geç saatlerde Mercy, Deschutes İlçesi Şerif Departmanı'ndaki küçük bir konferans odasında Evan'a katıldı.

"Daha önce bu odada çalışmamıştım," dedi içeri girerken. "Kanepeleriniz var!" Çantasını aşırı doldurulmuş gri bir kanepenin üzerine bıraktı.

"Bunun oturma," diye uyardı Evan.

Mercy mobilyayı inceledi, bir sorun göremedi. "Neden?"

Evan ekşitti. "Güven bana."

Çantasını çıkardı, masada ona katıldı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Kanepe hakkında daha fazla bilgi almak istiyordu ama kusmuk, meni ya da idrarla ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Bilmek istemiyordu.

Evan ona, "Senatör bana son kırk sekiz saat içinde kaydedilen tüm güvenlik kamerası görüntülerini gönderdi," dedi. "On kamera. Harekete duyarlı değiller, bu yüzden her zaman kayıt yapıyorlar."

"Dört yüz seksen saatlik video. Ne kadar hızlı ileri sarabiliriz?"

"Başladım ve oldukça hızlı ilerliyor," dedi Evan. "Çoğu zaman görüntülerde kimse yok, bu yüzden sadece biri girdiğinde yavaşlatıyorum."

Mercy, "Yardımcılarınız senatörün yolunu gören güvenlik kameraları olan herhangi bir komşu buldular mı?" diye sordu. Evler birbirinden uzakta ve ana yoldan gerideydi, ancak kapıları çalmaları için yardımcılar gönderilmişti.

"Uzaktan görünen bir görüntü aldım. Milletvekili zaman aralığında birkaç aracın geçtiğini söyledi, ancak plakalar ve araçların marka ve modelleri net değil, bu yüzden iyimser değilim. Senatörün haberini bitirdikten sonra izleyebiliriz."

"Paige'in cep telefonu kayıtlarıyla ilgili olarak telsiz operatöründen haber aldın mı?" Mercy yapılacaklar listesini gözden geçirirken sordu.

Evan e-postasını kontrol etti. "Henüz değil."

"Paige'in dizüstü bilgisayar ve telefonu laboratuvara doğru yola çıktı. Onları öncelikli olarak işaretledim."

"Ama laboratuvar müdürü için yüz dolarlık bir banknot verdiniz mi? Herkes öncelik istiyor."

"Hayır," diye itiraf etti Mercy, laboratuvarın ne kadar meşgul olduğunu biliyordu. "Rüşvet olarak Kaylie'nin limonlu çubuklarını göndermeliydim."

Evan hemen çantasına baktı. "Bir şey kokladığımı sandım. Ne getirdin?"

Yeğeni Kaylie, unlu mamulleriyle tanınan bir kahve dükkânına sahipti. Mercy'nin ofisinde ve kocası Truman'ın polis departmanında bir günlük artıklar revaçtaydı.

"Limonlu barlar, tabii ki." Kaptan bir tane alıp Evan'a uzattı ve onun gözlerinin ışıldamasının keyfini çıkardı. "Senatörün ekibine seçmenlerle ilgili herhangi bir sorun ya da nefret mektubu olup olmadığını sordun mu?" diye sordu ve ardından limonlu cennetten bir parça ısırıldı.

"Evet." Evan gömleğindeki kırıntıları fırçaladı. "Nefret mektupları günlük bir şey. Özellikle Paige'den bahseden var mı diye sordum ve bana şimdiye kadar okuduğum en iğrenç şeylerden bazılarını gösterdiler. İnsanların nesi var böyle? O daha bir çocuk."

"Çok güzel ve zengin bir aileden geliyor," dedi Mercy. Senatörün ailesini Google'da arattı ve fotoğrafları inceledi. "Bu bazı insanları çok kırgın ve kızgın yapıyor. Özellikle de senatörün politikalarından nefret ediyorlarsa." Denise Holcroft'un bir fotoğrafına tıkladı ve bu fotoğraf onu Denise'in egzersiz rutiniyle ilgili bir kadın fitness dergisi makalesine götürdü. Mercy, Paige'in annesine ne kadar benzediğine bir kez daha hayret etti. Makaleyi taradı ve Denise'in fitness için harcadığı zamanı okuduktan sonra hemen yorgun hissetti.

Mercy formunu ve sağlığını korumaya inanan biriydi. Kendini bildi bileli babası bunu vurgulardı. Hayatlarını dünyanın parçalanması ihtimaline karşı hazırlık yaparak geçiren hazırlıkçı ve hayatta kalma uzmanlarından oluşan bir ailede büyümüştü. Yiyecek ve yakıt stoklamanın yanı sıra kişisel sağlığa dikkat etmek de önemliydi. Doktorlar,

TEOTWAWKI (bildiğimiz dünyanın sonu) gerçekleşirse hastaneler ve ilaçlar etrafta olmayabilir.

Ancak Denise Holcroft zindeliği farklı bir seviyeye taşıdı.

Mercy Google sonuçlarını hızlıca gözden geçirerek haber kaynaklarından beklenenin ötesinde bir şey aradı. Ailenin resmi etkinliklerde çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Giyinmişler, gülümsüyorlar ve kollarını mükemmel dalgalar halinde kaldırıyorlardı. Paige fotoğrafların çoğunda eğleniyor gibi görünüyordu. Denise mutlu ama biraz stresli görünüyordu ve Finn biraz robotik görünüyordu - sanki sadece ailesinin istediğini yapıyormuş gibi.

Ergen bir çocuktan da bunu beklerdim.

Kaydırmaya devam etti ve on sayfalık sonuçları hızla geçti. O taradıkça web siteleri biraz daha belirsizleşti ve gönderiler yaşlandı.

Senatöre karşı kişisel bir eleştiri bulmayı bekliyor muyum?

Olabilir.

"Aileyi biraz araştırdım," dedi Evan. "Eve yapılan polis aramalarına dair hiçbir kayıt yok. Bir trafik cezası bile bulamadım. Çocuklar iyi öğrenciler gibi görünüyor. Tertemiz bir aile."

"Bir senatörün ailesinin olması gerektiği gibi. Aksi takdirde her yanlış hareket medyada büyütülür ve incelenir. Bunun çocuklar üzerinde ne kadar baskı yarattığını merak ediyorum. Sürekli bir çuvallama korkusuyla yaşıyor olmalılar."

"Belki Paige stresten bıkip gitmiştir."

"Muhtemelen." Mercy, Paige'in sürekli dar bir çizgide yürüme ihtiyacıyla mücadele etseydi arkadaşlarının ne diyeceğini düşündü. "Gözetim videolarını bölebilir miyiz? İki kat daha hızlı gitmesini sağlayabilir miyiz?"

"Bölümün sunucusundalar. Dizüstü bilgisayarınızla erişemezsiniz." Evan'ın bakışları ekrana yapışmıştı. "Gel de şuna bir bak."

Mercy sandalyesini Evan'inkinin yanına yuvarladı. Aynı anda ekranındaki dört video görüntüsünü ileri sarıyordu. Sağ alttaki görüntüde Paige mutfaktaki tezgâhta oturmuş, hızla sandviç yiyor, bakışları telefonundan hiç ayrılmıyordu. Senatör aniden mutfığa doğru koşmaya başladı. Evan bu yayını durdurdu, geri gitti ve senatörün mutfakta normal bir hızda yürümesini izlediler.

Hız. Paige'e bir şeyler söyledi, o da başıyla onayladı ama telefonundan başını kaldırmadı. Evan ve Mercy Paige'in normal bir hızda yemek yemesini izlemeye devam ettiler. Bir dakika sonra Paige tabağını lavaboya koydu, buzdolabından bir şişe su aldı ve mutfaktan çıktı. Videodaki saat 12:17'yi gösteriyordu. Evan tekrar hızlandırdı.

Garaj yolunun kamera görüntüsünde, bir SUV garajdan geri geri çıktı, geri geri gitti ve sonra caddeye doğru hızla gözden kayboldu. Evan geri geri gitti ve cipin normal bir hızla ilerleyişini izlediler. Senatör görünmüyordu ama Denise Holcroft'u ön yolcu koltuğunda fark etmek kolaydı.

Oturma odasındaki kamerada Paige alt köşede kısa bir süre görünüp kayboldu ve Evan geri çekilip onun görüntüsünde dondu kaldı. "Kıyafetlerini değiştirmiş," dedi.

Paige mutfakta yemek yerken üzerinde bir atlet ve şort vardı. Şimdi küçük bir güneş elbisesi giymişti ve bir kulağının arkasında büyük pembe bir çiçek vardı. Saçlarını daha önceki gibi at kuyruğu yapmak yerine aşağı doğru salmıştı.

"Güzel giyinmiş," dedi Mercy. "Kesinlikle biriyle buluşacak. Kameraların üzerine bant yerleştirmek için bir merdivene ihtiyacı olacak. Sanırım o elbiseyle tırmanacak."

"Eğer kaseti yerleştiren oysa." "Tekrar çalıştır."

Evan oturma odasındaki videoyu yavaş yavaş ilerletti ve birkaç saniye durup kızın kısa görüntüsünü inceledi. Kızın hiçbir eli videoda yoktu, bu da tırnaklarını görmek isteyen Mercy'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Mutfaktaki kamera tırnak cilasını göremeyecek kadar uzaktaydı.

Mercy bakışlarını garaj yolu ve giriş kameralarına çevirerek saati izledi, bir saat sonra kararacaklarını biliyordu. "Diğer altı görüntü ne gösteriyor?" diye sordu Evan'a.

"İki kamera arka bahçeyi ve verandayı kapsıyor, evin diğer iki tarafında da birer kamera var. Ön giriş ve fuayenin içeriden bir görüntüsü var ve bir diğeri de uzun bir koridorun görüntüsü. Koridorun evin tam olarak neresinde olduğundan emin değilim."

Mercy, "Evin kat planı bende," dedi.

Evan'ın şaşkın bakışları onunkilerle buluştu. "Bunu nasıl aldın?"

"Senatörün asistanlarından birine nazikçe sordum." E-postayı açtı. "Görünüşe göre birkaç uzun koridor var. Bu koridor büyük bir ana süitin bulunduğu bir kanada açılıyor. Diğer koridor ise dört yatak odasına açılıyor. Hangi koridor olduğunu anlamak için videoyu izlememiz gerekecek."

Dış giriş kamerası aniden karardı. Evan diğer görüntüleri durdurdu, giriştekini büyüttü ve geri aldı. Ağır çekimde, daha önce senatörle birlikte gördükleri sahneyi izlediler.

"Kesinlikle pembe bir tırnak," dedi Mercy. "Diğer görüntülerinde rengini göremiyorum ama az önce giydiği elbiseyle uyumlu. Ve saçındaki çiçekle."

Evan videoyu kapattı ve aynı şeyin araba yolu görüntüsünde de gerçekleştiğini izlediler - ama hiçbir tırnak görünmüyordu. "O olduğunu varsayarsak, her iki kameraya da görünmeden nasıl yaklaşacağını biliyordu." Kararan kameraları kapattı ve yerlerine iki yeni kamera görüntüsü koydu. Biri koridor, diğeri ise evin yan taraflarından birinin dış görüntüsüydü. "Dışarının pek bir şey göstereceğinden şüpheliyim," dedi Evan. "Yürüme yolu ya da kapı yok."

Mercy koridor görüntüsündeki kapı sayısını inceledi ve evin kat planıyla karşılaştırdı. "Koridor birden fazla yatak odasının olduğu yer, ana süit değil."

Paige düzinelerce kez koridordan geçerken görüldü. Mercy, Finn'in önceki iki geceyi bir arkadaşının evinde geçirdiğini hatırlayana kadar onu görmeyi bekledi. Arkadaşı ve ailesiyle temasa geçmek için bir not aldı. Saatler 1:15'i geçtikten sonra Paige bir daha görülmedi. Ertesi gün sabah on bire doğru annesi kapıyı birkaç kez çaldı ve sonunda kapıyı açıp içeri girdi. Daha sonra koridordaki diğer odaları kontrol etti. Bir saat sonra kocası da aynısını yaptı. Sonra Evan koridorda belirdi, hemen ardından Finn sırt çantasıyla yatak odasına doğru yürüdü, arkadaşından dönüyordu. Ardından görüntü Mercy ve Evan'ın Paige'in yatak odasını kontrol etmek üzere koridorda ilerlediğini gösterdi.

İnsanların koridorda ilerleyişini izlerken Mercy'nin beyninin arkasında bir şeyler kıpırdadı ama ne olduğunu anlayamadı.

onu. Geri kalan manzarayı izlediler. Denise oturma odasında ve mutfakta volta atıyor, telefonu kulağında, sürekli hareket halinde, yüz ifadesindeki tedirginlik giderek artıyordu. Evin yan taraflarındaki dış mekan görüntülerinde hiçbir şey görünmüyordu ama ebeveynler ara sıra arka bahçedeki verandada görölüyordu ve sonunda Mercy ve Evan da orada belirdi.

"Koridora geri dön," dedi Mercy. "Bunu hızlandırabilirsin." İnsanların koridorda bir aşağı bir yukarı koşuşturmalarını tekrar izledi. Farkına vardığında kaşlarını çattı.

Paige nerede?

"Paige'i elbisesinin içinde görmüyoruz," dedi Mercy. "Öğle yemeğinden sonra odasına yürüyor, iki kapı aşağıdaki banyoya giriyor ve sonra hala şort giyerek odasına geri dönüyor. Kıyafetlerini değiştirdiğini biliyoruz - elbiseyi gördük ama odadan çıkarken elbiseyle görölmedi." Evan'a döndü. "Bu yayın kurgulanmış olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Saate bakıyordum. Hiçbir şey eksik değil."

Mercy kat planına baktı. "Oh, anlıyorum. Odasının bonus odaya bağlanan bir kapısı var. Bunu biliyordum. Odasını aradığımızda kapıyı açmıştım."

"Bilardo masası ve televizyonun olduğu oda," diye ekledi Evan.

"Üstünü değiştirdikten sonra oradan geçmiş olmalı." Mercy kat planını inceledi. "Ama ondan önce en az bir düzine kez koridoru kullanmış. Onu kısa bir süre gördüğümüz oturma odasına çok daha uzun bir yürüyüş mesafesinde. O-"

Evan sözlerini, "Bir nedenden dolayı elbiseyle kameraya çıkmak istiyor," diye bitirdi. "Sence evde onunla birlikte başka biri daha mı vardı?"

"Sanmıyorum," dedi Mercy. "Tüm dış kapılar kameralarla . Birinin içeri girdiğini görebilirdik. Sanırım kameraların üzerini bantlayana kadar yalnızdı. Oturma odasındaki kameranın açısını yanlış değerlendirmiş olmalı ki, yanlışlıkla elbiseli halini görmemize izin verdi. Eminim bavulunu da çekiyordu ve görünmesini istemedi. Daha sonra garaja gidebilir, tekerlekli kapıları açabilir, bir merdiven getirebilir ve kameraları kapatabilirdi - hem de görünmeden."

"Yani ailesi onun kendi başına gittiğini hemen fark etmeyecek mi? O bir senatörün kızı. Ortadan kaybolmasının hızlı bir kolluk kuvveti tepkisi yaratacağını biliyor olmalıydı."

"Belki de bir sebepten dolayı istediği buydu." Mercy omuz silktili. "Komşuların sokağı nasıl gördüklerine bakalım. Paige'in evinden yaklaşık bir mil uzakta."

Evan birkaç tıklama yaptı ve bir video açtı. Mercy bir Amazon teslimat aracının geçişini izledi. Şerif yardımcısı haklıydı. Mesafe çok uzaktı ve herhangi bir plakayı yakalamak için açtık yanlıştık. Birkaç dakika geçti. Sonra daha küçük bir SUV ve bir pikap geçti. Her ikisinde de bir sürücü görünüyordu ama Mercy kadın mı erkek mi olduklarını bile anlayamadı.

"Zaten yanlış yön," diye yorumladı Evan. "Sokak senatörün evinin hemen ötesinde çıkmaza giriyor. Paige güneye gitmek zorunda kaldı."

*Tabii komşusunun evine gidip kameranın önünden geçmediyse.
O kadar yakın olabilir mi?*

Doğru yönde üç araç geçti. Mercy saati kontrol etti. Üçü de zaman aralığının içindeydi. Evan biraz yakınlaştırmayı başardı ama çok fazla netlik kaybetti. İkisi de sessizce izledi ve Mercy, geçen araçlarla karşılaşabilecekleri bir araç tanımlı olmadan videonun yardımcı olmayacağını fark etti. Yanlarından bir sedan geçti. "Geri çekil," dedi Mercy ama Evan çoktan geri çekilmek için harekete geçmişti.

Ağır yeniden başlarken ekrana daha da yaklaştılar. Yolcunun kafasının yan tarafında pembe bir şey vardı.

Paige'in çiçeğı.

Bölüm 8

BREE

2. Gün

Ertesi sabah geç saatlerde Bree, ME'nin ofisine, plakasında BUG GUY yazan külüstür bir SUV'un yanına park etti.

Yolcu koltuğunda oturan Juarez, "Bu kim?" diye sordu.

"Sanırım bu böcekbilimci," dedi Bree. Genç şerif yardımcısı umut vaat ediyordu ama deneyime ihtiyacı vardı. Bu yüzden Bree onu yanında getirmişti.

"Bir otopsi gördün, değil mi?" diye sordu.

"Uh. Akademiden beri değil." Sanki utanmış gibi yan camdan dışarı baktı.

Onun olay yerinde öğürdüğünü hatırlıyordu. "Otopsi odasında kusma. Eğer dışarı çıkman gerekiyorsa, iş o noktaya gelmeden önce bunu yap. Çıkarsan kimsenin umurunda olmaz. Bunda utanılacak bir şey yok. Bir otopsiye tanıklık etmek, özellikle de alışık değilseniz, bunaltıcı olabilir. Önemli olan herhangi bir kanıtı kirletmemenizdir."

"Ama buna alışmanın tek bir yolu var, değil mi?" diye sordu acımasız bir ses tonuyla.

"Maalesef."

"Soru sormamın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle," dedi Bree.

İmza attılar, giyindiler ve otopsi odasına girdiler. Cesetler iki paslanmaz çelik otopsi masasında yatıyordu. Duvara dayalı uzun bir çalışma masasında bavullar, plastik torbalar ve birkaç parça kesilmiş ip beyaz çarşafların üzerine serilmişti.

Dr. Jones patiklerinden kepine kadar KKD giymiş tombul bir adamla görüşüyordu. Bree ve adli tabibin aksine o sadece yüz takıyordu, maske takmıyordu.

Koku onu etkilemedi mi? Çürüme seviyesi düşünöldüğünde, Bree N95 solunum cihazı için minnettardı.

"Şerif," diye ME. "Ben Doug Nimoy." "Bana Örümcek de," dedi.

Okaaay. Maggot'tan daha iyi.

"Örümcek." Bree yaklaşırken başını salladı ama elini uzatmadı.

Elinde küçük plastik bir kap vardı, yengeç taşımak için kullanılan türden. Bunun içinde bir parça etle beslenen kurtçuklar vardı. "Bunlar harika." Heyecanla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, sonra parlak gözlerini Bree'ye çevirdi. "Dr. Jones onlara ciğer verdi. Buna bayılıyorlar." Sesinde sanki evcil hayvanlarından bahsediyormuş gibi bir şefkat vardı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Bree. "Ölüm sonrası aralığımızı daraltabilecek misiniz?"

Örümcek kabı kaldırdı. "Böcekler öngörülebilir bir programa göre gelişirler. Böylece cesedin ne kadar süre böcek faaliyetine maruz kaldığını söyleyebileceğim. Ancak Dr. Jones bu kalıntıların hemen atıldığından pek emin değil. Eğer ceset bir süre korunaklı bir ortamda tutulmuşsa, bu süreler birbiriyle uyuşmayabilir."

Bree'nin yanında duran Juarez boğazını temizledi. "Bunu nasıl yapacaksın? Onları parçalara mı ayıracaksın?"

Örümcek kabı yere bıraktı ve ellerini heyecanla kavuşturarak onlara baktı. "Sinek pupaları opaktır, bu yüzden içindeki metamorfoz geçiren böceğin yaşını belirlemek zordur. Bu bir kanıt. Prensip olarak onu kesip açarak yok etmek istemiyoruz. Bunun yerine mikro-BT taraması kullanıyoruz."

Juarez başını salladı. Yüz siperi ve maskenin ardında zeytin rengi teni gri görünüyordu.

"Bunları laboratuvara geri götüreceğim." Örümcek mırıldanarak konteynırları bir karton kutuya yükledi ve odadan dışarı taşıdı.

Dr. Jones çalışma masasına doğru bir el salladı. "Bavullar dikkat çekici değil, sıradan markalar. Biri Samsonite. Diğer American Tourister. İkisi de kalıntılar dışında boş. Bagaj etiketleri yok. Başka tanımlayıcı işaret yok."

Bree onları taradı. Yeni gibi görünmüyorlardı ama dışarıda durmuşlardı. Her ikisi de büyük, siyah, fermuarlı ve tekerlekli çantaları.

İzlerinin sürülebileceğinden şüpheliydi ama deneyeceklerdi. "Otopsiler neredeyse tamamlandı." Dr. Jones eliyle Bree ve Juarez cesetlere yaklaştı. Bree ilk masaya doğru yürüdü. Juarez ayaklarını sürüyerek ilerledi ama onun omzunun iki adım gerisinde kaldı. "dönmeden önce size önemli noktaları anlatacağım."

ME ilk cesedi gösterdi, çürüyen etten oluşan küçük bir figür. Kemik yer yer parlıyor, tepedeki ışıkların parıltısı altında parlıyordu. "Kurban kesinlikle bir kadın. Beklendiği gibi, onu bavuldan çıkardığımızda cenin pozisyonunda kıvrılmıştı." Dr. Jones bir dizüstü bilgisayarın dijital fotoğrafları gösterdiği tekerlekli bir sehpayı gösterdi. "Elleri arkadan bağlıydı. Boynunda da bir ip vardı. İpi düğümlerin her iki tarafından sıkıştırdık ve sonra düğümlerin kendilerini korumak için ipi bu dışında kestik. İpin kendisi doğal bir lif ve ne yazık ki çok yaygın bir tür."

Bree'nin bakışları, ikisi de aynı tonda Barbie Pembesi'ne boyanmış olan el ve ayak tırnaklarına takıldı. Oje yine Kayla'yı akla getirdi ve Bree'nin içi burkuldu.

"Şu anda yetmiş yedi kilo ağırlığında. Yaşarken yüz ila yüz beş kilo olduğunu tahmin ediyorum." Çürüme ve böcek yırtıcılığı etinin büyük bir kısmını tüketmişti. Dr. Jones, Y kesisinin zımbalanarak kapatıldığı göğsünü işaret etti. "Eşsiz bir dövmesi var."

Bree daha yakına eğildi. "Zincir halkalarından oluşan bir kalp mi?"

"Bana öyle görünüyor," dedi Dr. Jones. "Diğer vücutta da aynı yerde aynı dövme var."

Bree şöyle bir baktı, sonra geri döndü. "Dövmelerin fotoğraflarını gönderir misiniz?"

"Tabii ki." Dr. Jones ağzını işaret etti. "Gördüğünüz gibi ağzında bir tıkaç var."

Oje ve top tıkacı uyumsuz görünüyordu. Biri kız gibi, neredeyse çocuksu görünüyordu, diğeri ise cinsel açıdan sapkın. Bu yan yana geliş bir duygu girdabına yol açmıştı.

Onun yanında, Juarez ağzını tıkadı ve kapıya doğru koştu. Bree kapının açılıp kapandığını duydu.

Dr. Jones hiç kaybetmemiş. "İp ve tıkaç göz önüne alındığında, erotik asfiksi akla geliyor, boğulma da öyle, ancak ölüm nedenini belirlemek için çok çürümüş. Ölüm şekli açıkça cinayet."

Dr. Jones lastik topu dişlerin arasından nazikçe çıkardı. Bir kenara koyarak, deveboynu ışığını ağzın içinde parlayacak şekilde yeniden konumlandırdı. "Dişler iyi durumda. Muhtemelen diş teli ve kompozit dolgu yaptırmış."

Bree, "Yani, orta veya üst sınıf ekonomik statü," dedi.

"Muhtemelen," diye kabul etti Dr. Jones. "Bu aynı zamanda diş kayıtlarının bir yerlerde olacağı anlamına da geliyor."

"Tam burada olabilirler," dedi bir kadın.

Bree dönerek kapının hemen içinde duran uzun boylu, KKD giymiş bir kadın gördü. Juarez çıkarken içeri girmiş olmalıydı. Yüzü N95 maskesiyle gizlenmişti ama gözleri yoğun bir yeşildi.

Dr. Jones başını kaldırmadı. "Peki siz?"

"FBI Özel Ajanı Kilpatrick. Şerif Taggart'ı arıyorum."

"O benim." Bree doğruldu. Ajanın adını tanımıyordu. "Albany FBI ofisinden değilsiniz."

"Oregon." Maskenin ardında ajanın bakışları keskinleşti.

oluyor?

Oregon'dan bir ajan neden onu arasın ki? Bree'nin bakışları masanın üzerindeki cesede kaydı, Ajan Kilpatrick'in burada olmasının tek olası nedeni buydu. "Diş kayıtlarını getirdiğinize göre, bu dava için burada olduğunuzu varsayabilir miyim?"

Kilpatrick'in gözleri donuklaştı. "Evet."

"Birini arıyorsun," dedi Bree.

"Evet." Ajan ME'ye baktı. "Bir yaşıınız var mı?"

Dr. Jones Bree'ye baktı, o da başıyla onayladı. "On altı ile yirmi beş arasında olduğunu tahmin ediyorum."

"Ne zamandır ölü?" diye sordu Kilpatrick.

"Henüz emin değilim," dedi Dr. Jones. "Bazı testleri bekliyorum."

"Acaba o var Öldü içinde ve son iki haftalar?" diye sordu Kilpatrick.

Adli tabibin kafası sallandı. Sonra da, "Bu mümkün," dedi.

Kilpatrick hareketsiz kaldı.

"Kimi ?" diye sordu Bree. *Bu ajandan her gerçeği öğrenmek zorunda mıyım?*

Bir süre durakladıktan sonra, "Sana söyleyemem," dedi.

Bree kılandı. *Ne oluyor lan?* FBI normalde cinayet soruşturmalarına karışmazdı. Bree'nin içini bir önsezi duygusu kapladı. "Bu zaten üzerinde çalıştığınız bir davayla mı ilgili?"

"Belki," dedi Kilpatrick.

Uzun bir nefes boyunca birbirlerine baktılar. *Gerçekten başka bir şey söylemeyecek mi?*

Dr. Jones garip sessizliği bozdu. "Ön tarafta kimlik bilgilerinizle kayıt yaptırdınız mı?"

"Evet," dedi Kilpatrick.

"Siz ikiniz işinizi daha sonra halledebilirsiniz. Benim işe dönmem gerekiyor. Tartışmamız gereken bir ceset daha var ve sırasını bekleyen başka ölümler de var." Dr. Jones ikinci masaya doğru adım attı. Bree onu takip etti ve Kilpatrick de Bree'nin yanında durmak için yaklaştı.

Bree isteksizce kızgınlığını bir kenara bıraktı ve dikkatini tekrar davaya verdi. Ama bu iş bittiğinde ajanın cevaplaması gereken pek çok soru olacaktı.

Bölüm 9

MERHAMET

İkinci cesedin yanında dururlarken Mercy göz ucuyla Randolph County şerifini inceledi. Bree Taggert orta boylu olmasına rağmen uzun boylu ve kendinden emindi. Mercy şerifi pek göremiyordu ama yaşlarının yakın olduğunu tahmin ediyordu. Randolph İlçesi'nin kırsal kesimden payına düşeni aldığı anlaşılıyordu ve Mercy, Taggert'in kariyeri boyunca pek çok cinsiyetçilikle uğraştığından şüpheleniyordu. Ama zirveye ulaşmayı başarmıştı.

Çok fazla kadın şerif olamaz. Aferin ona.

Mercy, Paige Holcroft'un kayboluşuyla ilgili ayrıntıları şerifle paylaşmadığı için kendini suçlu hissediyordu -ama çok değil-. Henüz değil. Mercy sorularına cevap vermeyi reddettiğinde Taggert'in bakışları taşa dönmüştü. Ama Mercy şerifin nasıl biri olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Paige'in davasının medyaya yansması riskini göze alamazdı.

Bu otopsilerin cevaplar vereceğini umuyordu.

Mercy ilk cesedin yüzüne dikkatle bakmış, yüz hatlarında Paige'e dair ipuçları aramıştı ama çürüme çok ilerlemişti. Uzun kahverengi saçlar yapış yapıştı ve uzunluğunu belirlemek zordu.

Önündeki masada duran ikinci kurbanın yüzü de tanımlanamıyordu.

Dr. Jones Mercy'nin bakışlarını yakaladı. "Bu ceset iki haftadan çok daha uzun süredir ölü."

Mercy ilk kurbanınkiyle aynı olan pembe tırnaklara baktı.

Ve Mercy'nin Holcroft'ların güvenlik kamerasında gördüğü gölge.

Eğer Paige ilk cesetse, bir şekilde bu kadınla bağlantısı var demektir.

"Hâlâ ilgileniyorum," dedi Mercy. "Ama bize ikincisini anlatmadan önce, bu diğ filmlerini ilk kurbanla karşılaştırabilir misiniz?"

Adli tabip, "Henüz diş filmlerini çekmedim," dedi. "Şerif Taggert'ın izleyebilmesi için ağzındaki tıkaçı çıkarmayı bekliyordum." Asistanına eliyle işaret etti. "Filmleri çekmeye başlayabilir misin?" Başıyla onayladı.

Mercy elindeki dosyayı sıktı.

Bir cevaba çok yakınlım.

Dr. Jones, Mercy'nin gözlerinin içine bakarak kararlı bir şekilde, "Ben bir odontolog değilim," dedi. "O muayene bu öğleden sonra yapılacak. Filmlerinizi ne kadar güncel?"

"Üç ay."

Dr. Jones başını salladı. "Bu yardımcı olacaktır. Dişler genellikle üç ay içinde fazla değişmez."

"Şimdi ikinci kurbanı tartışabilir miyiz?" Şerif Taggert sordu.

Dr. Jones bir briefing vermeye başladı ve Mercy dikkatini vermeye çalıştı.

Mercy'nin son iki haftası ipuçlarını araştırmak ve Paige'in kayboluşunu medyadan uzak tutmak için çabalamakla geçmişti. Senatörün halka açılmayı reddederek doğru şeyi yaptığına inanmıyordu; daha fazla ipucuna ihtiyaçları vardı. Karısı da olayı kamuoyuna duyurması için ona yalvarmıştı ama o vazgeçmemişti. Mercy'nin şu anda takip ettiği ipucu Paige'in cep telefonu kayıtlarından geliyordu. New York'un dışında bir telefon numarasından çok sayıda arama yapılmıştı. Ama numara hiçbir yere çıkmıyordu. Kullan-at bir telefona aitti ve çıkmaz sokaktı.

Mercy başka ipuçlarına odaklanmıştı ki, ofisinin veri analisti dün Randolph County'de bavullar içinde bulunan iki ölü kadının duyurulduğu bir basın toplantısı hakkında internette bir makale keşfetti. Mercy oje, saç rengi ve kadınların genç olabileceği gerçeğini duyunca uçağa atladı.

Albany havaalanından bir araba kiralamış, birkaç telefon görüşmesi yapmış ve şerifin kadınların otopsileri için adli tabiplikte olduğunu öğrenerek doğruca oraya gitmişti.

Mercy ilk cesede tekrar baktı. Eğer bu Paige'se, evinden çok uzaktaydı.

Mercy'nin ekibi Oregon havaalanlarından, otobüs ve tren istasyonlarından gelen raporları ve videoları taramış ancak sonuç alamamıştı. O zamandan beri

Paige büyük olasılıkla farklı bir isim kullandığı ve muhtemelen yeni bir kimlik edindiği için sinir bozucu bir işti.

Mercy ikinci cesedi inceledi. Büzülmüş ve kösele gibiydi, derisi siyah ve kahverenginin tonlarındaydı ve üzerinde küfe benzeyen beyaz lekeler vardı. Pişirilmiş gibi görünüyordu.

Dr. Jones ikinci kadının ağzındaki tıkacı çıkarırken, "İlk cesette olduğu gibi ipleri keserek düğümleri adli tıp için koruduk," diyordu. "Elleri arkadan bağlanmış ve etraflarına birkaç kez ip dolanmış. Seksen dört kilo ve yaklaşık bir metre iki santim. Sanırım ilk kurbanımızdan biraz yaşlı. Yirmili yaşlarının sonu ile otuzlu yaşlarının sonu arasında olduğunu tahmin ediyorum. Ve daha önce de söylediğim gibi, ilk kurbanla aynı yerde aynı dövme var."

"Nereye?" diye sordu Mercy, geç geldiği için önemli bir şeyi kaçırdığını fark etmişti.

Dr. Jones daha koyu bir bölgeyi göstererek, "Kalbin tam üzerinde," dedi.

Mercy görmek için yaklaştı. Dövme kalp şeklinde zincir halkalarından oluşuyordu.

Neden aynı dövmeleri var?

Paige'in annesi dövmesi olmadığını söylemişti. Ama Paige bir tanesini sır olarak saklayabilirdi.

"Ölüm nedenini söyleyebilir misiniz?" diye sordu şerif.

"Dil kemiği kırılmış." dedi Dr. Jones. "Yani boğulma güçlü bir olasılık."

"Öleli ne kadar oldu?" Mercy sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi doktor. "Kısmen mumyalaşmış. Bu yüzden çok kurumuş görünüyor. Testler yardımcı olacaktır, ancak mumyalaşmanın bu ileri aşamasında ne kadar doğru olacağını bilmiyorum."

"Mumyalama nasıl gerçekleşiyor?" diye sordu şerif.

"Genellikle kuru hava," dedi ME. "Aşırı soğuk bunu yapabilir. Ya da sıcak hava ve kurak bir ortam. Biz buralarda çok nemliyiz. Büyük olasılıkla bu olay bir tür muhafazada meydana gelmiştir."

Mercy, "Açık havada aynı yerde bulunmuşlar," dedi. "Ama farklı ortamlardan mı gelmişler?"

"Evet. İlk kadının çürümesi, şu anda bulunduğumuz yerde terk edilmiş bir cesette bulmayı beklediğim şey.

hava."

"Bu kadının ellerine ne oldu?" diye sordu Mercy. İkinci kurbanın parmakları şişmiş ve vücudunun geri kalanından çok daha solgundu.

"Parmaklarını yeniden sulandırdık. Mumyalama işlemi parmaklarını kurutmuş; çürümemişler" diyor Dr. Jones. "Böylece parmak izlerini almayı başardık. Yakında inceleyeceğiz."

"İyi iş," dedi Mercy. Kadın Paige kadar uzun zaman önce ölmüştü ama Mercy yine de önemsiyor ve kimliğinin tespit edilebileceğini umuyordu.

Şerif Mercy'ye döndü. "Bu senin kızın olamaz," dedi. "Doğru."

"Ama ilki mi?" Taggert ses tonunda sabırsızlıkla sordu.

"Belki." Mercy kartlarını göğsüne bu kadar yakın tutmaktan hoşlanmıyordu.

Şu anda başka seçeneğim yok.

Taggert'in ela bakışları onu delip geçti. "Ofisimde konuşalım."

"Memnuniyetle."

Ama size başka bir şey söyleyemem.

Bölüm 10

BREE

Bree, peşinde Juarez ve Kilpatrick olduğu halde, sinirli adımlarla şerifin karakoluna girdi.

"Juarez, Ajan Kilpatrick'e konferans salonunu göster, ardından NCIC, NamUs ve ViCAP sorgularını güncelle."

"Evet, hanımefendi," dedi.

Bree ajana döndü. "Yöneticimle görüşmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde size katılacağım."

Juarez ajanı uzaklaştırdı. Bree bilgisayarın başında Todd'u gördü ve durup ona otopsiler hakkında kısa bir özet geçti.

Todd'un bakışları ajanın ekip odasından çıkışını izledi. "FBI'nın olayı nedir?"

"Bilmiyorum. Henüz." Bree mesajlarını kontrol etmek için ofisine gitti. Bree'nin poposu sandalyesine çarpmadan önce Marge kapıda belirdi.

Marge kapıyı kapattı. "Kim o?" "FBI

Özel Ajanı Kilpatrick."

Marge cevap vermedi.

"Hiç haber vermeden gelen bir menajerim olmamıştı." Ve Bree bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

Marge, "Ajan Kilpatrick hakkında biraz bilgi toplayacağım." dedi.

"Teşekkürler, Marge." Bree e-postalarını taradı ve pembe mesaj fişlerini masanın üzerine yaydı. İşe başlayalı bir buçuk yıl olmuştu ve Grey's Hollow'da e-posta ya da sesli mesaj kullanmayan insanların sayısı onu hâlâ şaşırtıyordu. "Bunlardan herhangi birini şu anda ele almam gerekiyor mu?"

"İtfaiye müdürü hava düzelene kadar tam bir yangın yasağı başlattı. Kamp ateşi, çalı yakma, havai fişek ve benzeri şeyler yasak."

"Güzel."

"Mesajların geri kalanı bekleyebilir." Marge ortaya çıktığı gibi gizlice ortadan kayboldu.

Bree masasından kalktı ve Todd'un çoktan cinayet panosunu hazırlamaya başladığı konferans odasına doğru yürüdü. Mıknatıslarla bir dizi olay yeri fotoğrafı asmıştı. Kafasını odaya doğru uzattı. Ajan Kilpatrick tahtayı inceliyordu.

"Kahve?"

Kilpatrick döndü ve başını salladı. "Lütfen."

"Şeker, krema?"

"Varsa ağır krema."

Bree neredeyse gülecekti. "Burada o kadar süslü değiliz." "Siyah iyidir."

Bree dinlenme odasına gitti, iki fincan kahve doldurdu ve onları konferans odasına geri taşıdı. Bir fincanı Kilpatrick'e uzatarak onun yanında durdu ve fotoğrafları taradı. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Tam renkli kuşe fotoğraflar her bir unsuru ayrı ayrı vurguluyordu: yoldan çekilmiş sahne, sineklerle kaplı bavullar, uzanmış el.

Bree, Todd'un basılı raporları ve daha fazla olay yeri fotoğrafını yığıldığı uzun masaya döndü. Masanın başındaki sandalyeye rahatça oturdu. Kilpatrick Bree'nin sağında, kurula bakan bir koltuk seçti.

Bree bir avucunu kısa rapor yığınının üzerinde düzleştirdi. "Bana kimi aradığınızı söyleyemezsiniz. Bana ne söyleyebilirsin?"

Kilpatrick bir nefes boyunca cevap vermedi. "Kayıp bir kız ama kayboluşu sistemde kayıtlı değil."

Bree bunu birkaç saniye düşündü. İlk tepkisi bilgi istemek oldu ama bunun bir anlamı hissetti. "Oregon'da mı kayboldu?"

"Evet."

Bir FBI ajanı, üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili ayrıntıları neden açıklamak istemez? Bilgi saklamak soruşturmayı her ikisi için de daha zor hale getirdi.

"Dava siyasi açıdan hassas mı?" Bree sordu.

Ajan Kilpatrick'in poker suratında bir değişiklik olmadı, yorum da yapmadı.

Bree cevabın evet olduğunu tahmin etti. Kendine davasının bir sidik yarıışı olmadığını hatırlattı. Elinde adaleti hak eden iki ölü kadın vardı. Ağzı sıkı ajana tam olarak güvenmese de, o bir kaynaktı ve Bree onu kullanacaktı.

Olay yeri fotoğrafları yığınınına uzandı ve onları masanın üzerine dağıtmaya başladı. "Umarım adli tıp ilk cesedin kayıp kadına ait olup olmadığını bize söyleyebilir. O zamana kadar elimde karmaşık bir dava var ve müfettişim dışarıda. Burası küçük bir operasyon. Bu yüzden, biz beklerken, ben de senin alacağım."

Ajanın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi, sonra poker suratı tekrar yerine oturdu. Dikkatini fotoğraflara verdi.

Bree suç mahallini tarif etti. "Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?"

Kilpatrick tüm dikkatini fotoğraflara verdi. Resimler arasında gezinirken yüzündeki vurdumduymaz ifade yerini ilgiye bıraktı. Bitirdiğinde onları yere bıraktı. "Hayır, görmedim."

"Düşünceleriniz?"

Kilpatrick fotoğrafların kenarlarını hizaladı. "Bir bavulun ağırlığı yaklaşık on pound. Bir cesetle birlikte yüklendiklerinde her biri yaklaşık doksan pound ağırlığında olurdu. Onları bir araca sokup çıkarmak biraz güç gerektirirdi."

"Ya da birden fazla kişi." Bree ayağa kalktı ve *güçlü katil ya da birden fazla katil* yazmak için tahtaya gitti. "Dövmelerin eşleşmesi katilin onları dövdüğünü ya da yaptırdığını gösteriyor."

"Ya da en azından tasarımı seçti," diye önerdi Mercy. "Kayıp kızım kaybolmadan önce Oregon'da bir dövme salonuna tasarım yaptırmış olabilir. Tasarım oldukça basit görünüyor."

Bree'nin çocukluğunda köpekler tarafından parçalanmasından kalan yara izlerini kapatmak için yaptırdığı iki kapsamlı dövmesi vardı. Mürekkepten anlıyordu. "Basit, evet, ama ince detaylar iyi işlenmiş. Kaliteli mürekkep pratik gerektirir. İçgüdülerim bunların deneyimli bir sanatçı tarafından yapıldığını söylüyor." Tahtaya *eşleşen dövmeleri* yazdı. "Dövme sanatçılarına fotoğraflarını gösterirsek, kendi işlerini tanıyacaklardır. Bu iş için bir yardımcı atayacağım. Belki bu kalplerden en az birini yapan yerel birini bulabiliriz."

Kilpatrick, "Bana cesetlerin bulunduğu bölgeden bahset," dedi.

"Echo Yolu bir arka yoldur. Bazı çiftlikler, bir kamp alanı ve Echo Gölü birkaç mil içinde. Göl insanları balık tutmak, yüzmek, kano yapmak ve benzeri aktiviteler için çekiyor. Turistler için daha büyük, popüler göllerden biri değil. Burası daha çok yerel halk tarafından kullanılıyor. Bavullar yolun eğiminin altında kaldı."

"Yani muhtemelen görülebilir ama belirgin değil."

"Evet. Unutmayın, bölge yarı kırsal ama New York City ve Philadelphia'ya sadece birkaç saat uzaklıktayız. Bölge görüldüğünden daha yoğun bir nüfusa sahip. Uyuşturucu, çete faaliyetleri ve insan kaçakçılığından payımıza düşeni alıyoruz ..." Bree bu üç maddeyi listeye yazdı.

Mercy, "Bu kadınların bir çöp gibi atıldığı düşünülürse, bunlardan herhangi biri akla yatkın olabilir," dedi.

Bree'nin telefonu çaldı ve ekrana baktı. "ME arıyor." Aramayı cevapladı. "Hoparlördesiniz, Dr. Jones. Ajan Kilpatrick de burada."

"Güzel, bu beni bir aramadan kurtardı. Birincisi, kısmen mumyalanmış ceset üzerindeki parmak izi karşılaştırmasının sonuçları elimizde. Kurban Vanessa Mullen, otuz bir yaşında. Sabıkası var. İki, diş doktoru Ajan Kilpatrick'in getirdiği diş kayıtlarının diğer kurbanla uyuşmadığını söyledi."

Merhamet

Rahatlama ve hayal kırıklığı Mercy'yi aynı anda vurdu.

Paige o çürümüş ceset değil. Paige hala kayıp.

Taggart'ın kendisini yakından izlediğini fark etti ve duygularının yüzüne yansımaması için mücadele etti.

Taggart boğazını temizledi. Mercy'ye, "Yani iki kadın da senin kurbanın değil," dedi.

"Doğru." Ama Mercy Paige'i bulmak için doğru yerde olduğundan şüpheleniyordu. Cep telefonu kayıtlarını ve iki kurbanın ojelerini görmezden gelmek imkânsızdı.

Taggert, "Dr. Jones, başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Şimdilik elimdekilerin hepsi bu kadar. Ön raporumu sabah alacaksınız." ME aramayı sonlandırdı.

Mercy Evan'a kısa bir mesaj göndererek cesedin Paige'e ait olmadığını bildirdi. Ayrıntıları konuşmak için onu daha sonra arayacaktı.

Taggert dizüstü bilgisayarını açtı. "Ölüm bildirimi için Vanessa Mullen'in akrabalarını bulabilecek miyim bir bakayım. Bunları şahsen yapmayı tercih ederim."

"Güncel bir fotoğraf arayın," dedi Mercy. Taggert başıyla onayladı, ekrana odaklanmıştı. Mercy tekrar fotoğrafların bulunduğu panoya döndü. Vanessa Mullen'in birinin onu bir bavula koyup yol kenarına bırakmadan önce nasıl görüldüğünü görmek istiyordu.

Birisi ona bundan çok daha fazlasını yapmış.

Mercy iki kurbanın ellerine daha yakından baktı. Cila kesinlikle pembeydi. Ama Paige'inkiyle aynı mıydı?

İçgüdülerini evet dedi.

"Sanırım ikiniz de kurbanınız olmadığına göre, çekip gideceksiniz?" Taggert klavyesine dokunurken şöyle dedi.

"kalmak istiyorum," dedi Mercy.

"Neden?" Taggert gözlerini kaldırdı, bakışları meraklıydı. "Bu senin için bir çıkmaz sokak."

Ona ne kadarını anlatabilirim?

"Burada kurbanımla örtüşen çok fazla şey var. O kadınları terk eden kişiyle birlikte olması mümkün."

Şerif yazmayı bıraktı. "Konuşmaya başla."

Mercy nefes aldı. "On yedi yaşında bir kız arıyorum. Ufak tefek, uzun siyah saçlı. Cep telefonu kayıtlarında New York'un dışında bir alan koduna sahip bir kullan-at telefonda yapılmış düzinelerce arama var."

Taggert dikkatle dinliyordu.

"İki hafta önce ortadan kayboldu. Bir bavul hazırlamış ama cep telefonunu ve dizüstü bilgisayarını kimliğiyle birlikte geride bırakmış. Elimizde video kaydı var.

Bir arabada yolcu olarak. Kendi isteğiyle gittiğini ya da ailesinden saklayacak kadar tehdit edildiğini düşünüyorum. Bu bölgede onunla ilgili olabilecek her şeye dikkat etmeye başladık. Basın toplantısında kurbanlarla ilgili verilen bilgileri okuduğumuzda uçağa atladım."

Şerif, "Seni ABD'nin öbür ucuna göndermek için biraz zayıf bir adama benziyor," dedi. "Son zamanlarda senin ojelerine benzeyen ojeler sürmeye başladı.

kurbanlar'. Kaybolduğunda bunu takıyordu." Mercy Taggert'a kaşlarını kaldırdı.

"Tanrım." Şaşkınlık yüzünü aydınlattı. "Bu benim için de bir dönüm noktası olurdu. Şimdi bana onun kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yapamam. İsterdim ama henüz yapamam. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Onay alır almaz ilk öğrenen sen olacaksın."

"Buraya gelip benden sana güvenmemi mi istiyorsun? Seni *tanımıyorum*," dedi Taggert.

"Ben de seni tanımıyorum."

Kadınlar uzun bir süre birbirlerine baktılar. Mercy şerife güvenilebileceğini hissetmeye başlamıştı. Taggert yetenekli olduğunu ve kurbanlarına ne olduğunu bulmayı önemseydiğini gösteriyordu.

Ama o benim hakkımda ne düşünüyor?

Mercy'nin ağzı buruştu. Bir cinayet soruşturmasında haber vermeden ortaya çıkan ve ayrıntıları paylaşmayı reddeden bir federaldi. Mercy de sinirlenir ve şüphelenirdi. "Bu kadınları kimin öldürdüğünü bulmanıza yardımcı olmak için FBI kaynaklarını öneriyorum. Davanızı devralmak için burada değilim. Başrolde siz varsınız ama ben de olay yerinde olmak ve gelişmelerden haberdar olmak istiyorum."

Taggert'ın teklifini değerlendirmesini izledi. Şerifin ona geri adım atmasını söyleyeceğinden şüpheleniyordu ama FBI'dan ekstra insan gücü alma fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

"Sanırım kayıp kızım burada," dedi Mercy usulca. "Onun da sonunun diğer kadınlar gibi olmasını istemiyorum."

Eğer çoktan ölmediyse.

Şerif tekrar ekranına baktı. "Vanessa Mullen'in kocasının adresini buldum. Sabah ona haber vermek için benimle gelebilirsiniz."

Sanırım bu teklifimi kabul ettiği anlamına geliyor.

Taggert, "Vanessa Mullen otuz bir yaşında ve geniş bir sabıka kaydı var," diye devam etti. "Fuhuş, uyuşturucu bulundurma, hırsızlık. Kayıt fotoğraflarında yüzünde çok sayıda yara olan zayıf bir kadın görölüyor."

Mercy şerifin omzunun üzerinden bakmak için hareket etti. "Meth. Yüz toplama."

"Evet." Taggert bir pencere daha açtı. "Altı yıl önceki ehliyet fotoğrafı daha iyi."

Mercy kabul etti. Vanessa'nın yüzü daha dolgundu ve içten bir gülümsemesi vardı.

Ne oldu sana?

şerife "Kayıp ihbarı var mı?" diye sordu.

"Kocası altı ay önce kayıp ihbarında bulunmuş. Scarlet Falls polisine bildirmiş. Burada birkaç takip yapıldığı ama sonuç alınamadığı yazıyor."

Mercy, Taggert'in omzunun üzerinden okuyarak, "*Eski kocası*," dedi. "Bu bir yasaklama emri mi?"

"Evet. Yaklaşık üç yıl önce *ona karşı* dava açmış. Kadının evden ve iki çocuğundan uzak durması gerekiyordu." Taggert parmaklarını masaya vurdu. "Yarınki konuşma ilginç olacak."

Mercy sessizce kabul etti.

Eski kocaya birkaç sorum var.

Bölüm 11

PAIGE

Söz verdiği şey bu değil.

Eğlence vaat etti. Aşk vaat etti. Sonsuza kadar söz verdi.

ABD'yi boydan boya geçerken ilk hafta her şey yolundaydı. O sevecen ve komikti ve ben kendimi dünyadaki tek kadın gibi hissediyordum. Güzel restoranlarda akşam yemekleri, yeni seksi elbiseler. Mağazada onun için modellik yaparken gözlerindeki parıltıyı gördüm. Dokunuşu beni heyecanlandırdı ve ikimizin de istediği hayata beni kolayca sokacağına söz verdi.

Dünya benim için yeniydi. Hakkında bir şeyler okudum ve sonra internette araştırmaya başladım.

Ve beni heyecanlandıran ve hayallerimi körükleyen bir insan kültürü buldum. Ona ait olmayı, onun tarafından kontrol edilmeyi, ona boyun eğmeyi her şeyden çok istiyordum. Bana bakacak, evde hiç görmediğim ilgiyi gösterecekti. İyileşmenin yumuşak öpücükleriyle acıyı arzuladım. Ve bana bunu benim için yapacağını söyledi, ama sonsuza kadar onunla kalmalıydım, karısı olarak.

Birkaç haftalık telefon görüşmeleri ve sözler gerekti ama kabul ettikten sonra *artık* onunla birlikte olmak istediğimi fark ettim. Ve onun bağlılığının sembolünü tenimde görmek istedim, birbirimize bağlı olduğumuzun kanıtı.

Evine vardığımda yalan söylediğini anladım.

Evi iğrençti, mobilyalar lekeliydi ve beni öğürtecek kadar kötü kokuyordu. Tüm paramı aldıktan sonra beni hemen soydu ve yatağa bağladı. Giyinmeme izin verene kadar kaç gün geçti bilmiyorum. Bana aldığı elbiseyi giymemi emretti. Titreyen ellerimle itaat ettim, gözlerinin içine bakmakta zorlandım. Fermuarı çektikten sonra ellerimi tekrar bağladı, ağzıma tıkaç soktu ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Sonra acı yeniden başladı.

Güvenli kelimesi göz ardı edildi.

Bu konuda hiçbir şey güvenli değil.

Bölüm 12

BREE

Bree, FBI ajanı karakoldan ayrıldıktan sonra ofisine döndü.

Todd'un masasında durdu. Bilgisayarındaki raporları gözden geçiriyordu. "Juarez nerede?"

"Devriyeye çıktım."

"Bir dövmenin izini sürmem gerekiyor." Adli tabibin ofisinden gönderilen fotoğrafı ona gösterdi. Dövmenin bir ceset üzerinde olduğu gerçeği yakın çekimde belli olmuyordu. Koyulaşmış deriye rağmen dövme detayları netti.

Todd gözlerini kısarak telefonunun ekranına baktı. "Orijinal görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benzer dövmeler için NamUs, ViCAP ve NCIC'i kontrol edin." Bree ofisine doğru yöneldi.

Marge kafasını kapı aralığından içeri soktu. "Ajan Kilpatrick hakkında bazı makaleleri sana e-postayla gönderdim."

"Genel fikir birliği mi?" Bree bilgisayarını uyandırdı.

"Gerçek bir anlaşmaya benziyor," dedi Marge. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve kimlik bilgilerini iki kez kontrol ettim."

Bree bir gülümsemeyi bastırdı. Elbette öyleydi. Marge şahsen tanımadığı hiç kimseye güvenmezdi ve otuz yıldan fazla bir süredir şerifin ofisinde çalışıyordu. Bree'den daha fazla tanıdığı vardı. Marge yozlaşmış bir şerif için çalışmıştı. Resmi kanallara tamamen güvenmezdi. FBI raporlarının, resmi açıklamaların ve büro konuşmalarının ötesine geçmek için çeşitli kaynaklar isterdi. Marge kayıtlarda olmayan şeyleri bilmek isterdi.

Marge, Kilpatrickin gerçek olduğunu söylediyse, öyledir.

Bree ilk bağlantıyı açtı. Kilpatrick beş yılını Portland FBI ofisinde geçirmiş, çoğunlukla yerel terörizm davalarında çalışmıştı. Şu anda Bend uydu ofisinde görev yapıyordu ve birkaç yıldır burada çalışıyordu. Mükemmel bir kapanmış dava yüzdesine sahipti ve bir davada gösterdiği başarıdan dolayı FBI Cesaret Madalyası ile ödüllendirilmişti.

bir milis yerleşkesinde gizli görevdeydi ve bu görev Ajan Kilpatrick'in on gün boyunca kaybolmasına yol açmıştı. Bu süre zarfında esir tutulmuş, ağır şekilde dövülmüş ve canını zor kurtarmıştı. Daha yakın bir zamanda, Ajan Kilpatrick elektrik trafo merkezlerini hedef alan yerli teröristleri yakalamış ve bunun için takdirname almıştı.

FBI takdirnameleri katılım ödülü gibi dağıtmazdı.

Bree daha fazla makale okudu. Tüm bilgilerden, Marge'ın değerlendirmesinin doğru olduğu anlaşıyordu. Kilpatrick zeki ve etkili bir ajandı. Bree'nin ondan kişisel olarak hoşlanıp hoşlanmamasının konuyla ilgisi yoktu ve buna karar verilecekti ama Kilpatrick'in yozlaşmış olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Bree bilgisayarını kapattı. Ajan soruşturma için FBI kaynaklarını teklif etmişti. Bree'ye kimi aradığını söylememiş olabilirdi ama oje, saç ve yerel alan koduyla ilgili bilgileri paylaşmıştı. Bree onun işbirliği yapmak için elinden geleni yaptığını hissetti ve belli ki geri durmasının nedeni kendisinden üst rütbeli biriydi. Bilgi eksikliği Bree'yi rahatsız ediyordu ama bunu Kilpatrick'e karşı kullanmamaya çalışacaktı. Ajan da durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Eve mi gidiyorsun?" Todd sordu.

"Durup dövmeçi arkadaşımın bu fotoğraf hakkında ne diyeceğine bakacağım." Bree çantasına raporlarını ve dizüstü bilgisayarını koyduktan sonra soyunma odasına gidip kot pantolonunu ve atletini giydi. Grey's Hollow'un kenarında bir dövme salonu olan Hardcore Ink'e gitti. Ön kapıdan içeri girdiğinde zil çaldı.

Dükkân sahibi Carlos, tezgâhın arkasındaki taburesinden kalktı. Eskiz defterini ve kalemini bir kenara bıraktı. Sıskaydı, sarkık bir pantolonu ve siyah bir tişörtü vardı. Carlos'un otuz yaşlarında olduğunu biliyordu ama neredeyse hiç sakalı yoktu ve hiç dışarı çıkmamış birinin soluk beyaz tenine sahipti. Bel kemerini çekti. Konuşurken dişlerinin arasındaki kürdan sallanıyordu. "Bree! Rötüşün nasıl görüldüğüne bir bakayım."

Bree ona omzunun arkasını göstermek için döndü. Yusufçuk dövmesi yeşil ve mavinin tonlarında parlak bir şekilde renklendirilmişti

neredeyse yanardöner görünüyordu. Arada bir renklerin tazelenmesi gerekiyordu.

Carlos kürdanın etrafında ısıklık çaldı. "Bu muhteşem."

Bree omzunun üzerinden baktı. "Yeşilleri derinleştirerek harika bir iş çıkardın."

"Neye ihtiyacın var? Lütfen bana yeni bir dövme istediğini söyle." Gülümsedi ve ellerini birbirine sürttü. Heyecan ondan hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu. "Senin için bir şey tasarlamayı çok isterim."

"Hayır. Üzgünüm."

"Kahretsin." Yüzü düştü.

"Bir dava hakkında profesyonel görüşünüze ihtiyacım var." Carlos parladı. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Telefonunu çıkardı ve ona ekranı gösterdi.

Başını öne eğdi. "Bu benim işim değil." Ses tonu savunmacıydı.

"Tanıdık geliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en orijinal tasarım değil." Sesi neredeyse züppece çıkıyordu. "Bir esaret dövmesi için oldukça sıradan. Temalar genellikle zincir halkaları, dikenler, kırbaçlar ve bunun gibi şeyler içerir."

Katilin top şakalarını da sevdiği düşünüldüğünde esaret teması mantıklı geliyordu.

Daha yakından baktı. "Ama işin kendisi iyi." "O zaman bir profesyonel."

"Kesinlikle."

"Arkadaşlarına böyle bir şey yapıp yapmadıklarını sorabilir misin?" "Sorabilirim. Buralı birini mi arıyorsun?"

Kilpatrick'in kayıp kişinin izini yerel alan kodlu bir kullan-at telefona kadar sürdüğü gerçeğini düşündü. "İçimden bir ses makul bir sürüş mesafesinde olduğunu söylüyor ama emin değilim." Sadece tahmin ediyordu.

Carlos kürdanı çevirdi, sonra ağzından çıkardı ve işaret etti. "Aklıma bir fikir geldi. Bunu sosyal medyada paylaşabilirim. Instagram bakmak için iyi bir yer ve sanatçılar için özel Facebook grupları var. Bunun izini sürmenin en etkili yolu bu olacaktır. Bu resmi internette yayınlayabilir miyim?"

"Evet ve teşekkür ."

"Endişelenme. Seni tuttum, Şerif."

"Biri mürekkebi talep ederse bana haber verecek misin?" "Evet."

Bree eve gitti, atları dışarı çıkardı ve sonraki bir saatini ahırları temizleyerek geçirdi. İşini bitirdiğinde terden sıırılsıklam olmuştu ama fiziksel yorgunluk iyi gelmişti. Duş aldı, şort ve tişört giydi ve köpeklerle birlikte arka verandaya yerleşmeden önce bir süre boş ve fazla sessiz evin içinde attı.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı, ekranda Matt'in adını görünce aptalca bir heyecan duydu. Gideli sadece iki gün olmuştu. Kendi kendine gözlerini devirdi. "Selam."

"Hey sen." Adamın derin sesi kadının içini ısıttı. "Seninle konuşmak güzel."

"Aynı," diye itiraf etti. "Yolculuk nasıldı?"

"Harika." Sesinde coşku çınılıyordu. "Bugün köpeklerle birlikte koşum takımlarıyla iple indik. Yarın, sahte bir acele arama yapacağız."

"Seni özledim," dedi. Genellikle önce o söylerdi.

"Ben de seni özledim, ama gittiğimden beri duş almadım, o yüzden ..." Güldü. "Kulağa harika geliyor."

"Orada neler oluyor?"

Ona bavullarda bulunan cesetlerin kısa bir özetini verdi.

"Bu kötü bir zamanlama. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Olay şu. Bir FBI ajanı aniden çıktı.

Özel Ajan Kilpatrick." "Ha?"

"Evet," dedi Bree. "Ama zeki birine benziyor, yüzden onu.

" "Değil mi?"

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu.

"Kayla'dan sadece bir telefon almam yeterli." "Bu harika."

"Yine de onları ben de özlüyorum." Bree çok sessiz olduğunu söylemedi

Çünkü hayatına uğursuzluk gelmesini istemiyordu. Polisler gülünç bir şekilde

iş yükleri konusunda batıl inançları vardır.

"Hepinizi özledim." Matt'in sesi boğuklaştı. "Ama gelecek hafta görüşürüz."

Bağlantı koptu ve aceleyle vedalaştılar. Bree telefonunu indirdi. Matt yanında, çocuklar yataktayken arka verandasında oturmak huzurlu görünebilirdi. Bu gece sadece yalnızdı.

Brody bir parça sızlanmayla birlikte uzun bir nefes verdi.

"Ciddiyim." Eli Brody'nin kalın saçlarında gezindi. "Bunca yıl nasıl yalnız yaşadım?"

İri çoban anlayışlı kahverengi gözlerini ona çevirdi. Onun sesini duyunca Uğur Böceği Bree'nin diğer eline çarptı, belli ki kıskanmıştı. Bree onun kulaklarının arkasını kaşıdı.

Cevap çok açıktı. Bekâr ve çocuksuz önceki hayatında neyi kaçırdığını bilmiyordu.

Bölüm 13

MERHAMET

Mercy motel odasındaki eşyalarını yerleştirdikten sonra bir kutu kraker açtı, dizüstü bilgisayarıyla birlikte büyük yatağa oturdu ve çalışmak için yatağın başlığına yaslandı. Adli tabibe giderken giydiği kıyafetleri plastik bir torbaya doldurup düğümlemişti. Otopsilerde o kadar uzun süre kalmamış olmasına rağmen, koku hâlâ üzerindeydi. Kokuyu teninden uzaklaştırmak için alması gereken duş yüzünden saçları hâlâ ıslaktı.

Bu koku koruyucu giysilerin içinden geçip giysilere nasıl siniyor bilmiyorum.

Bilgisayarını açtı. akşam için iki hedefi vardı: Kocasını aramak ve Şerif Bree Taggart hakkında ne bulabileceğine bakmak. Mercy şerifle yakın çalışacağı için onun nasıl biri olduğunu bilmek istiyordu.

Cep telefonunu yanındaki kitabın üzerine koydu ve Truman'ı FaceTimed'dan aradı. Telefon çaldığında şerifin adını Google'da arattı.

Governor Appoints Former Philadelphia Homicide Detective to Replace Randolph County Sheriff ilk manşetti. Mercy'nin kaşları kalktı ve daha fazla okuyamadan cep telefonunda Truman'ın yüzü belirdi.

"Hey," dedi . Truman ofisinde polisindeydi. Departman.

Her zamanki gibi, onu gördüğünde midesinde küçük kelebekler uçuşmaya başladı. Kocası yakışıklı bir adamdı. Zeki, nazik ve küçük şehirlerinin polis şefi olarak gerektiğinde sert biri olmasından bahsetmiyorum bile. Bu kombinasyon onun işine yarıyordu.

"Ne ?" diye sordu.

Mercy ona o gün öğrendiği her şeyi özetledi. "Paige'in kurbanlardan biri olmadığına sevindim, ama şimdi daha da

onun için endişeleniyorum. Öldürülen bu kadınlarla bir bağlantısı olmalı."

"Şerif yardımcı oluyor mu?"

Mercy dizüstü bilgisayarında Bree Taggert hakkındaki makaleye baktı. "Şu ana kadar çok yetkin görünüyor." Haberi tararken, Taggert'tan önceki şerifin yirmi yıl görev yaptıktan sonra intihar ettiğini öğrenince şaşırdı. Haberde, Taggert'in görevde olduğu süre boyunca uzun süreli ve derinlere kök salmış bir yolsuzluk yaşandığı ima ediliyordu.

"Kadın mı?" diye sordu Truman. "Şerif bir kadın mı? Bu etkileyici."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim yaşlarımda ve şu ana kadar gördüğüm kadarıyla pozisyonunda iyi." İlgisi artan Mercy şerifin geçmişini derinlemesine incelemeye devam etmek istedi ama bunun yerine Truman'ın yüzüne odaklandı. "Çocuklar nasıl?"

Sırıttı. "Ollie çok kötü güneş yanığı oldu, bu da Kaylie'yi *sana söylemiştim* moduna soktu ve bundan hiç hoşlanmıyor. New York'u nasıl buldun?"

"Nem çok saçma ve sıcak hava dalgasının ortasındalar. Quantico'dan beri böyle bir hava yaşamamıştım. Ve sivrisinekler!" Ürperdi. "Bazılarının sinek kuşu büyüklüğünde olduğuna yemin edebilirim."

"Dedektif Boltondan yeni bir ipucu var mı?" Truman sordu. "Hayır.

Onunla son konuştuğumda Paige'in dizüstü bilgisayarının adli tıp raporunu bekliyordu. Senatör hâlâ kızın kaybolmasıyla ilgili sessizlik istiyor. Hikayenin henüz sızmadığına inanamıyorum. Bu iki haftadan fazla oldu."

"Sence medyaya gidip Paige'in görülüp görülmediğini mi sormalılar?"

Mercy başını salladı. "Artık öyle hissetmiyorum. Oregon'da olmadığından neredeyse eminim. Sanırım New York'ta."

"Bu bir ABD senatörünün kızı. Hikaye yerel değil, ulusal olacaktır."

Mercy irkildi. "Ulusal medyanın ilgisini çeken bir davada çalışmayı hayal edebiliyor musunuz?"

Truman yüzünde alaycı bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Bu doğru. Sen de oradaydın." Truman'ın küçük kasabası geçmişteki bir soruşturma sırasında ulusal medyanın istilasına uğramıştı. Bu durum işini neredeyse imkânsız hale getirmiş ve akıl sağlığını tehdit etmişti.

"Şerif kimi biliyor mu?" diye sordu.

"Henüz değil." Suçluluk duygusu boğazını sıktı. "Paige'in adını ondan sakladığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Onun yerinde olsaydım kim olduğunu bilmek isterdim. Sabrının ne kadar bilmiyorum."

Truman gözlerini kameradan kaçırdı. "Hemen geliyorum," dedi ekran dışından birine ve sonra tekrar ona baktı. "Gitmem gerek."

"Seni seviyorum," dedi ona, kalbinde küçük bir sızı hissederek.

Onu şimdiden özledim.

"Ben de seni seviyorum." Ortadan kayboldu.

Mercy Şerif Taggart'la ilgili araştırmasına geri döndü ve krakerlerini yerken link üstüne link tıkladı.

Şerif Philadelphia'dan New York'a nasıl gitti?

Biraz daha okuyunca Taggart'ın Randolph County'de büyüdüğünü ve kız kardeşinin cinayetini çözdükten sonra geri döndüğünü ve valinin dikkatini çektiğini öğrendi. Philadelphia'da kapattığı davaların sayısı etkileyiciydi. Taggart'ın kız kardeşinin çocuklarının vasisi olduğunu okuyunca Mercy'yi bir şaşkınlık aldı.

Tıpkı kardeşim öldürüldüğünde Kaylie'nin koruyucusu olduğum gibi.

Şerife olan hayranlığı arttı. Taggart'ın son davalarıyla ilgili makaleleri gözden geçirerek okumaya devam etti. Mercy bir makalede durakladı ve

Taggart'ın babasının, şerif sekiz yaşındayken annesini vurduğunu ve ardından kendini öldürdüğünü okudu. Sekiz yaşındaki çocuk 911'i aramış ve sonra gizli onu daha gençkardeşler altında ve geri Sundurma.

Müfettişler, babanın çocukları bulabilseydi tüm aileyi vuracağına ikna oldular.

Tanrım.

Mercy dizüstü bilgisayarını kapattı. Yeterince okumuştı. Krakerlerini bir kenara bıraktı, iştahı kaçmıştı, babası evlerine saldırırken kardeşlerini koruyan, verandanın altına sinmiş genç bir kızın hayali aklından çıkmıyordu.

Şerifi yeni bir ışık altında görerek nefes verdi.

Bence gayet iyi anlaşıcağız.

Bölüm 14

BREE

3. Gün

Şerif karakolunun otoparkında, Kilpatrick yolcu koltuğuna geçerken Bree resmi cipinin direksiyonunda bekledi. Sabahın sekizinde güneş çoktan bir ısı lambası gibi vurmaya başlamıştı. Bree bir paket kahve fincanını konsolun diğer tarafına uzattı. "Ağır krema."

Kilpatrick gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bree süslü karışım hakkında yorum yapmadı, çünkü o anda tarçınla toz haline getirilmiş bir kapuçino içiyordu. GPS'in yönlendirmelerini takip etti ve birkaç dakika boyunca memnun bir sessizlik içinde yudumladılar. Vanessa Mullen'ın eski sevgilisi Scarlet Falls'da, istasyondan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta yaşıyordu.

Bree trafik ışıklarında durdu. "Rick Mullen otuz iki yaşında. Sabıka kaydı yok. Tertemiz biri. Ehliyetinde park cezası bile yok." Koltuğun arkasına uzandı, postacı çantasından bir dosya çıkardı ve Kilpatrick'e verdi.

Kilpatrick kitabı açtı ve sayfaları gözden geçirdi. "Vanessa üç yıl öncesine kadar normal görünüyordu."

"İnsan ne olduğunu merak ediyor." Bree, yeni boyanmış beyaz süslemeli, sarı, düzenli bir bungalovun önündeki kaldırıma park etti. Araçtan indi ve kaldırımda Kilpatrick'in yanına geldi. İkisi de betonun üzerine renkli tebeşirlerle çizilmiş papatyalara baktı. Küçük, karahindiba lekeli çimenlikte çocuk boyunda bir bisiklet yan yatmış, alıştırmaya tekerleği yukarıda duruyordu.

Bree, göğsünde bir sızı ile bir şişe baloncuk solüsyonunun yanından geçerek araba yoluna çıktı. Ön verandada, o daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Yedi yaşlarında küçük bir kız paravan kapıdan onlara göz kırptı, sonra döndü ve "Daaaaad!" diye bağırdı.

Kıvırcık sarı saçlı bir adam, kalçasında hâlâ Örümcek Adam pijamaları giymiş küçük bir çocukla kapıya yaklaştı. Her iki çocuk da anneleri gibi siyah saçlı ve siyah gözlüydü.

"Ben Şerif Taggert, bu da FBI Özel Ajanı Kilpatrick." Bree tereddüt etti. Çocukların duyabileceği şekilde Vanessa'dan bahsetmek istemedi. "Siz Rick Mullen mısınız?"

"Evet." Adamın yüzü kapandı. Neden orada olduklarını biliyor muydu yoksa tahmin mi ediyordu? Önce çocuklara, sonra da Bree'ye baktı. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Elbette." Bree kenara çekildi.

Cebinden bir telefon çıkardı, arkasını döndü ve kapıdan uzaklaştı. Birkaç dakika sonra sokağın karşısındaki evden yoga pantolonlu ve parmak arası terlikli genç, esmer bir kadın çıktı. İçeri girerken Bree'nin üniformasına baktı, çocukları topladı ve onları kendi evine götürdü, "Krep yemeye ne dersiniz?" diyerek dikkatlerini dağıttı.

Çocuk "Yaşasın!" derken küçük kız Bree'ye baktı.

Çocuklar komşunun evinde gözden kaybolunca Bay Mullen kapıyı açtı. "İçeri gelin. Vanessa'yla ilgili olduğunu varsayabilir miyim?"

"Evet." Bree eşikten içeri adımını attı. Ev sanki iki küçük çocuk yaşıyormuş gibi görünüyordu. Kapının yanına çift kişilik bir koşu arabası park edilmişti. Ahşap tren rayları ahşap zeminde bir oval oluşturuyordu. Mutfak masası boyama kitapları ve boya kalemleriyle doluydu. Bree duygularına duvar ördü. İki çocuk bugün annelerinin öldüğünü öğrenecekti. Davaya odaklanmak zorundaydı ama çocuklar kalbini kırıyordu. *Lanet olsun. Çocuklar bunu hak etmiyor.*

Bay Mullen sırtını kilere dayayarak döndü ve beklentiyle onlara baktı.

Bree söylenmesi gerekenleri önsöz olmadan söyledi. "Vanessa'nın kalıntıları dün bulundu. Kaybınız için üzgünüz."

Sönmüş gibiydi. "Nasıl öldü?"

"Emin değiliz. Haberleri izlediniz mi?" Başını salladı.

"Cesedi Echo Yolu'nun kenarında bir bavulun içinde bulundu."

"Tanrım." Bir sandalye çekti ve çöktü. Belinden eğilerek başını uzun bir süre ellerinin arasına gömdü. Doğruldu, sonra nefes verdi. "Çocuklarıma ne diyeceğim?"

Bree'nin verecek cevabı yoktu.

"Vanessa'yı en son ne zaman gördünüz?" Kilpatrick sordu.

Bay Mullen başını salladı. "Yedi, sekiz ay önce. Noel'de çocukları görmesi için bir plan yapmak üzere buluşmamız gerekiyordu ama ne geldi ne de mesajlarıma cevap verdi."

Kilpatrick, "Onun ölmüş olmasına şaşırmıyorsunuz," dedi.

"Hayır." Ama üzgün görünüyordu. "Oldukça batmıştı. Uzun zaman önce sahip olduklarımızı yok etti ama o hala çocuklarımin annesi."

Bree çerçeveleli fotoğraflardan oluşan duvarı taradı ve Vanessa'nın kucağında bir bebekle çekilmiş bir fotoğrafını gördü. "Vanessa'ya ne oldu?"

Adam onun bakışlarını takip etti. "Billy doğduktan yaklaşık bir yıl sonra dengesiz davranmaya başladı. Çantasında uyuşturucu buldum. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Kardeşi eyalet polisi olan bir arkadaşına sormak zorunda kaldım. Kristal meth." Sanki hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Onu rehabilitasyona yatırdım. Ama kalıcı olmadı. Bir gün eve geldiğimde onu buldum. Çocuklar iki ve dört yaşındaydı. Billy'nin elinde plastik bir meth torbası vardı. Poşet ıslaktı. Ağzına girdiğini biliyordum. İşim bitmişti. Artık onu evde tutamazdım. Çocuklar için çok tehlikeliydi. Onu evden kovdum ve boşanma davası açtım." İki eliyle yüzünü ovaladı ve gözlerini duvara dikti.

"Bu zor bir durum," dedi Bree.

"uyuşturucu kullandığını sonradan öğrendim. Bana hiç söylemedi." Arkasına yaslandı, omuzları çöktü. "Kreşi takip eder ve annemin evine gelirdi. Ofiste çalışmayı bırakıp uzaktan çalışmak zorunda kaldım. Neyse ki muhasebe bölümündeyim, o kadar da zor olmadı. Çocukları birine bırakmaya korkuyordum. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Bir şeylerin yanlış gittiğini anladım ve kayıp ihbarında bulundum ama polisler dürüst davrandı. Kötü bir şey dair hiçbir kanıt yoktu. Vanessa bir yetişkindi. Sonunda hayatına devam ettiğini düşündüler."

Kilpatrick empati kurarak iç çekti. "O nerede yaşıyordu?"

"Jimmie adında bir uyuşturucu satıcısıyla bir motelde." Sesi bitkin geliyordu.

"Motelin adını biliyor musun?" Bree sordu. Bay Mullen başıyla onayladı. "Shady Acres."

Bree bunu çok iyi biliyordu. "Jimmie'nin biliyor musun?"

"Elkins. Onunla hiç tanışmadım. Polisler yasaklama emrini ihlal ettiği için onu evden uzaklaştırırken, Jimmie'yi göndereceğini bağırdı. Jimmie beni . Jimmie gerçek bir erkekti. Jimmie onu seviyordu. gibi şeyler. Polisler bana onun kim olduğunu söyledi. Ben sadece ikisini de çocuklarımdan uzak tutmak istedim."

"Vanessa'nın ölümünden haberdar edilmesi gereken başka bir ailesi var mı?" Bree sordu.

Bay Mullen başını salladı. "Ailesi öldü ve o tek çocuktı."

Kilpatrick, "Hiç arkadaşı var mıydı?" diye sordu.

Bay Mullen bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yıllar önce, evet. Ama meth'ten sonra bambaşka bir insan oldu."

Bree fotoğrafları görmüş ve hak vermişti. Kesinlikle tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. "Yani güvenebileceği kimse yok."

"Hayır."

Onu mutfağında yalnız bıraktılar, çocuklarına annelerinin öldüğünü nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Araca döndüğünde, Bree Kilpatrick'e baktı. "Jimmie Elkins'i bulmaya hazır mısın?"

"Oh, evet."

Bölüm 15

MERHAMET

Shady Acres Motel'e doğru giderlerken Mercy'nin aklına Vanessa'nın iki yaşındaki çocuğunun bir torba dolusu uyuşturucuyu emerkenki görüntüsü takıldı. Vanessa çocuğunu öldürmediği için şanslıydı.

Lucky mi? Vanessa öldü.

Mercy cipteki şerifin bilgisayar konsolunun ekranını inceledi. Jimmie Elkins'in yıpranmış yüzü ona bakıyordu. Otuzlu yaşlarında biri için Jimmie çok fazla yol kat etmişti. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler elli yaşındaki birine göre daha fazlaydı ve bakışları küçümseme ve şüphe doluydu.

Sicili . Uyuşturucu bulundurma, satma, aile içi saldırı. On dokuz yaşından beri hapse girip çıkıyordu. Karınızın ya da tanıdığınız herhangi birinin birlikte olmasını isteyeceğiniz biri değildi. Arkadaşlarını derin sulara sürükleyip sonra da boğulmalarını umursamadan omuzlarına tırmanacak bir tipti.

Taggert kırsal otoyoldan sapıp motelin otoparkına girdi. Shady Acres tabelasının plastik yüzünde kahverengi çizgiler vardı ve sanki biri ona ateş etmiş gibi görünen büyük, sivri bir delik vardı. Köhne motel tek başına, kilometrelerce uzanan çalılıklarla çevrili iki katlı sıska bir bina olarak duruyordu. Mercy Oregon'daki kırsal yollarda bu türden düzinelerce motel görmüştü.

SUV park yerindeki çukurlardan sekerek geçti; bunlardan kaçınmak imkânsızdı. Şerif nefesinin altında küfretti ve Mercy kapısının üstündeki kolu tuttu. Taggert ofisin önüne park etmişti, motelin bodur bir çıkıntısıydı. Kirli cam kapının üzerinde eğri büğrü bir AÇIK levhası asılıydı.

Bir sonraki yolcu için yatağı hazırlamadan önce çarşafı fırçalayan ve ardından hem tuvaletleri hem de lavaboları temizlemek için aynı süngerini kullanan bir motele benziyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı Mercy, el dezenfektanı yanında olduğu Çant için şükrederek

a.

"I Biliyorum." dedi ve Şerif. "Ve I Yemin et var. biri

Burada olduğum her zaman ofiste çalışan farklı. Personel tutamıyorlar."

"Buraya sık sık gelir misin?" İroni ses tonunu doldurdu.

Taggert sıırttı. "İstediğimden daha fazla. Burası bir lağım çukuru."

Araçtan indiler ve Mercy şerifin arkasına geçerek üniformalı olduğu için Taggert'in danışmayla ilgilenmesine izin verdi. Mercy bir FBI ceketini giymeyi düşünmüştü ama varlığıyla ilgili sorulardan kaçınmak için dikkat çekmemenin en iyisi olduğuna karar verdi. Bunun yerine her zamanki siyah pantolonunu ve hafif siyah blazer ceketini giymişti - omuz kılıfını örtmek için gerekiyordu. Şerif kapıyı açtı ve içeri girdiklerinde küf kokusu yüzlerine çarptı.

Tezgâhta kimse çalışmıyordu. Arkasında iki Kardashian kız kardeşin tartıştığı eski bir televizyon vardı. Televizyonun yanında uzun pipetli üç Big Gulp bardağı duruyordu. Odayı tarayan Mercy, lobinin en ucundaki bir masanın üzerinde duran eski bir kahve makinesini, yanında bir yığın strafor fincanı ve el yazısıyla yazılmış bir tabelayı gördü: *kişi başına bir fincan kahve!!!*

O makineden hiçbir şey içmezdim. Ya da bardaklardan.

Şerif paslı servis çanına dokundu. Tıngırdadı.

Big Gulp için iri yarı genç bir adam kapı aralığından göründü ve masaya yaklaştı. Bakışları şerifin üniformasına kaydı. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi pipetin etrafından.

Şerif, "Jimmie Elkins için bir oda numarasına ihtiyacımız var," dedi.

Cevap vermeden önce gürültüyle emdi. "Bu özel bir şey. Bunu yapamam."

"Çünkü burası *her zaman* kurallara uyar," dedi Taggert. "Gidip tüm kapılara vurup misafirlerinizi rahatsız edebiliriz ya da siz herkesi mutlu edip bize numarayı söyleyebilirsiniz."

"Arama emri çıkartın."

Mercy yarım adım öne çıktı ve kimliğini uzattı. "FBI, göt herif," dedi kibarca. "Belki federal kolluk kuvvetlerinin Jimmie Elkins'le ilgilendiğini bilmek fikrini değiştirir?"

Adamın bakışları daraldı ve emmeyi bıraktı.

"Vergilerinizi ödediniz mi?" diye sordu Mercy. "Soruşturmamızı engellemeye devam edersen IRS'deki iyi bir arkadaşım ile konuşabilirim." IRS'den bahsetmenin belli türden insanları işbirliği yapmaya teşvik ettiğini fark etmişti. Kurum, FBI'ın varlığından daha endişe vericiydi.

Big Gulp'ını çarparak indirdi. "Bir on iki."

Mercy tatlı tatlı gülümsedi. " teşekkür ederim." İki kadın dönüp gittiler.

Otoparkta yürürlerken şerif, "Vergileri konusunda taciz edilen insanlar oldu mu?" sordu.

"Hayır." Mercy omuz silkti. "IRS üzerinde hiçbir etkimiz yok. Ve tabii ki orada kimseyi tanımıyorum."

Taggart kıkırdadı. "Sence bize doğru oda numarasını mı verdi?"

"Öğreneceğiz." Motelin kapılarını taradı. 112 numaralı oda binanın dördte üçündeydi. Kapı birkaç santim açıldığında ve biri dışarı baktığında yaklaşık otuz adım uzaktaydılar.

Jimmie'ye benziyor.

Kapı daha da açıldı ve bir adam dışarı fırladı.

"Kaçıyor!" Mercy bağırdı ve kadınlar peşinden koştu.

Onu

Masadaki pislik onu uyarmış.

"Durun! Randolph İlçe Şerifi!" diye bağırdı Taggart.

Jimmie binanın köşesinde kayboldu.

motelin arkasında. Mercy tam gaz koşuyordu, şerif de ona ayak uyduruyordu.

Taktik yeleği ve kemerinin ek ağırlığı var.

Bir anlık panik Mercy'nin içinden geçti. Yeleği yoktu. Glock'u kılıfındaydı ama koruması yoktu. Jimmie'nin bol atletik şortu ve ayakkabılarından başka bir şey giymeden odasından fırladığını hatırlayınca panik kayboldu. Gömlek de yoktu. Şortu kalçalarının etrafında sallanıyordu; cebinde bir tarafı ağırlaştıracak bir şey yoktu. Silahlıysa bile, silahı yoktu.

Kadınlar aynı köşeyi döndüklerinde Jimmie'nin motelden hızla uzaklaştığını ve geniş bir toprak alanda koştuğunu gördüler.

çalılar ve uzun, kuru otlar.

Mercy nefes nefese kalmış, ayakları yere vuruyordu. Henüz kuşluk vaktiydi ama sıcak ve nem tüm şiddetiyle devam ediyordu ve sanki saunadaymış hissediyordu. "Durun! FBI!" diye bağırdı. Jimmie omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve hızını artırdı.

Kahretsin.

Araziyi taradı. İleride tarla yerini Jimmie'nin hedefi gibi görünen sık ağaçlara bırakıyordu. Taggert, saunalarda koşmaya alışkın olduğu anlaşılan Jimmie'nin adımlarına ayak uydurmaya devam etti.

İleride Jimmie aniden bağırdı ve gözden kayboldu.

Düştü mü?

Yaklaştıklarında Mercy onun derin bir çukura yuvarlandığını ve şimdi sol taraflarına doğru garip bir şekilde koştuğunu fark etti. Düştüğü için sırtı ve saçları kirle kaplanmıştı.

Kurumuş bir dere yatağı.

Tamamen kuru değildi ve Jimmie kalın çamurlu alanlardan kaçınmaya çalışırken hızı yavaşladı.

Şerif tepede kalıp kuru dereye paralel olarak koşarken, Mercy hiç konuşmadan atladı ve setten aşağıya atladı. Mercy, Jimmie'nin peşinden koşarken, bataklık çamurunda derin izler bıraktığı yere ayak basmamaya dikkat ediyordu. "Durun! FBI!" diye tekrar bağırdı.

Durmadı.

Mercy hızını artırdı ve koşan adamın üç metre yakınına geldi. Yukarıda Taggert onları geçti ve önünü kesmek için hızla setten aşağı indi. Jimmie vadiden çıkmak için karşı tarafa fırladı.

Kötü seçim.

Dik bir yer seçmişti ve dengesini korumak için elleriyle toprağı tırmalayıp tırmanmak zorunda kaldı. Mercy saldırdı. Adamın şortunun kemerini yakaladı ve ağırlığını kullanarak onu geriye doğru çekip bir tarafa savurdu. Adam kadının elinden kurtulup çamura yuvarlandı ve Taggert'ın tam önüne yüzüstü düştü. "Kıpırdama!" diye bağırdı şerif, silahını ona doğrultmuştu. Jimmie başını kaldırdı, yüzünün bir tarafı yapışkan çamurla kaplıydı. Önce şerife, sonra da silahını ona doğrultmuş olan Mercy'ye baktı.

onun da yolu. Yüksek sesle iç çekti ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

Ne yapacağını çok iyi biliyor.

Nefes nefese kalan Mercy, Taggertın bakışlarıyla karşılaştı ve şerifin yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. "Çok eğlenceliydi!"

Mercy güldü.

O haklı.

On dakika sonra Jimmie'nin motel odasındaydılar, Mercy klimayı açmıştı. Makine acınacak haldeydi, hafif serin havayı zayıf nefeslerle üflüyordu.

Jimmie yatağın kenarına oturmuş, elleri kelepçelenmişti. Yüzünü yıkamak istemiş, Mercy de sorularını yanıtladıktan sonra yıkayabileceğini söylemişti. Yanaklarındaki çamurun hızla kuruyup çatlamasını izlemek hoşuna gitmişti.

Oda bir çukurdu. Esrar kokusuyla karışık eski sigara dumanı kokuyordu. Mercy yatağa baktı ve çarşafların yıkanmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Kıyafetler odanın her tarafına dağılmıştı. Erkek giysileri. Bir kadına ait olabilecek hiçbir şey göremedi.

"Yerdeki bu su da ne?" diye sordu banyoya doğru ilerlerken. "Sızıntı mı var?"

"Ha?" Onun arkasını görebilmek için başını çevirdi. "*Kahretsın.*"

Mercy banyoya kadar uzanan küçük gölün etrafından dikkatlice ve sorunun kaynağını buldu. Tuvalet taşmıştı ve klozetin tepesinde birkaç plastik poşet yüzüyordu. Haplar, kristaller ve tozlar. Daha yakından baktı ve poşetlerden üçünü dolduran hapların üzerinde bir kod olduğunu fark etti. Opioidler. Belli ki yüzlerce hap sadece kişisel kullanım için değildi.

Uyuşturucunun sifonunu çekmeye çalışmış ve tuvaleti tıkamış. Sonra da kaçtı. Aptal.

Banyoyu incelerken, konuştuktan sonra bile ona yüzünü yıkaması için bir şey getirmeyeceğine karar verdi. Paslı lavabo musluğuna ya da grileşmiş, gevşek havlulardan herhangi birine dokunmasının imkânı yoktu. Her çatlaktaki koyu küf lekeleri ve küvetin duvarlarındaki pislik tabakaları, tehlike teçhizatı istemesine neden oldu.

Uyuşturucu onu tutuklamamız için bize gerekçe sağlıyor.

Dışarı çıktı. "Onu alması için birini çağırabilir misiniz?" diye sordu şerife. "Tuvaletinde yüzen bir eczane dolusu uyuşturucu var." Taggert başıyla onayladı ve omzundaki mikrofona konuştu.

"Tutuklu muyum?" diye sordu bir kadından diğerine ekşi ekşi bakarak.

"Evet," diye yanıtladı Taggert.

"Neden kaçtın?" diye sordu Mercy.

Jimmie omuz silkti, kemikli omuzları neredeyse kulaklarına değiyordu. Zayıftı ve Mercy her kaburgasını görebiliyordu. Yüzünde Vanessa'nın son fotoğrafında gördüğü yaraların aynısı vardı. Başka bir meth kullanıcısı. Mercy şerifle şüphelinin içinde ceset olan bir bavulu kaldırabilirdiği konusunda yaptığı konuşmayı hatırladı. Eğer Jimmie onların adamıysa, yardım almış olmalıydı. Bir torba köpek mamasını kaldır kadar güçlü görünmüyordu.

"Vanessa Mullen'ı arıyoruz," dedi.

"Onu aylardır görmedim. Her ne yaptıysa benimle hiçbir ilgisi yok," dedi ısrarla.

Taggert, "Onu en son gördüğünüz tarih hakkında daha açık konuşabilir misiniz?" diye sordu.

Jimmie düşünceli düşünceli yüzünü buruşturdu. "Noel'de beni ekti. Birileriyle takılmak için plan yapmıştık ama ne mesaj attı ne de başka bir şey. Onu aradım ve sürekli telesekreter çıktı. Ne geri aradı ne de yanıma geldi." Tekrar omuz silkti. "Sanırım daha iyi bir şey buldu."

Mercy şerifle bakıştı. "Sizinle mi yaşıyordu? Burada mı?"

"Evet. Bazen birkaç günlüğüne ayrılırdı." "Nereye gittiğini sormadın mı?"

"Beni ilgilendirmez. O bana ne yaptığımı sormuyor, ben de ona sormuyorum. Bizler özgür yetişkinleriz."

Mercy onun Vanessa'dan şimdiki zaman kipiyle bahsettiğini fark etti. "Başı dertte mi?" diye sordu.

Sesinde en ufak bir endişe belirtisi vardı ve Mercy onun ne iddia ederse etsin kadına karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu.

"Eşyalarını aldı mı?" diye sordu şerif.

"Evet, her şeyi topladı. Paramı çaldı. Zulamı da aldı." Doğrudu ve gözlerini hızla kırıştırdı, muhtemelen neyi itiraf ettiğinin farkındaydı. "Onun zulasıydı, benim değil."

Mercy gülmemeye çalıştı. Belki de uyuşturucu dolu bir tuvalet bulduğunu unutmuştu. Taggert'a kendisini tuvalete kadar takip etmesi için başını salladı. Şerif taşan tuvalete bakıp burnunu kırıştırırken Mercy alçak sesle, "Her şeyden çok uyuşturucu suçlamasıyla . Vanessa hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama iyi bir aktör olabilir." Taggert şüpheyi baktı ve Mercy, Jimmie'yi Vanessa'nın cinayetinde şüpheli olmaktan çıkaracak bir şey bulamadıklarını kabul etti.

"Şimdilik onu içeri alalım," dedi Mercy. "O gittikten sonra odayı arayabiliriz. Belki bir şeyler çıkar."

Taggert banyoyu inceledi. "Çift eldiven daha iyi." "Aklımı okudun."

Belki bir şey bizi Paige'e götürür.

Bölüm 16

BREE

"Bu iğrençti." Aracının açık kargo kapağının arkasında duran Bree, botlarının tabanına dezenfektan sıktı ve kutuyu Kilpatrick'e uzattı.

"Anlaştık." Ajan spreyi cömertçe kullandı. "Ve işe yarar bir şey bulamadık."

"Jimmie hapse girecek ama." Bu gerçek Bree'yi neşelendirdi. "Onu tekrar sorgulamamız gerekirse müsait olacak."

Bree'nin telefonu çaldı. Carlos'un numarası ekranda belirdi. "Bu benim dövmeçi adamım." Telefonu kulağına götürdü ve aramayı cevapladı. "Hey, Carlos. Benim için bir şeyin var mı?"

"Emin olabilirsin." Sesi gururlu geliyordu. "Albany'den bir adam dövmeyi tanıdı. Dükkanının adı Freedom Body Art. Central Ave'de."

Bree gösterge panelindeki bilgisayarda adresi buldu. "Teşekkürler, Carlos."

"Picasso adıyla tanınıyor."

"TAMAM." Bree not aldı. "Tekrar teşekkürler." "Her zaman." Telefon görüşmesi sona erdi.

"Buradan ne kadar uzakta?" Kilpatrick sordu. "Bir saat."

"Hadi ."

Bree telefonundaki saate baktı. "Yolda yiyecek bir şeyler alıp yiyelim mi?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Burger, ?" Bree önerdi.

Kilpatrick yüzünü buruşturdu. "Biraz protein barım var."

"Keyfin bilir." Bree bir şarküteride durdu ve kızarmış tavuklu bir sandviç ile iki şişe su aldı. Arabayı sürerken sandviçini atıştırdı. Telefonu tekrar çaldı ve

Cruella ekranda belirdi. Durduramadan ağzından hızlı bir kahkaha fırladı. Matt telefonundaki kişi adını değiştirmiş olmalıydı. İlçe yöneticisini Disney karakterine benzetmiş ve bu takma ad da yapışıp kalmıştı.

Kilpatrick kaşlarını kaldırarak şöyle bir baktı.

Bree kollarını iki yana açarak ellerini bir peçeteye sildi. "İlçe yöneticisi ve başımın sürekli belası."

Kilpatrick protein bar paketini kaldırdı. "Politika mı?"

"Benim daimi kabusum." Bree hoparlörden gelen çağrıya cevap verdi. "Şerif Taggert."

"Bu Madeline Jager."

"Bütçe toplantısını kaçırdığım için üzgünüm." Bree üzgün değildi.

"Görev çağırdı."

"Ben bunun için aramadım," diye tersledi Jager. "Bavullardaki cesetler tüm haberlere konu oldu."

"Ve?"

"Ve basın şimdi Randolph County'de başka bir seri katilimiz olabileceğini söylüyor."

"Farkındayım ama spekülasyon yapmalarını engelleyemem."

Jager'ın sesi tizleşti. "Başka bir seri katile daha sahip olamayız."

Bree yanıt vermedi.

"İlçe için kötü görünüyor," dedi Jager. Bree

de "Öyle görünüyor," diye katıldı.

"Basınla ilgilenmeniz gerekiyor, Şerif."

"Haklısın," dedi Bree. "Bugün bir basın toplantısı düzenleyeceğim."

Jager kekeleydi. "Peki, tamam o zaman. Bunu sen yap."

"Öğleden sonra ofise döndüğümde yaparım. İyi dilerim." Bree aramayı sonlandırdı.

Kilpatrick kıkırdadı. "Bir tartışma mı bekliyordu?"

"Her zamanki düzenimiz bu, ama yine de bugün bir basın toplantısı düzenlemeyi planlıyordum." Jager'ın atıp tutmasına fırsat vermeden önünü kesmek bir bonus olmuştu, ki bu da kulağa önemsiz geliyordu. O yüzden bunu FBI ajanına itiraf etmedi.

Kilpatrick, "Katilin motivasyonunu kontrol etmenizi nasıl beklediğini bilmiyorum," dedi.

Bree avucunu kaldırdı. "Politikacılar mantıkla hareket etmez. Yakın zamanda bazı genç kadınlar öldürüldü. Herkes anlaşılabilir bir şekilde hâlâ gergin." Bu durumu nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

geri kalanında radyo konuşmalarını dinlediler. GPS onu bir alışveriş merkezine yönlendirdi. Freedom Body Art, sondaki cam cepheli bir dükkândı. Cemekânın üzerinde rüzgârda dalgalanan Amerikan bayraklarından oluşan detaylı bir duvar resmi vardı.

Bree kapıyı iterek açtığında ön kapıya doğrultulmuş bir güvenlik kamerası gördü.

Kilpatrick'le birlikte içeri girdiklerinde kapının koluna asılı eski moda bir zil çaldı. Dükkân küçük ve dağınıktı; önde bir tezgâh, arkada bir kapı ve ortada kümelenmiş masalar ve ekipmanlar vardı. Yaşlı bir adam dar alanda manevralar yapıyordu. Altmış beş ila yüz yaşlarında, sıırım gibi bir vücudu ve eski deri rengi ve dokusunda bir cildi vardı. Kot pantolonu sarkıyordu ve beyaz atletinden sarkan kollarının neredeyse her santimetrekaresinde denizcilik temalı dövmeler vardı. Başına bağladığı bandananın altından birkaç tutam beyaz saç görünüyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Picasso'yu arıyoruz," dedi Bree.

Yaşlı adam yumruğunu göğsüne vurdu. "Bu benim. Sizin için ne yapabilirim? Mavi giysili çocuklara-er, gals-in blue- yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Eğer daha genç olsaydı, Bree gücenirdi. Ama yaşını göz önünde bulundurarak ona biraz müsamaha gösterdi. Kendisini ve Ajan Kilpatrick'i tanıttı. "Raporum için tam adınıza ihtiyacım olacak."

"Cyrus Van der Cleese." Homurdandı. "Saçma, değil mi? Artık neden Picasso adını kullandığımı biliyorsun. Kibirli bir isme sahip olamayacak kadar meteliksizim."

Bree dükkânın içini taradı. Duvarlar karmaşık, açıkça özel dövmelerin yakın çekim fotoğraflarıyla kaplıydı. Etkileyici bir pazu üzerine çizilmiş kurt kafası resmine doğru başını salladı. Hayvanın yüzü gerçekçi bir şekilde vahşi görünüyordu. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Gülümsedi. "Her biri."

"Bu dövme için buradayız." Bree ona telefonundaki resmi gösterdi. "Carlos bununla ilgili bir şey mi paylaştı?"

Picasso, iki dizini birden değiştirmesi gerekiyormuş gibi kaskatı kesilmiş bir halde tezgâha doğru yalpalayarak yürüdü. Tezgâhtan bir okuma gözlüğü aldı ve burnuna taktı. "Ona söylediğim gibi, hatırlıyorum."

"Bize ne söyleyebilirsiniz?" Bree kalçasını tezgâhın karşı tarafına yasladı.

Picasso bir yanağını tabureye yasladı. "Kızlar kağıda çizilmiş bir kalple geldiler. Ben tasarlamadım, bunda yanlış bir şey olduğundan değil. İnsanlar vücutlarına istediklerini koymakta özgürler. Benim tarzım daha çok benzersiz ve karmaşık."

"Kadınların her biri yalnız mı geldi?" Kilpatrick sordu.

Picasso başını salladı. Avuçlarından biri, sarhoş üniversiteli kız gruplarının çok fazla tekila içtikten sonra yaptırdıkları türden basit dövme tasarımlarından oluşan açık bir cilt üzerinde duruyordu.

"Güvenlik kamerası var mı?" Bree sordu.

"Evet." Dükânın önünü ve arkasını işaret etti. "Her kapıda bir kamera var. Otuz günlük video kaydı tutuyorlar."

Sadece otuz mu?

Kilpatrick Bree'nin yanına yaklaştı, ilgisiyle varlığı da keskinleşiyordu. "Kadınlardan herhangi biri son otuz gün içinde geldi mi?"

"Evet. Sonuncusu ... civarında geldi." Picasso tavana baktı ve başını birkaç saniye ileri geri salladı. "On gün önce diyeceğim."

On gün mü? Eğer öyleyse, o zaman en son kurban olması mümkün değildi. Kilpatrick'in kayıp kızı mıydı?

"Bize videoyu gösterebilir misin?" Bree sordu.

"Elbette." Tabureden kayarak indi ve mağazanın arka tarafındaki küçük bir ofise girmeleri için el salladı. Eski ahşap masa 1950'lerde bir okulda kullanılmış gibi görünüyordu. Picasso gıcırtılı bir sandalyeye kaydı ve bir masaüstü bilgisayar açtı. Bir uygulama açtı ve kendi kendine mırıldanarak tarihe göre kaydırdı. "O değil. O değil. Hayır. İşte burada." Monitörü onlara bakacak şekilde çevirdi. Ekranda bir kız kapıyı açtı ve dükânâna girdi.

Bree içinden inledi. Video korkunç derecede grenliydi.

Picasso imleci geriye doğru sürükledi, kız açık kapının ortasına gelene kadar yayını geri sardı. Sonra DURAKLAT'a tıkladı.

Kilpatrick hiçbir şey söylemedi, gözlerini kıza dikmişti.

Bree onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Kız yüzünün büyük kısmını kapatan bir beyzbol şapkası takmıştı. Şapka ve düşük video kalitesi nedeniyle görüntü kesin bir kimlik tespitine yol açmayacaktı.

"Genç görünüyor," dedi Bree. Kızın uzun siyah saçları vardı ve minyondu. Atleti, kısa şortu ve çivili sandaletleri pahalı ve gösterişli görünüyordu.

"Kimliği vardı." Picasso'nun sesi savunmacı geliyordu. "On sekiz yaşında olduğu yazıyordu."

"Kopyaladın mı?" Kilpatrick sordu.

Picasso başını salladı. "Hayır. Ama çok iyi baktım."

"Mağazanın içinde hiç kameranız yok mu?" Bree gözlerini ekrana dikti. Kamera odaklanmıştı ve kızın arkasındaki küçük bir beton geçit parçasını ve birkaç metrelik asfalt park yerini gösteriyordu. Görünürde hiç araba yoktu. Eğer katil onu getirdiyse, kamera menzilinin dışına park etmişti.

"Hayır. Bu mahremiyet ihlali olur." Picasso gücenmiş gibi geri çekildi. "Dövmeler kişiseldir ve bazen insanlar onları çok kişisel yerlere yaptırmak isterler. Müşterilerim kayıt altına alındıklarında rahat edemezler."

"Anlaşıldı." Bree onun profesyonel egosunu yatıştırdı. "Biz sadece onun daha fazla görüntüsüne sahip olmayı umuyorduk."

Rahatladı ve monitöre doğru el salladı. "İşte bu "

Kilpatrick gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kadınlar bu dövmeleri nerede yaptırmak istedi?"

"Sol göğsün üst kısmı." Picasso işaret parmaklarıyla kendi göğsüne dokundu.

Bree çenesini bilgisayar monitörüne doğru salladı. "Videonun bir kopyasını istiyorum."

"Bunu yapabilirim." USB yuvasına bir USB bellek yerleştirdi ve birkaç düğmeye .

FBI ajanı telefonunu sanatçıya uzattı. "Bu en son kadın mı?"

Bree ekranı görebilmek için yana kaydı.

O çok genç.

Resim bir lise son sınıf fotoğrafına benziyordu, kız sağlıklı ve mutluydu, uzun siyah saçları vardı.

Picasso fotoğrafa baktı ve sonra büyüttü. Başını iki yana salladı. "Bir şey diyemem. Belki de? Çok fazla makyaj yapmıştı. Muhtemelen kazımak için bir spatulaya ihtiyacı vardı."

Kilpatrick ona bir tane daha gösterdi. Bu sefer ailesiyle birlikte bir kız vardı ama ailenin yüzleri bulanıktı.

Tekrar başını salladı.

Telefonunu kaldırdı, belli ki cesareti kırılmıştı.

Ajan bana onun kim olduğunu söylemeli.

Kilpatrick iç çekti. "Diğer kadınlar aynı dövmeler için ne zaman geldiler?"

Picasso'nun yüzü buruştu. "Biri belki üç ay önceydi. Diğeri belki altı ya da sekiz? Tahmin ediyorum. Dördüncüsü de bunların arasındaydı."

"Dördüncü mü?" Kilpatrick'in omurgası dikleşti.

Bree ve ajan hızlı bir bakış attılar.

Başka bir kurban mı?

Picasso USB belleği çıkardı ve Bree'ye uzattı. "Evet. Dördünü ben yaptım."

"Diğer kadınlardan herhangi birini tarif edebilir misin?" Bree zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı.

"Hepsi otuz beş yaşın altında gibi görünüyordu. Uzun siyah saçlı, zayıf." Başını iki yana salladı. "Biri keşe benziyordu. Kollarında izler vardı. için iki çift eldiven giydim."

"Geldikleri tarihleri gösteren kayıtlarınız var mı?" Bree sordu.

"Hayır," dedi Picasso. "O kadar düzenli değilim. Büyük tasarım danışmanlığı ve işleri için bir randevu takvimi tutuyorum ama küçük işler için değil. Bunların çoğu ayaküstü geliyor. Ayrıca, kadınlar nakit ödeme yapıyor."

On dakika sonra sıcak doğru yürüdüler.

Bree aracın kaputunun üzerinden Kilpatrick'e baktı. Parmak belleği kaldırdı. "FBI'nın bazı grenleri ortadan kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

"Emin değilim. Denemeye değer. Kayıp kızın ailesine de gösterebilirim. Belki kıyafetlerini ya da hareketlerini tanırırlar."

Bree, "İsteği dışında tutulan biri gibi görünmüyordu," dedi. "Doğruca içeri girdi."

"Doğru, ama eğer o benim kayıp kızımsa, reşit değil."

"Anlıyorum ama acaba tüm kadınlar bu kadar istekli mi?"

Kilpatrick, "Belki de istemeyene kadar istiyorlardı." dedi. Kız hala hayatta mıydı? Ve dördüncü dövmeyi kim yaptırdı?

Sikeyim. şerifin karakoluna yaklaştıklarında Bree yavaşladı.

Mercy ıslık çaldı. "Bu hiç iyi değil."

Eylemciler ellerinde pankartlarla kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüdüler.

Bree bir tabelayı yüksek sesle okudu. "Kızlar ölürken şerif yalan söyler."

"yalanı biliyor musun?" Kilpatrick sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Bree binanın arkasından geçen araba yoluna döndü. Bariyer yükseldi ve arabayı çitlerle çevrili otoparka sürdü. Protestocular görüş alanının dışındaydı ama Mercy ile birlikte asfaltı geçip arka kapıdan içeri girerken onların sloganlarını duyabiliyordu.

Marge onlarla Bree'nin ofisinde buluştu. "Protestoyu gördün mü?"

"Ka ıramazdım." Bree masasının etrafında döndü. "Onlar ne ne hakkında konuşuyorsun?"

Marge eğildi ve masaüstü bilgisayarını açtı. "O sarışın muhabir sizi başka bir aktif seri katili örtbas etmekle suçladı."

Bree sandalyesine çöktü. "Neyi örtbas etmek? Bugün için planlanmış bir basın toplantımız var."

Marge başını ekrana doğru eğdi. "Gerçekliğin tıklama tuzağı manşetlerle hiçbir ilgisi yok. Klip viral oldu."

Marge OYNAT'a tıkladı. Bilgisayarda, sarışın muhabir istasyonun önünde duruyordu. Cesetlerin bavullar içinde bulunması, oje ve uzun siyah sa lar hakkındaki bilgileri tekrarladı.

kurbanları sansasyonel bir tonda anlattı. Sonra da sözlerini şöyle bitirdi: "İki genç kadın öldü ve Şerif Taggert'tan hiçbir açıklama gelmedi. Şerif departmanı ne saklıyor? Randolph County'de başka bir seri katil mi var? Şerif neden sizin bilmenizi istemiyor?"

Bree çılgılık atmak istedi. Saati kontrol etti. "Bu saçmalıkla mücadele etmenin en iyi yolu gerçeklerle mücadele etmektir. Basın toplantısını öne alalım. On beş dakika içinde dışarıda olacağım. Juarez'e Vanessa Mullen'ın bir fotoğrafını ve dövmenin yakın çekimini bastırmasını söyle."

Marge başını hafifçe eğerek çıktı.

Bree FBI ajanıyla yüzleşti. "Bu işin içinde olmak istiyor musun, istemiyor musun?" "Motelime geri döneceğim ve "dedi Kilpatrick. "Kameraya çıkmak istemiyorum."

Medya saldırısı düşünüldüğünde, arkasında bir FBI ajanının olması iyi olurdu ama Bree bunu sorun yapmadı. "Yarın sana yetişirim."

Temsilci gittikten sonra, Bree soyunma odasında görünüşünü kontrol etti, birkaç dağınık saç topuzuna geri sıkıştırdı ve bunun yeterince iyi olduğuna karar verdi. Lobiye çıktı. Muhabirler her santimlik alana tıkiş tıkiş yerleşmişti. Bree yerini alırken kamera ekipmanlarını karıştırdılar ve mikrofonları bayrak gibi gösterdiler. Juarez onun yanında durdu, iki fotoğrafı kolunun altına sıkıştırmıştı.

Bree sarışın muhabiri ön sırada gördü ama söze başlamadan önce tüm kalabalığı gözden geçirdi. "Sizi buraya bavullarda bulunan kadınlarla ilgili bilgi almak için çağırdım. Adli tabip otopsileri tamamladı. Kurbanlardan birinin Grey's Hollow sakini Vanessa Mullen olduğu tespit edildi, otuz bir yaşında. Vanessa'nın altı ay önce eski kocası tarafından kayıp olduğu bildirilmiş. Adli tabip ölüm nedenini belirleyemedi. Muhtemelen birkaç aydır ölüdür, ancak kesin bir zaman dilimine sahip değiliz."

Juarez, Vanessa'nın ehliyet fotoğrafının 8'e 10'luk bir kopyasını basına verdi.

Bree devam etti. "İkinci kurbanın kimliği henüz belirlenemedi. Ölüm zamanı için test sonuçları bekleniyor. On altı ila yirmi beş yaşlarında, yaklaşık 1.80 boylarında ve uzun kahverengi saçlı olduğu düşünülüyor."

Sarışın muhabir araya girerek bağırdı: "Otopsiler dün yapıldı. Bu yeni bilgiyi kamuoyuyla paylaşmak için neden bu kadar beklediniz?" Soru bir suçlama gibi yöneltmişti.

Bree, "Çünkü önce en yakın akrabasına haber verilmeli," dedi.

Sarışın ikna olmamıştı. "Halkın bilmeye hakkı var." "Kimse kayıp sevdiğinin akıbetini bir gün içinde öğrenmek istemez.

haberlerde ya da sosyal medyada." Bree bir süre bu noktaya değindikten sonra devam etti. "Her iki kurbanın da aynı dövmeleri vardı. Bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliyiz. İşte bu noktada halktan yardım istiyoruz." İkinci fotoğrafı gösteren Juarez'i işaret etti. "Bu dövmeyi gören ya da olayla ilgili başka bir bilgiye sahip olan varsa lütfen şerif departmanını arasin." Bree telefon numarasını okudu.

Muhabirler dikkat çekmek için yaygara kopardı. Bree sarışını görmezden geldi ve başka bir muhabiri işaret etti. "Git."

"Bu da başka bir seri katilin işi mi?"

"Bu iddiada bulunmak için soruşturmanın henüz çok başındayız, ama bunu da göz ardı etmeyeceğim." Bree ikinci sıradaki bir adama doğru başını salladı.

"Kadınlar nasıl öldü?"

Bree, "Adli tabip yüzde yüz emin değil," dedi. "Ancak kimliği belirlenemeyen kadının boğularak öldürülmüş olması mümkün."

Sinirli olduğu her halinden belli olan sarışın, "Vanessa Mullen'ın eski kocası şüpheli mi?" diye seslendi.

Bree, "Onun ölümüne karıştığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok," dedi. "Aslında, Bay Mullen onun kayıp olduğunu bildiren kişidir."

Kapıdaki bir kargaşa herkesin dikkatini çekti. Kafalar döndü ve kalabalık dağıldı. Madeline Jager kalabalığın arasında ilerliyordu. Krem rengi pantolon takımı ince bedenine tam oturuyordu ve doğal olmayan kızıl saçları salondan yeni çıkmış gibi kabarıktı. Kirazlı bir lolipop gibi görünüyordu.

İlçe yöneticisi Bree'nin yanında kendine bir yer açarak Juarez'i hareket etmeye zorlarken Bree hoşnutsuzluğunu belli etmemek için çaba gösterdi. Jager kazara hiçbir şey yapmadı. Basın toplantısına katılması son derece kasıtlıydı.

Jager'ın yüzünün büyük bir kısmı botoksla hareketsiz hale getirilmişti ama Bree'ye kıllı bir bakış attı.

Bree isteksizce mikrofonu verdi. Başka ne ki? Jager, Bree ne yaparsa yapsın basına konuşacaktı. Eyalet kurumları arasındaki işbirliği eksikliği kötü bir görünümdü.

"Şerif departmanı bu katili bulmak için çok çalışıyor ve onu adalete teslim etmek sizin elinizde," dedi Jager muhabir kadar tantanayla. "Bu amaçla, katilin tutuklanmasını sağlayacak her türlü ipucu için beş bin dolar ödül veriyoruz."

Odada kıyamet koparken Bree'nin çenesi yarım santim açık kaldı. Çabucak ağzını kapattı. Ödül den haberi varmış gibi görünmek en iyisiydi. Ama lanet olsun. Burası zengin bir ilçe değildi. Sahte bahşışler sel gibi akacaktı.

Bölüm 17

MERHAMET

Mercy motel odasının kapısını kapattı ve cep telefonunu çıkardı. Mesajlarını tararken çantasını bir sandalyeye fırlattı, Dedektif Bolton'ı dövme dükkanındaki video hakkında bilgilendirmek için sabırsızlanıyordu. Ama Kaylie baktığı yavru kedilerin altı fotoğrafını göndermişti ve Mercy önce hepsine hızla göz atmaktan kendini alamadı.

Jimmi'nin motel odasını gördükten sonra yavru kedilere bakmak iyi geliyor.

Truman bir kalp mesajı atmıştı ve o da bir kalp göndermişti.

Evan'ın mesajı onu aramasını istiyordu. Fotoğrafına dokundu, ARA düğmesine bastı ve onun cevap vermesini beklerken e-postalarını kontrol etti. Bakışları NW RCFL'den, Paige'in dizüstü bilgisayar ve telefonunun bulunduğu FBI bilgisayar laboratuvarından gelen bir e-postaya kilitlendi.

"Mercy?" Evan cevap verdi.

"Evet. Bilgisayar laboratuvarının e-postasını açmak üzereydim," dedi. "Bu yüzden mi aradın?"

"Öyle."

"Evan, elimde Paige'e ait olabilecek kaba bir video var."

"Bu harika!"

"On günlük, grenli ve yüzünü görmek zor. Ama ailesinin bakmasını istiyorum. Bakalım onu teşhis edebilecekler mi?"

"Şu anda onların evindeyim. Sen aradığında bilgisayar laboratuvarındaki bulguları onlarla tartışmak üzereydim. Bana videoyu gönderebilir misiniz?"

"Evet." Hızla dizüstü bilgisayarını açtı ve videoyu yükledi. "Başka bir şey daha var."

"Ne?" Evan sordu.

"Video bir dövme salonundan. Eğer bu oysa, yaptırdığı dövme öldürülen iki kadında da vardı. Zincirlerden yapılmış bir kalp ve kalbin üzerinde aynı yerde. Ve sanatçı dedi ki

dört yapmıştı. Yani dışarıda bir yerlerde başka bir kadın daha var."

Evan uzun bir süre sessiz kaldı. "Paige bir dizi kayıp kadından biri olabilir mi? Ve ikisinin öldüğü biliniyor?"

"Evet."

"FBI oraya daha fazla ajan gönderecek mi?"

"Patronumu aramam gerek ama sanmıyorum. Birkaç ajan farklı eyaletlerdeki ipuçlarını takip ediyor - bunlar da Paige'in görülmüş olabileceği yerler. Paige'in burada olduğunu teyit edemediğim sürece şehirdeki tek ajan olmaya devam edeceğim."

"Sesinde duyabiliyorum... onun öyle olduğunu düşünüyorsun," dedi Evan. "Tüm seçenekleri değerlendiriyorum."

Kahretsin, umarım yaklaşmışımdır.

Nefes verdi. "Dövme haberinizle birlikte, dizüstü bilgisayardan gelen sonuçlar daha anlamlı hale geliyor."

"Açıkla."

"Ben Holcroft'ları bilgilendirirken siz de duyabilirsiniz. Ama önce onlara senin haberlerini verelim."

"Tamam. Videoya geçiyorum." Mercy telefonunun ekranına dokundu ve Evan'ın yüzü belirdi. Arka plandaki senatörün bahçesini tanıdı.

"Evdeler. Telefonunuza cevap vermek için dışarı çıktım." Bir kapıyı açtı ve eve girdi. "Senatör, New York'tan Ajan Kilpatrick'i görüntülü olarak bağladım. Size dizüstü bilgisayarımda göstereceğim bir güncelleme var."

Senatör ve Denise görüş alanına girdiler. Büyük oturma odasındaki bir kanepede yan yana oturuyorlardı. Bitkin görünüyorlardı, yüzleri gergindi. Kızlarından haber alamayalı iki haftadan fazla olmuştu. Evan, Mercy'yi görebilmeleri için telefonunu bir yere dayadı.

"Ne buldunuz?" diye sordu senatör, ses tonu temkinliydi. Çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokakla karşılaşmak onu fazla umutlanmama konusunda eğitmişti.

Mercy, "On gün önce Paige *olabilecek* bir kız Albany, New York'ta dövme yaptırdı," dedi. "Az önce Dedektif Bolton'a bir video gönderdim."

dövme salonu. Çok grenli," diye uyardı. "Ve kadın şapka takıyor. O olduğundan emin olamıyorum ama belki sen söyleyebilirsin."

Denise uzandı ve kocasının elini sıktı. "On gün önce," diye tekrarladı düz bir ses tonuyla. "Bu çok uzun bir süre."

"burada," dedi Evan.

Ebeveynler dikkatlerini Mercy'den başka yöne çevirdi, ikisi de öne doğru eğilerek Evan'ın dizüstü bilgisayarına odaklandı. Mercy onların umut dolu yüzlerini biraz da acı çekerek izledi.

Lütfen Paige olduğunu söyle.

Denise, Evan'a "Geri çekil," dedi. "Tam orada dur." Gözlerini kıstı ve sonra kocasına döndü. "Anlayamıyorum." Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Adam videoya bakmaya devam etti. "Ayakkabıları tanıdın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı Denise. "Kıyafetlerden ya da şapkadan hiçbirini tanımıyorum. Topuklu ayakkabılar da garip yürümesine neden oluyor, yani eğer Paige ise, beklediğim gibi hareket etmiyor." Elleriyle yüzünü kapattı.

Senatör "Başka video ya da fotoğraf var mı?" diye sordu.

"Hepsi bu ," dedi Mercy. "Senin için başka bir şeyim olmadığı için üzgünüm." Yüreği ağzına geldi.

Bu da başka bir çıkmaz mı?

Adam bakışlarını Evan'a çevirdi. "Bize onun bilgisayarı hakkında ne söyleyecektin?"

Denise eline bir mendil alarak önce gözlerini sonra da burnunu sildi.

"Ajan Kilpatrick de sonuçları ilk kez duyuyor."

dedi Evan. "FBI laboratuvarı Paige'in CuffMe.com adlı bir sitede çok zaman geçirdiğini keşfetti."

Mercy nefesini tuttu, iki ölü kadının ağzındaki tıkaçları ve bağlı ellerini hatırladı.

Paige BDSM ile ilgileniyor gibi

görünüyordu. Bu dövmeyi açıklıyor.

Videodakinin o olma ihtimali yüksek.

Senatör dondu kaldı ama karısı kaşlarını çattı. "Bu da ne?" diye sordu.

"BDSM hakkında bir site," dedi Evan dikkatle. "Yani esaret, tahakküm, sadizm-"

Senatör onun sözünü kesti. "Ne olduğunu biliyorum! Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Ve mazoşizm," diye bitirdi Evan. "Bilgisayarında BDSM'nin tüm yönleriyle ilgili kapsamlı Google aramaları vardı, ancak birkaç hafta boyunca bu sitede saatler geçirdi."

"O bir genç kız!" Denise'in sesi tizdi. "Her şeyi merak ediyor. Finn'in Google geçmişi de seksle ilgili şeylerle doluysa hiç şaşırmam."

"Bayan Holcroft," diye başladı Mercy nazikçe. "Dövme salonuna gitmemizin ilk nedeni New York'ta öldürülen iki kadının üzerinde bulunan bir dövmenin izini sürmektir. Bu kadınların vücutlarında esaret unsurları bulunmuştu. Dövme de bunu temsil ediyor olarak yorumlanabilir. Videodaki kız da aynı dövmeden yaptırmış."

Denise ağzı hafifçe açık bir şekilde bakakaldı.

"Paige'in New York'ta *bunu yaptığını* mı düşünüyorsunuz?" Senatörün yüzü taş kesilmişti.

"Emin değilim," dedi Mercy. "Ama sanırım yaklaşıyoruz."

Evan boğazını temizledi. "CuffMe sitesinde kullanıcıların kişisel bağlantılar kurup sohbet edebilecekleri bir yer var," dedi. "Aynı şeylerle ilgilenen insanları bir araya getirmesiyle tanınıyor."

Belki de kadınları orada bulmuştur. Ve Paige'i.

"Orada biriyle tanışmış. Arabada birlikte olduğu kişi buydu," dedi senatör düz bir tonda. "Sonra da onu New York'a götürdü." Onun yanında Denise kıpırdamadan oturuyordu, yüz hatlarında şok ifadesi vardı.

"Bu bir olasılık," dedi Evan. "FBI bilgisayar laboratuvarı Paige'in bir hesabı olduğuna inanıyor ama kimlerle konuştuğunu görmek için hesaba erişemiyorlar. CuffMe'nin ana şirketinin Paige'in hesabına girmemize izin vermesi için bir mahkeme celbi hazırlıyoruz."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Denise. "Bunu aldıktan sonra adamın kim olduğunu öğreneceksin, değil mi? O siteden onun adresini bulacaksın, değil mi?" Kadının umut dolu bakışları kocasından Evan'a gidip geliyordu.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi Evan. "Ve konuştuğu kişinin izlenebilir herhangi bir bilgi kullanmadığına dair hazırlıklı gerekiyor. Bu siteleri kullanan insanlar genellikle sahte bilgiler kullanırlar."

"Paige hariç," dedi Denise acı bir sesle.

"Bu da bizim için iyi oldu," diye ekledi Mercy. "Bizi bu noktaya getirdi." Beyni Evanın paylaştığı bilgileri hızla işliyordu. "Sanırım bu bilginin Paige'in ortadan kaybolmasının senatörle siyasi bir bağlantısı olma ihtimalini büyük ölçüde azalttığını söyleyebiliriz." "Çünkü Paige kendini bu işe bulaştırdı," dedi senatör yavaşça.

"Kimse bana ulaşmak için onu aramadı."

Denise elini onunkinden çekti ve ağlamaya başladı.

Sözleri Mercy'nin kızarmasına neden oldu. "O bir çocuk, efendim. Bu onun suçu değil," diye tersledi. "Olaya karışan adam bir yırtıcı ve büyük olasılıkla bir yetişkin. Bu tamamen onun suçu, Paige'in değil. Bazı kötü kararlar verdi ama evinizi kendi başına terk etmediğinden şüpheleniyorum. Manipüle edildi."

Yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. "demek istemedim. Sadece iki haftadır beynim fazla mesai yapıyor, işimi suçluyor, oy sicilimi suçluyor, söylediğim her küçük kelimeyi analiz ediyor, Paige'in kayboluşunun *nedenini* arıyor. Şimdi öğrendim ki yanlış açığa takılmışım."

"Pozisyonunuz bir faktör olarak göz ardı edilmedi," dedi Mercy, açıklamasından sonra biraz sakinleşerek. "Bu hâlâ masada. Ama bunun siyasetle ilgili olması pek olası görünmüyor." Durakladı. "Bence bu güçle ilgili. Güç ve kontrol peşinde koşan bir adam. Hükmetme ihtiyacı."

Bu kadınları tutarak ve istismar ederek.

Bölüm 18

HİM

Dizüstü bilgisayarına uzandığımda daha kapıdan yeni girmiştim. Yine haberlere çıkıp çıkmadığımı görmek için kolamı bırakıp Google'ı açıyorum ve *Randolph County NY'deki seri katili* aratıyorum. Ekranımda sayfalarca sonuç beliriyor. Bir sürü makale.

Ben ünlüyüm.

İlk sonuç WSNY'den bir klibe yönlendiren bir YouTube bağlantısı. Beğen düğmesi 15 bin , 115 bin görüntüleme ve 965 yorum gösteriyor! Bu etkileyici bir etkileşim.

Ken Wells, seni yakışıklı şeytan. Sen o .

Klip viral oluyor. Viral *oluyorum*. Kimsenin benim o kişi olduğumu bilmeyecek olması neredeyse çok kötü.

Biliyorum. Bu yeterli olmalı.

Yan odadaki kadını düşünüyorum. *O kesinlikle biliyor*.

Arama motoru sonuçlarında ve birkaç makale okuyorum. Videolar kadar heyecan verici değiller. İnsanlar medyanın sansasyonel yönlerini seviyor ve yazılı kelimeler o kadar ilgi çekici değil. Yine de her köprüyü kaydediyorum.

Ekranımın yarısında başka bir YouTube bağlantısına tıklıyorum. Şerif bugün bir basın toplantısı daha yapmış. Çok sıkıcı. Sadece gerçekler, eğlence yok. Birkaç yumuşak soruyla zar zor başa çıkabiliyor ama sanki biri onu sıkıştırıyormuş gibi davranıyor.

Düşündüm de, şerifin canına okumaktan *çekinmezdim*.

Basın toplantısını iki kez daha izledim. Şerif Taggert suratını asmamaya çalışıyor, ama o bu işin dışında. Bunu asla . Neredeyse hiç bilgisi yok ve azıcık bilgi de adli tabipten geldi. Şeriflik bir kadına göre bir iş değildir. Kadınlar güç pozisyonlarına ait değildir. Bu doğal değil. O da başka bir sahtekar, erkek özentisi.

Biri ona gerçeği göstermeli.

Yine de ödölü çok büyük. Kahkahalarımı tutamıyorum. Bağlantıyı kopyalayıp listeme ekliyorum, böylece istediğim kadar izleyebiliyorum.

Seri katil olup olmadkarar veremiyorlar. Belki de bunu açıkça belirtmeliyim. Soruşturmayı yönetmek de eğlenceli olabilir. Şerif Taggert ile uğraşabilirim. Eğlenceli olur. Yardım hattının numarasını yazıyorum, sonra tüm olayı tekrar izliyorum.

Neden bana isim vermediler? Her seri katilin bir isme ihtiyacı vardır, değil mi?

Bu benim ünlü olmak için tek şansım. Umarım muhteşem bir şey bulurlar.

Bölüm 19

BREE

4. Gün

"CuffMe.com?" Bree masasının üzerinden FBI ajanına baktı. Kilpatrick, Oregon'daki FBI bilgisayar adli tıp departmanından aldığı bir ipucuyla erkenden gelmişti.

Kilpatrick, "Cesetlerin durumu göz önüne alındığında, esaret açısı tamamen mantıklı," dedi.

"Umalım da mahkeme celbi çabuk gelsin." Bree sağlam bir ipucu istiyordu. Şimdiye kadar soruşturma duman peşinde koşuyorlarmış gibi hissettirmişti. Jager'ın önceki akşam yaptığı açıklama sayesinde bugün de aynı şeylerin yaşanacağı belliydi. "O zamana kadar ihbar hattından gelen ipuçlarıyla çalışabiliriz. Basın toplantısını izlediniz mi?"

Kilpatrick sinirli bir yüz ifadesi takındı. "Bu tam bir bok gösterisiydi - alınma. Senin hatan değildi."

"Alınmadı." Bree ajanın değerlendirmesine katıldı. Sirk palyaçoları, Jager bombasını bıraktığında hissettiğinden daha .

"Ödül politikacının fikri miydi?"

"Evet." Bree burnundan sertçe nefes verdi. Hâlâ Jager'a bağırarak istiyordu. "Televizyonda canlı yayında teklif etmeden önce bundan bahsetmemişti."

"Vay canına. Bu ... bu bir şey." Kilpatrick'in alını inançsızlıkla çatıldı. "Bunun için bir kelimem bile yok."

Bree'nin birkaç tane vardı ama hiçbirisi profesyonel bir konuşmada tekrarlanamazdı.

"Telefon hatları bataklığa mı saplandı?" Kilpatrick sordu.

"Özel bir ihbar hattı kurduk ve tam zamanlı olarak çalışması için bir yardımcını görevlendirdik." Bree masasının üzerindeki basılı bir kâğıda dokundu. "Bir gecede yüz kırk ihbar geldi. En çok görünenleri seçtim

Söz veriyorum, çalışma listeleri için de yardımcıları görevlendirdim." Ayağa kalktı. "Siz de benimkini takip etmek için bana katılabilirsiniz."

"Ben de varım."

"Hadi gidelim." Bree kâğıdı katladı ve masasının etrafında döndü. Küçük bir dolap açtı ve önünde ve arkasında ŞERİF yazan bir çelik yelek çıkardı. "Senin için yedek bir yelek aldım. Bugünün ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Seninkiyle uçmadığını varsayıyorum?"

"Ben yapmadım." Kilpatrick yeleği aldı, omuz kılıfını çıkardı ve üzerinde denedi. "Tam oturdu. Teşekkür ederim. Kemer kılıfına geçeceğim."

Binayı arka kapıdan terk ettiler ve Bree'nin cipine bindiler. Bree arabayı otoparktan dışarı sürdü. Garaj yolunun sonunda durdu ve eylemcilerin hareket etmesini bekledi. Grup basın toplantısından bu yana küçülmüştü. Birkaç fanatik hâlâ pankart taşıyordu. "En azından slogan atmayı bıraktılar."

Kilpatrick onun boynunu yelpazeledi. "Belki de çok sıcaktır."

Protestoculardan biri, dikenli sarı peri kesimli genç bir kadın, Bree'nin sürücü tarafındaki camdan bakmak için eğildi. "Yalancı" diye bağırdı, yüzü nefretle kaplandı, ağzı Bree'nin bademciklerini görebileceği kadar geniş açıldı.

"Eğlenceli birine benziyor," dedi Kilpatrick.

Bree aracıyla küçük kalabalığın arasından manevra yaparak ilerledi. "Kaltakça hissettiriyor ama umarım güneş yanığı olur."

Kilpatrick güldü.

Bree köşeyi döndü ve derin bir nefes alarak düşmanlığı geride bıraktı. "İlk durak alışveriş merkezi. Bir güvenlik görevlisi aradı ve Vanessa'yı tanıdığını söyledi."

"Güzel. Bir güvenlik görevlisinin zamanımızı tamamen boşa harcaması pek olası değil."

"Parmaklar çapraz."

Alışveriş merkezi, boş bir ana mağazası olan küçük ve hüzünlü bir yerdi. Dış cephenin yenilenmesi gerekiyordu ve asfalt otoparktaki geniş çatlaklardan yabani ot kümeleri fışkırıyordu. Bree güvenlik ofisinin yakınına park etti. Asfalt, sıcaktan botlarının altında neredeyse yapış yapış görünüyordu. İçeri girdiğinde küçük bir

resepsiyon alanı. Kilpatrick güneş gözlüklerini kafasına geçirerek onu takip etti.

"Alo?" Bree seslendi.

Tezgâhın arkasındaki kapı aralığından bir adam içeri girdi. Kırk beş yaşlarında, standart bir alışveriş merkezi güvenlik görevlisi üniforması içinde oldukça formda görünüyordu: beyaz gömlek, siyah pantolon ve otorite hissi vermek için birkaç rozet ve logo. Saçları kısa kesilmişti ve düzgün, tuzlu ve biberli bir keçi sakalı vardı. Görev kemerinde bir telsiz, el feneri, anahtarlar ve bir kutu biber gazı vardı.

Bree listesini kontrol etti. "Don Dutton'ı arıyorum." "O benim." Tezgâha yaklaştı.

Bree kendini ve Kilpatrick'i tanıttı. "Yardım hattını aradığınız için teşekkürler. Kurbanı tanıdınız mı?"

Don başını salladı. "Onunla birkaç kez karşılaştık. Hırsızlık yaptığı için onu yasaklamak zorunda kaldık."

"Bu ne zaman oldu?" Bree sordu.

"Geçen Aralık. Tatil öncesi sezonda her zaman yoğun oluruz. Hırsızlar kalabalığın arasına karışabileceklerini düşünürler." Onları ileriye doğru salladı. "Ofisime gelin. Size evrakları göstereyim."

Bree ve Kilpatrick onu daha büyük bir odaya kadar takip ettiler. Bir masa, her biri alışveriş merkezinin bir düzine görüntüsüne bölünmüş altı geniş ekran monitörle karşı karşıyaydı.

Masasındaki bir dosyayı açtı. "Sizin için raporların çıktısını aldım." İki kâğıdı birbirinden ayırdı. "İlk olayda Vanessa Mullen el çantasına bir kazak sokmuş. Onu uyardık ve alışveriş merkezinden men ettik. Ne yazık ki iki hafta sonra geri geldi ve bir tasarımcı çantası ile birkaç çorap çalmaya çalıştı."

Alışveriş merkezi, kendi polis departmanı olan Scarlet Falls kasabasıdaydı. Bree'nin yetki alanına girmesine rağmen, normal polislik hizmetleri yerel halk tarafından yerine getiriliyordu.

"ettiniz mi?" Kilpatrick sordu.

Don başını salladı. "Ona ne olduğunu bilmiyorum. Genellikle küçük suçlamalar edilir."

"Onu hatırlamana ne sebep oldu?" Bree sordu.

Bir okuma gözlüğünü burnuna yerleştirdi ve hafızasını tazelercesine sayfadaki bir şeyi okudu. "İkinci olayda,

mallarla birlikte kaçmaya çalıştı. Onu kovalamak zorunda kaldım. Onu yakaladığımda kavgacıydı. Dengesiz davranışlarından -ve açıkçası görünüşünden- kafasının iyi olduğundan şüphelendim. SFPD'yi aradım ve onunla ilgilenmelerini istedim." Bardakları kurutma kağıdının üzerine bıraktı. "Genellikle insanlar mallarla birlikte binadan çıkarken suçüstü yakalandıklarında oldukça işbirlikçi olurlar. Her yerde kameralar var. Neredeyse her zaman videolarımız var. Kaçanlar ya da kavga edenler çarpıyor."

Don sayfaları manila klasörün içine süpürdü, kapattı ve Bree'ye uzattı.

"Teşekkürler." Aldı ve içindeki raporu taradı. Vanessa'nın siyah-beyaz bir fotoğrafı iliştilmişti. Görüntü, çukurlu cildini ve koyu halkalarını yakalayacak kadar netti. "Her şey görünüyor." Dosyayı Kilpatrick'e uzattı, o da inceledi.

Dutton masasından bir flash disk çıkardı. "Ayrıca her iki olayla ilgili güvenlik kayıtlarını da kopyaladım."

"Kapsamlı." Bree belleği cebine koydu.

"SFPD'nin elinde bir tutuklama raporu olmalı."

"Onlardan bir kopyasını alacağım," dedi Bree. "Bilgi için teşekkürler."

"Bunun davanıza nasıl yardımcı olacağından emin değilim ama rica ederim." Don onlara küçük lobiye kadar eşlik etti.

Dışarı çıkar çıkmaz güneş Bree'nin başını yaktı. "Şimdi eski eşinin Vanessa'nın Aralık başında hayatta olduğuna dair ifadesini doğrulamış olduk."

Tekrar arabaya bindiler.

"Listemizde sırada ne var?" Kilpatrick emniyet kemerini bağladı. Bree kâğıdı ajana uzattı. "Sen söyle."

"Burger Palace'ın müdürü -Carl Simmons- Vanessa'yı da tanıdı. Saat sekizden beşe kadar işte olacağını söyledi." Kilpatrick bir adres okudu.

"Orayı biliyorum. Buradan sadece birkaç blok ötede." Bree arabayı hamburgerciye sürdü ve içeri girdiler. Kahvaltı ve öğle yemeği saatleri arasındaydılar ve restoran çoğunlukla boştu. Kalıcı pastırma kokusu Bree'nin midesinin guruldamasına neden oldu. Tezgâha doğru bir adım attı.

Sivilceli yüzlü genç bir adam, "Size ne verebilirim?" diye sordu. "Carl Simmons'ı arıyoruz."

Kahverengi polyester pantolon ve kısa kollu elbise gömleği giymiş bir adam mutfaktan çıktı. "Bu taraftan, Şerif."

Bree ve Kilpatrick onu köşedeki bir kabine kadar takip ettiler. Adam vinil bir bankın üzerine kaydı ve onlar da karşısına oturdular.

"Yardım hattını aradın mı?" Bree sordu.

"Evet. Ölü kadını tanıdım. Buraya her zaman gelirdi. Alışveriş yapmadan tuvaleti kullanırdı." Nefes almak için durakladı. "Orada çok uzun süre kalırdı. Ona geri gelmemesini söyledim. Ama yine de geldi, yan kapıdan gizlice girdi. Bir gün, otuz dakikadan fazla dışarı çıkmadı. Sonunda kapıyı anahtarla açtım. İçeride ölmüş olabileceğini düşündüm." Yüzünü buruşturdu. ". Kapıyı açtığım anda kaçtı."

"Onu kovaladın mı?" Kilpatrick sordu.

Cömert karnını sıvazladı. "Birini kovalayabilecek gibi mi görünüyorum? Hayır. Peşinden koşmadım ama sonrasında yerde bir iğne buldum." Yüzünü buruşturdu. "Bazı iğrenç şeyler oluyor ama iğneler beni . Ondan sonra tüm banyoyu kendim dezenfekte ettim."

"Elinizde herhangi bir video ya da rapor var mı?" Bree sordu.

"Zahmet etmedim. Gerçekten meşguldük." Başını iki yana salladı. "Çoktan gitmişti ve bir daha geri dönmedi." Omuz silkti. "Burada bir sürü evsiz var. Güvenliğimiz da yok."

Bree bir not defteri çıkardı ve birkaç not yazdı. "Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir omzunu silkti. "Noel'den önceydi. Tek hatırladığım bu."

"Tamam. Yardımanız için teşekkürler." Bree ayağa kalktı.

"Yapacağım." Gözleri parladı. "Ödül hakkında bana bilgi , değil mi?"

Bree içini çekti. "Eğer bu bilgi katilin yakalanmasını ve tutuklanmasını sağlarsa, sizi ararız." *Bizi aramayın* tonunu kullandı.

Araca doğru yürürlerken Kilpatrick, "Bu bilginin çok yardımcı olacağından şüpheliyim," dedi

Bree iç çekti. "Öyle değil mi? Sanırım denemesi gerektiğini düşündü." "Umarım günün geri kalanı bu kadar anlamsız geçmez."

"Bir ayağımız diğerinin önünde," dedi Bree. "Vanessa'nın bilinen son ortaya çıkış tarihini Aralık ayına kadar indiriyoruz." kadar her ipucuna çalışacaklardı.

Bölüm 20

MERHAMET

Mercy, Taggert'in onları bir sonraki ipucu için doğru adrese götürdüğünü doğrulamak için elindeki listeye baktı. "Burası terk edilmişse benziyor." Sanki onlarca yıldır boşmuş gibi görünen küçük bir alışveriş merkezinin otoparkına girmişlerdi. Tüm pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Çöpler ve yabancı otlar park alanını kaplamıştı.

Uyuşturucu anlaşması yapılacak bir yere benziyordu.

"Bir araba var," dedi şerif otoparkın en ucuna kadar gittikten sonra. Yeni bir Mercedes sedanın ön yarısı alışveriş merkezinin arkasında görünüyordu. Taggert dikkatle yaklaştı ve bir düzine metre durdu. Güneş gözlüklü bir adam arabadan indi ve tereddüt ederek SUV'a baktı.

"Bekle." Şerif plakayı gösterge panelindeki bilgisayara girdi. "Pete Conrad adına kayıtlı." Ehliyetini çıkardı. "Bu ona benziyor mu?"

Mercy önce ehliyet fotoğrafını, sonra da onları bekleyen adamı inceledi. "Sanırım öyle. Güneş gözlüğüyle söylemek zor ama uzun boylu. Ehliyetinde altı üç yazıyor."

"Katılıyorum. Kendi aracıyla ortaya çıktığında gerçekten ihbarının gizli kalacağını mı düşündü?"

Mercy onu inceleyerek, "Beklediğim gibi biri değil," diye mırıldandı.

Adam Vanessa Mullen hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia etmiş ancak bunu reddetmişti. İçin ver onun isim veya gel için

ve İstasyon. Merhamet bunun yanlış bir ihbar olacağından

ya da toplumun en alt tabakasından biriyle karşılaşacaklarından şüphelenmişti. Oysa karşılarındaki adam takım elbise giymiş ve kravat

takmıştı. Saçları düzgünce kesilmişti ve ayakkabıları parlıyordu.

Sağına soluna hızlıca bakarken güneş gözlüklerinin ışığı parlıyordu.

Şerif, "Birileri bizimle görünmek istemiyor," dedi.

Sessizce.

Kadınlar ilçe cipinden inip yaklaştılar. Güneş Mercy'nin başını ve sırtını ısıtıyordu, siyah yeleş ışınları hemen içine çekiyordu.

"Günaydın," dedi şerif. "Vanessa Mullen hakkındaki ihbar hattını aradınız mı?"

"Evet," dedi adam, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken, yüzünde bir rahatsızlık ifadesi vardı.

Burada olmak istemiyor.

"Adın ne?" diye sordu Taggert.

"Bir dakika içinde söyleyeceğim," dedi. "Belki. Önce güvenceye ihtiyacım var."

Birileri çok fazla polis dizisi izliyor.

"Güneş gözlüklerini çıkarabilir misin?" diye sordu Mercy. "Gölgeye geçebiliriz." Başını boş binanın yanındaki gölgeye doğru salladı. Kenara çekildi ama Taggert ve Mercy uzun bir süre sessizce ona bakıp bekleyene kadar gözlüklerini çıkarmadı. İçini çekti ve isteksizce bakışlarına karşılık vererek gözlükleri çıkardı.

Kesinlikle Pete Conrad.

Kırkılı yaşlarındaydı. Takım elbisesi güzel dikilmiş, kravatı pahalı ve tırnakları mükemmel kesilmişti.

"Yasal bir suçlamayla karşı karşıyayım. Paylaşacağım bilgiler karşılığında suçlamanın düşürülmesini istiyorum" dedi.

Mercy şerifle bakış alışverişinde bulundu.

Evet. Çok fazla televizyon var.

"Bu genç kadının korkunç cinayetiyle ilgili çok önemli bilgilere sahip olmalısınız," dedi Mercy.

Seni bencil pislik.

Güneş gözlükleriyle oynadı. "Cinayetle ilgili değil ama elimde olası bir şüphelinin adı var."

Şerif, "Bize bildiklerinizi anlatın, eğer sağlamsa ne yapabileceğime bakarım," dedi. "Ama hiçbir savcı senin söyleyeceklerini dinlemeden anlaşıma yapmaz." Durakladı. "Neyle suçlanıyorsunuz?"

Mercy'nin bir önsezisi vardı. Bir binanın arkasında buluşmak isteyen ve ismini vermeyen üst düzey gelirli adam, bir

gizli tutmak istediği bir suç. Buluşmaları Vanessa'yı da kapsadığından, parayı uyuşturucu ya da fuhuşa yatırdı.

"Benim hatam değildi," diye başladı. "Adil değildi-"

"Neyle ?" Taggert tekrarladı.

Güneş gözlüğünü sıkıca kavrayarak başka tarafa baktı. "Fuhuşa teşvik." Bakışları tekrar onlara döndü, gözlerinde öfke vardı. "Bu lanet olası bir operasyondur. Tamamen anayasaya aykırı. Avukatım diyor ki-"

"Avukatınızın ne dediği umurumuzda değil," dedi Mercy. "Vanessa hakkında ne söyleyeceğini bilmek istiyoruz." Evlilik yüzüğüne baktı ve sonra onun bakışlarıyla buluştu.

. *Ve tabii ki bu onun hatası değildi.*

Yüzünü hayal kırıklığı kapladı. "Suçlamayı düşürebileceğinizi bilmem gerekiyor."

"Bir yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıyasınız, değil mi?" dedi şerif. "Üzgünüm, elinizde ne olduğunu bilmeden bir anlaşma sözü veremem." Kadın ve Mercy hep birlikte arkalarını dönüp cipe doğru bir düzine adım attılar.

"Bekle!"

Durdular ve arkalarına baktılar.

Omuzları çöktü. "Sana söyleyeyim. Eğer değerliyse, bir anlaşma istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Taggert. Ona tekrar katıldılar.

"Eskiden... eskiden onu görürdüm." Sertçe yutkundu ve onlara bakmaya çalıştı.

"Yani Vanessa'ya seks için para ödediniz," dedi Mercy, seks kelimesini yüksek sesle vurgulayarak. "Onun geçmişini biliyoruz. Ne olmuş ona?"

"Eskiden onun moteline giderdim ve orada onunla birlikte bir adam kalırdı." Gözleri umutla parladı. "Adını biliyorum. Her zaman o dönmeden gitmem gerektiğini söylerdi."

İşe yaramaz bir ipucu daha.

Şerif, "Vanessa'nın Shady Acres Motel'de Jimmie ile birlikte kaldığını biliyoruz, kendisi şu anda hapiste," dedi. "Onun olaya karıştığına ikna olmadık, peki bize başka ne söyleyeceksiniz?"

Öfke ve hayal kırıklığı yüzünde parladı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Mercy. "Size yardımcı olamadığımız için üzgünüz." Taggert'a baktı. "Burada işimiz bitti mi?"

Şerif ona neşeli bir sesle, "Evet, iyi günler efendim," dedi. "İlçe yardımlarınız için minnettar." Gözlerindeki kızgınlık ses tonuyla çelişiyordu ve arabaya geri döndü.

Mercy oyalandı. "İşte sana bir *ipucu*," dedi sessizce, adama yaklaşıp. "Fahişelerle takılmayın. Kim bilir karınıza ve çocuklarınıza neler götürdünüz Bay Conrad."

Kadının onun adını kullanması üzerine ağzı açık kaldı.

O daha konuşmadan kadın arkasını döndü ve cipteki Taggert'a katılmak üzere uzaklaştı.

"Göt herif," dedi Mercy içeri girerken. "Jimmie'nin pis motel odasında bir fahişeye buluşmayı hayal edebiliyor musun? Çarşafı gördüm; iğrençlerdi."

Taggert ürperdi. "Bir prezervatif yeterli olmaz. Tüm vücudun lateksle kaplanması gerekir."

Mercy kıkırdadı. "Devam ediyoruz." Listeyi kontrol etti. "Sıradaki ihbar da isimsiz." İç çaktı. "Umarım yardımcılarınız ihbarları değerlendirmede daha şanslıdır."

Mercy söyledikten sonra burnunu kırıştıran Taggert, "Adres ne?" diye sordu. "Şehrin kabataslak bir yerinde."

"Mantıklı. Arayan kişi Vanessa'nın orada çok takıldığını ve evdekilerin onu çok iyi tanıdığını iddia etti. Arayan kişi polise haber vereceklerini düşünmediği için bunu yapıyormuş." Mercy'nin midesi guruldadı. "Önce bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordu. Kahvaltısı çoktan bitmişti.

"Hallediyorum."

Otuz dakika sonra Mercy kendini çok daha iyi hissetti. Şerif onu şaşırtıcı derecede otantik yemekleri olan küçük bir Meksika restoranına götürmüştü. İki enchilada ve bir ton cipsin ardından tekrar yola koyuldular.

Mercy, "Keşke kalp dövmesi biraz bahşiş getirseydi," dedi.

"Daha erken," dedi Taggert, önündeki yola bakarak. "Bu konuda bilgi alabiliriz. Ya da bir sonraki durağımız her şeyi açığa çıkaran bir ipucu olabilir."

"Çok iyimsersin."

Şerif omuz silkti. "Eğer değilse, ilerlemeye devam edeceğiz. Her bir ipucunun üstünü çiziyorum."

"Ve kapıları çalmak."

Taggert sustu ve Mercy onun parmak eklemlerinin direksiyon simidinde beyazlaştığını fark etti. Birkaç saniye bekledi ama Şerif düşüncelerini gönüllü olarak açıklamadı.

Beni ilgilendirmez, sanırım.

Birkaç dakika sonra Taggert çakıllı bir yola saptı ve birkaç harabe evin yanından geçti.

Bir evin önünden geçerken havlayan zincirlenmiş iki köpeği fark eden Mercy, "Buranın tekinsiz olduğu konusunda haklıymışsın," dedi.

Şerif, "Bu yolda her zaman ihbar alıyoruz," dedi. "Genellikle evlerden." Yolun kenarına çekip başıyla yoldan geriye doğru uzanan bir evi işaret etti. "İşte bu. Eyalet dışından birine ait ve kiralık. Bu adreste son zamanlarda hiç arama yapılmamış ama birkaç yıl önce çok fazla arama yapılmış. O insanlar taşınmış olmalı. Yeni sakinlerin ne kadar işbirlikçi olduğunu göreceğiz."

Ev, bitişik tek arabalık bir garajı olan soluk kahverengi bir çiftlik tarzıydı. Ön kapı neşeli, parlak sarı renkteydi ve üzerinde küçük bir tente vardı. Kapının önündeki geniş beton sundurmaya üç basamakla çıkılıyordu.

"Araba yok," diye yorumladı Mercy, evde kimsenin olup olmadığını merak ederek. "Bahçeye bir süredir dokunulmamış." Çimler kuru sarı renkteydi ve çıplak noktalar vardı.

Taggert, "Bahçe buralar için oldukça normal görünüyor," dedi. "Bu yaz sıcakta sulamaya değmez. Yeşil kalması için sürekli sulamanız gerekir." Kılıfındaki silahına dokundu ve gömleğinin altındaki yeleğini çekti. "Hazır mısın?" Etrafında Mercy'nin daha önce fark etmediği bir endişe havası vardı.

Yarım yamalak bir yer. Hazırlanıyor.

Cipten indiler ve etrafa iyice baktılar.

Mercy sokağın tam karşısındaki evde perdelerin değiştiğini gördü.

Birisi meraklı. Ya da meraklı.

Yıkık dökük yürüyüş yolunda ilerlerken mahalle sessizdi. Taggert'ın şakaklarında ter vardı ve sıcak nemli hava

Mercy sanki tropik bir ÷lkedeymiş gibi hissetti. Ön kapıya geldiklerinde her ikisi de bir kenara çekildi. Taggert onun bakışlarını karşıladı ve sonra kapıyı çaldı.

Ev sessizdi. Birkaç dakika sonra şerif kapıyı tekrar çaldı. "Randolph İlçesi Şerif Departmanı!"

Mercy içeriden bir ses duymak için kendini zorladı. "Arkayı kontrol et?" diye fısıldadı.

Şerif başıyla onayladı. "Git."

Mercy arkasını döndüğünde, bir mermi sırtına çarpıp onu verandadan fırlatmadan önce bir silah sesi duydu. Vücudu yere çarptı, ciğerleri çalışmıyordu. Hava almak için mücadele etti.

Vuruldum!

Bölüm 21

BREE

Silah sesi!

Silahını kılıfından çıkaran Bree verandadan atladı, iki metre süründü ve yere düşen ajan ile kurşunun geldiği yön arasında çömeldi. Bree gizli tetikçiyle yüzleşmek için döndü, sundurma basamaklarını siper olarak kullandı ve silahını beton sahanlığın üzerine doğrulttu. Sokağın karşı tarafını taradığında ne bir hareket, ne güneş ışığının metal parıltısı, ne de bir tetikçi gördü.

Bakışlarını indirmeden bir çizme ile Kilpatrick'in ayağını dürttü. "Yaşıyor musun?"

Yüzüstü yere yatan Kilpatrick, "Oof" ile "Evet" arasında bir yanıt verdi. Bir sonraki nefes alışının sesi sertti.

Hâlâ nefes alıyor.

Ama Kilpatrick'in başı ve omuzları potansiyel olarak açıktaydı. Bree döndü, ajanın ayaklarından tuttu ve onu merdivenlerin arkasına doğru sürükledi. Yaka mikrofona bağırdı, "Ateş edildi. Memur vuruldu." Adresi havlayarak söyledi. "Destek ve ambulans istiyoruz."

Merkez cevap verdi ama bir silah sesi daha Bree'nin dikkatini çekti. Eğildi. Kurşun verandanın korkuluğuna çarptı. Tahta parçaları uçuştı ve boynunun yan tarafına sıcak bir acı saplandı.

Sadece enkaz.

Ama yine de savunmasız konumlarının sağlam bir hatırlatıcısıydı. Çocuklarla Matt'in görüntüleri zihninde parladı, sonra onları kovdu. Onları ne kadar sevse de, dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Nefes aldı. Ciğerlerini neredeyse acı verici bir kasıtle genişlemeye ve sönmeye zorlayarak, kontrolsüz adrenalin patlamasından kaynaklanabilecek tünel görüşünü engelledi.

Telsiz mikrofonuna tekrar dokundu. "Ön merdivenlerin yanında sıkıştık ve ateş altındayız!" Elini bırakan Bree, verandanın üzerinden baktı ve silahını sokağın karşısındaki eve, geldiklerinde perdelerin hareket ettiği beyaz bungalova doğrulttu. Perdeler şimdi kaymıştı ama Bree sadece bir yüz gördü, silah namlusu yoktu.

Tetikçi nerede?

İkisi de kapının arkasından gelebilecek potansiyel tehditlere odaklanmıştı. Bree'ye de benzer bir durumda bir evin içinden ateş açılmıştı. İkisi de ateşin arkalarından gelmesini beklemiyordu. Pencereleri ve çatı hattını taradı ama hiçbir şey görmedi.

Üçüncü bir silah sesi duyuldu. Kurşun verandanın basamaklarının hemen ötesindeki toprağa çarparken Bree yine eğildi. Kalbi küt küt atıyordu. Nefesleri kısa ve hızlı geliyordu. "Kilpatrick, kanaman var mı?"

"Bilmiyorum." Ajan zar zor bir cevap verdi.

Bree omzunun üzerinden baktı. Ajan hareket etmemişti ama Bree kan da görmüyordu. Onları savunabilir ya da ilk yardım sağlayabilirdi.

İkinci bir kurşunun ajanın sağlığını iyileştirmeyeceğine karar veren Bree, dikkatini bungalovun etrafındaki evlere çevirdi. Eski püskü bir pikap, çiftlik tarzı karanlık bir evin garaj yoluna park edilmişti. Sağ tarafta, iki katlı tuğla bir ev boş görünüyordu. Aşırı büyümüş yabani otlar tuğla kenarların bir metre yukarısına tırmanmıştı. Birkaç pencere kırık. Üst kattaki pencerenin kırık camının arkasında bir şey kıpırdadı. Bree nişan aldı ve bekledi. Pencerede bir gölge belirdi ve ışık bir silahın namlusundan parladı. Bir el daha ateş edildi. Bree, beton bir basamağa çarpan merminin çıkardığı sesi duymazdan gelerek tetiği çekti ve ateşe karşılık verdi.

Tetikçi silahı evin içine geri çekti.

Bu doğru, pislik. Ben de karşılık veriyorum.

Bree tetiği tekrar çekti. Tamamen çaresiz olmadıklarını bilmesini istiyordu. Kırık camın arkasındaki hareket durdu. Hareket etmiş miydi? Farklı bir yönden tekrar ateş edecek miydi? Saklandıkları basamakların diğer tarafına geçerse kolay hedef olacaktı.

Ateş edenin olası yerini merkeze bildirmişti.
Yardımcılarının arabayla gelirken vurulmasını istemedi.

Onun yanında, Kilpatrick yerde kıpırdandı. Bree çevresel görüşünde onun kollarını ve bacaklarını hareket ettirdiğini gördü, sanki hâlâ çalıştıklarından emin olmak ister gibiydi. Sonra ajan yan yattı, acı içinde nefes verdi ve bir ot yığınının içine kustu. Bree'nin midesindeki ençiladas yavaş ve ekşi bir yuvarlanma yaptı.

Ajanda iç yaralanma ya da ağır kanama olabileceği endişesi Bree'nin basamaklardan uzaklaşmasına neden oldu. Bir dizini yere koydu ve ajanın üzerine eğildi. Kilpatrick'in uzuvlarını ve başını hızlıca taradı. Görünürde kan yoktu. "Nerenden vuruldun?"

Bree başını çevirip tuğla evi tekrar kontrol etti. Hareket yoktu. Gölge yok. Metal üzerinde ışık parıltısı yok. Çatı hattını ve arkasına saklandıkları verandaya yaklaşımı taradı. Kimseyi göremeyince tekrar ajana döndü.

"Sırtım." Kilpatrick kıpırdandı ve başını çevirerek kendi omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Her hareketi yüzünü buruşturmasına neden oluyordu ama artık nefes alış veriş bir metro treni gibi tıkırdamıyordu.

"Seni yakaladım." Bree elini yeleğin arkasında gezdirdi. Ajanın kaburgalarının arkasındaki sert malzemede bir delik hissetti. "Tam burada."

Yelek işini yapmış olmalıydı. Ama hâlâ ateş altındayken, Bree kontrol etmek için yeleği çıkarmak istemedi. Yeleğin altındaki ajanın gömleğini okşadı. Eğer yeleğin altında bir yara varsa, gömlek doymuş olmalıydı. "Hiç kan hissetmiyorum."

Kilpatrick başını salladı, yüzü gergindi. Kurşun yeleği delip geçmemiş olsa bile, atış canını yakacaktı. Kilpatrick'in büyük bir çürüğü ve muhtemelen birkaç kırık kaburgası olacaktı. Her ikisi de büyük bir delikten daha iyiydi.

Ajanın ölümünün yakın olmadığından emin olan Bree tetikçiye döndü. Sokak boş ve hareketsizdi. Bu mahalledeki insanlar silah sesleri duyulduğunda eğilip saklanmayı bilirlerdi. Duyabildiği tek ses sokağın aşağısındaki köpeklerin havlamasıydı.

Bree'nin derisi kaşındı ve ensesindeki tüyler dalgalandı. Katil onları izliyor muydu? Yeni bir yere mi taşınmıştı?

Yer? Belki de beton basamakların bu tarafında, onları daha iyi görebileceği bir yerde?

Sırtını betona dayadı ve kapladığı alanı genişletti. Saniyeler geçiyor. Bree'nin sırtından ter damlıyordu. Vücut zırhının altına giydiği atlet sırlıslıkla olmuştu. Bakışları tuğla eve döndü. Hiçbir şey yoktu. Arkasında Kilpatrick acı içinde öksürdü ve homurdandı ama merdivenlerin dibine doğru kıvrılmayı başardı.

"Onu gördün mü?" Kilpatrick gergin bir sesle sordu.

"Hayır. Sanırım taşındı." Ya da gitti. Polisin geleceğini biliyor olmalıydı. Nefes aldı.

Yaklaşan sirenlerin sesi bir melekler korosu olabilirdi. Daha önce hiçbir şey bu kadar tatlı gelmemişti. Eğer kaçmadıysa, şimdi kesinlikle kaçacaktı.

Kilpatrick oturur pozisyona gelmeye çabaladı ve yeleğinin cırt cırtlı kayışını çekti. Ağır malzemeyi kaydırıp ve sırtını yokladı. "Geçmedi."

"Yine de bir iz bırakacak."

"Ben alırım." Kilpatrick elini bıraktı ve basamaklara . "Yelek için tekrar teşekkürler."

"ederim."

İki Scarlet Falls polis ekibi tuğla evin önünde gıcırdayarak durdu. Bir Randolph İlçe Şerifi'nin aracı köşeyi döndü. Hava siren seslerinin üst üste binmesiyle doldu.

Kilpatrick gözlerini kısarak ona baktı. "Kanaman var." Boynunun yan tarafını işaret etti.

Bree kendi vücudundaki ilgili noktaya dokundu ve derisinin altına saplanmış büyük bir tahta kıymığı buldu. "Ben alırım." Eli kanla yapış yapış olmuştu. Pantolonuna sildi, sonra FBI ajanının endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Tesadüfi bir karşılaşma mı yoksa kasıtlı bir tuzak mı?"

"Kasıtlı." Kilpatrick onun yan tarafını tuttu. "Birilerinin damarına bastık."

Bölüm 22

PAIGE

Bir şeyler değişti.

Odada dolaşırken onu izliyorum, dikkati içe dönük, ağzı konsantrasyonla aşağı doğru kıvrılmış. Genellikle sürekli bana bakar, bakışlarıyla bana meydan okurdu. Şimdi beni neredeyse unutmuş gibi görünüyor.

Büyük köpek kafesinin içinde kayıyorum, kramp girmeye başlıyor ve midem açlık sancılarıyla kıvranıyor. Kahvaltımı unutmuş; bu daha önce hiç olmamıştı. Beni beslemekten çok zevk alıyor. En sevdiği yöntem gözlerimi kapatıp ellerimi bağlamak ve beni yemek için onun merhametine bırakmak. Boğazımı temizliyorum ve bakışları bana kayıyor. Yere bakmadan önce gözlerindeki şaşkınlığı fark ediyorum.

"Acıktım efendim," diyorum uysal bir sesle, yere bakarak. "Aferin kızıma," diyor. Sandığa doğru ilerliyor ve kilidini açıyor. Cebinden anahtarı çıkarır. Küçük kapıyı açıyor. "Bugün kahvaltını kendin hazırla," diyor. "Buzdolabında yoğurt var." Odadan dışarı çıktı.

Rahatlama ve korku içimi kapladı.

Bu bir numara mı?

Daha önce de bana oyun oynadı, itaatimi sınadı, yanlış anladığımda beni cezalandırdı. Sandıkta on dakika daha kalıyorum, emrini kafamdan geçiriyorum, her yönden analiz ediyorum, gizli bir anlam arıyorum. Ama bulamıyorum.

Gerçekten kendi yemeğimi alabilecek miyim?

Sandıktan çıkıyorum ve otomatik olarak yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Ayakkabılar bir kuraldır. İki at kuyruğumdaki pembe fiyonklara dokunup düz olup olmadıklarını kontrol ediyorum. Evde hiç ayna yok ve kabul edilebilir görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Gerekli pembe ruju sürüyorum

Hissederek, sonra ayağa kalkıyorum ve kan bacaklarıma hücum ediyor, beni titretiyor.

Beni cezalandıracak mı?

Evde tek başıma hareket etmeme hiç izin verilmedi. Oturma odasından bir televizyon programı sesi geliyor ve kapıya doğru birkaç dengesiz adım atıyorum ve *Modern Family*'nin tekrarından gelen sesleri tanıyorum. Ailemle birlikte izlediğimiz dizinin anıları gözlerimden yaşlar akıtıyor. Babam tüm karakterlerin mükemmel taklitlerini yapar, Finn ve benim kahkahalarla kükresemize neden olurdu.

Neden evden ayrıldım?

Çünkü ailemin aşırı korumacı sıkıcılar olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi babamın Mitch ve Cam'i taklit ettiğini duymak için her şeyimi verirdim.

Derin bir nefes alıyorum ve bir elimi duvara dayayarak koridorda ilerliyorum. Her zamanki gibi köpek tasmaı dışında çıplağım. Koridorun sonunda durup sağımda mutfanın bulunduğı geniş odayı tarıyorum. Tüm pencerelerin kapalı panjurları var ve kilitli. Dikkat çekmek için el salladığımı gören bir komşu olma ihtimali yok. Kanepede oturuyor, başının arkası bana dönük, çıplak ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmış.

Beni görmezden geliyor.

Ama tam olarak nerede olduğumu bildiğinden hiç şüphem yok.

Bakışlarım üç ağır sürgüsü olan ön kapıya gidiyor ve kapıya doğru koştuğumu, sokaktan aşağı yuvarlandığımı, avazım çıktığı kadar bağırdığımı hayal ediyorum.

Biri benim için durur, değil mi?

Sokakta çıplak kalacağımı fark ettiğimde yüzüme sıcaklık doluyor.

Yabancılar beni görecekti.

Umurumda mı?

Dikkatini telefonuna vermiş, ekranına hızla dokunuyor. Kıskançlık içimde kabarıyor.

Başka bir kadına verdiği sözlerin aynısını mı mesaj atıyor?

Ben mi?

Kendime duyduğum öfke, bir anlık gülünç

Kıskançlık. Ondan nefret ediyorum. Ne yaptığı umurumda değil. Beni taciz ediyor ve bana yalan söylüyor. Başka bir kadınla dikkati dağılıyorsa, bana daha az odaklanıyor demektir.

Başka birini bulursa beni eve gönderir mi?

İlk kez bir umut ışığı beliriyor ve benimle işinin bitmesi için acilen dua ediyorum. Ailemi arayıp eve dönmek için para bulacağım. Güz dönemi için Oregon'a dönebilirim. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek sessizce buzdolabına doğru yürürken içimi iyimserlik kaplıyor. Yakında eve dönmek anlamına geliyorsa bu duruma biraz daha dayanabilirim.

Buzdolabının kapağını açıp bakıyorum, gerçekler içime işliyor.

Ben öleceğim.

Bölüm 23

MERHAMET

"Hastaneye ihtiyacım yok," dedi Mercy onuncu kez, acil yardım görevlisine ters bakarak.

Dışarısı cehennem kadar sıcak olmasına rağmen ambulansın tamponuna oturmuş, bacaklarına parlak Mylar battaniye örtmüştü. Ambulansın arkasından gelen klima boynuna doğru üflüyordu ve her yere üflemesini diliyordu. Özellikle de sırtından aşağıya.

"Muhtemelen kaburgalarınız çatlamıştır," dedi sabır timsali genç acil yardım görevlisi.

"Kırık kaburgalar için ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu Mercy. "Hiçbir şey. Röntgende gösteriyorlar ve sonra da bağlamaktan başka yapacak bir şey olmadığını söylüyorlar."

"İç kanamanız "

"Bilmiyorum." Emin değildi ama neye etmesi gerektiğini biliyordu.

İşini yapıyor.

Zorla gülümsedi. "Endişenizi takdir ediyorum."

Silahlı saldırı ve Bree'nin "memur vuruldu" çağrısı yirmi mil boyunca tüm kolluk kuvvetlerini bir araya getirmişti. Mahalle şimdi ilçe polisleri, eyalet polisi ve üç şehirden gelen memurlarla doluydu. İki itfaiye aracı ve bir ambulandan bahsetmiyorum bile.

Mercy ilgiden nefret ederdi.

Daha da kötüsü, medya da akın etmişti. Görünüşe göre haberlerin durgun olduğu bir gündü.

Vurulma olayından sonra hâlâ sarsılmıştı. Birkaç yıl önce bacağından bir kurşun yemişti ama kurşunun yeleğinin arkasına isabet etmesi daha çok canını yakmıştı. Tüm omurgası ve göğüs kafesi günlerce ağrırdı. çürüğün nasıl görüneceğini hayal bile edemezdi-

Muhtemelen kocaman siyah-mor bir yıldız patlaması. Nefes almak zaten çok acıtıyordu. İbuprofen ve asetaminofen almıştı ama şu ana kadar haplar hiçbir işe yaramamıştı.

Bize kim ateş etti?

Bree ortaya çıktı ve onu üçüncü kez kontrol etti. "İyi misin?" "Evet," dedi Mercy sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama sakın beni güldür. Kaburgalarım ."

Şerif kaşlarını kaldırdı. "Bu gülünecek bir mesele değil."

"İhbar evimiz boştu, değil mi?"

Bree acımasız görünüyordu. "Doğru. Görünüşe göre aylardır boşmuş. Ev sahibine ulaşmaya çalışıyoruz ama sokağın karşısındaki komşu kiracıların ilkbaharda taşındığını ve o zamandan beri evde kimseyi görmediğini söyledi."

Mercy bakışlarını kaydırdı, omurgasında ağrıya neden olacağından korktuğu için başını hareket ettirmek istemedi. "Komşu o evde mi yaşıyor?" Geldiklerinde perdelerin dalgalandığını gördüğü evi işaret etti.

"Evet. Seksenlerinin sonunda. Bizim tetikçimiz değil."

Mercy homurdandı ve sonra kaburgalarına doğru hızla ilerleyen acıyla bir çığlık attı. "Komik olma," diye tersledi.

"Röntgen çektirmelisin." "Ben iyiyim."

Bree'nin yüzündeki ifadeden Mercy'nin yalan söylediğini anladığı anlaşılıyordu ama konuyu uzatmadı. "Mahalleyi araştıran yardımcılarım var," dedi Bree. Daha yakına eğildi. "Silah namlusunu gördüğüm yandaki evde hiç mermi kovarı bulamadım - onları temizlemek için zaman ayırmış. Arka kapının yanındaki kırılmış bir pencere, eve zorla girmiş olabileceğini gösteriyor. İhbarı yaptığında evin terk edilmiş olduğunu biliyor olmalı. Evin arkasında ormanın içinden toprak yola çıkan bir patika var ve sanırım oraya park etmiş. Ayak izi ya da lastik izi görmedim ama hâlâ arıyorlar. Toprak çok kuru."

"Ateş edebilmek için bizi nereye göndereceğini biliyordu," dedi Mercy. "Buranın yerlisi olmalı - buradaki toprak yolları bildiğine göre muhtemelen uzun süredir buralı."

Bir yaygara dikkatlerini çekti. Daha fazla medya mensubu gelmiş ve izleyicileri sarı şeridin arkasında tutmakla görevli asık suratlı yardımcısı rahatsız ediyordu. Mercy, meraklı kameralardan saklanmak için ambulansı kullanmaya çalışarak kurnazca geriye doğru kaydı.

Bree fark etti. "Aş artık bunu. Artık polisin karıştığı bir çatışmanın parçasısın. Tıbbi gizliliği gerekçe göstererek soruları çoktan geri çevirdim ama bu böyle sürmeyecek. Burada ilgi odağı olmaktan saklanma günlerin sona erdi."

"Kahretsin." Mercy şaşırmamıştı ama daha fazla zaman isterdi. "Varlığımı nasıl açıklayacaksın?"

"Bir davada federal yardım."

"Peki ya Oregon'dan bir ajanın neden New York'taki bir davaya yardım ettiğini sorduklarında?"

"Belki de onlara FBI'nın kararlarını bana açıklamayı uygun görmediğini söylersiniz?"

Mercy bu kez gülmesini kontrol etti ama derin bir nefes alması gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlamasına neden olacaktı.

Truman vurulma olayını öğrendiğinde tavana vuracak.

Kocasının başına gelseydi o da aynı şekilde hissederdi. Ama işin riskleri de vardı ve ikisi de diğerinden işi bırakmasını istemezdi.

Biz işte.

"Jimmie hâlâ hapiste mi?" diye sordu Mercy alçak sesle. Soruşturmalarıyla ilgili sorun yaşayabileceğini düşündüğü ilk kişi oydu.

"Ben senden çok öndeyim. Aramayı çoktan yaptım. Dün gece kefaletle serbest bırakıldı."

"Onu bir kez daha ziyaret etmeliyiz," diye mırıldandı Mercy.

Bree düşünceli görünüyordu. "bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Ama onu sorgulaması için bir şerif yardımcısı göndereceğim."

"Yapmadığına dair bir kanıt bulana kadar listemde olacak," dedi Mercy. "Başka kimleri karıştırdık?"

"Yeni tanıştığımız Mercedes'li adama -Pete Conrad- güvenmiyorum ama bu ihbar bir gecede yapıldı."

"İki ihbarda bulunmuş olabilir. İkisi de isimsizdi. İlk karşılaşmanın gidişatından hoşlanmamış olma ihtimaline karşı ikincisini yedek olarak aramış olabilir." Mercy onun kızgın yüzünü hatırladı. "Kesinlikle istediğini alamadı."

"Ama şu anda elindeki tek bir fahişeyi ayartmakken cinayet suçlamasını göze almak? O kadar aptal mı?"

"Adam Jimmie'nin motel odasında seks yapmış; zeki biri değil." "Doğru. Başka kim var?"

"Henüz konuşmadığımız biri olabilir," dedi Mercy. Sertçe öne doğru eğilip ambulansın etrafına baktı ama hemen geri çekildi. Çok sayıda mercek ona doğru çevrilmişti. "Bu patlayacak, değil mi?"

"İstasyonun dışında protesto gösterisi yapan insanların saçmalığını gördünüz. Medya bu tür şeylere bayılır."

Mercy yüzünü buruşturdu. Nefes almak acı veriyordu.

Bree fark etti. "Motelinizde yeterli güvenlik önlemi olduğunu sanmıyorum. Vuruldunuz ve şimdi muhtemelen yüzünüz yerel medyaya yansıyor. Adınızı öğrendiklerinde, nerede kaldığınızı da bulacaklardır. Kim bilir ne tür bir insan sizi aramaya gelecek."

"Aptallarla nasıl başa çıkılacağını bilirim."

Şerif ikna olmuş görünmüyordu. "Merak arayanlar için endişelenmiyorum. İş bitirmediği için birilerinin kızacağından endişeleniyorum."

"Belki de sana vurmak istemiştir."

"Uh-huh." Bree kaşlarını çatı. "Bana kız arkadaşının kimliğini söylemeye hazır mısın? Bu *rezaletten* sonra karanlıkta kalmak hiç hoşuma *gitmiyor*. Bildiğim kadarıyla bu vurulma olayı tamamen onunla ve seninle ilgiliydi."

Mercy kısa süreliğine gözlerini kapattı. Zamanı gelmişti. Şerif bilmeyi hak ediyordu. "Paige Holcroft'u arıyorum. ABD Senatörü Adam Holcroft'un on yedi yaşındaki kızı."

"*Lanet olsun*." Bree bakakaldı. "Bu beklediğimden de kötüymüş." Gazeteci kümesine tekrar baktı. "İki haftadan uzun bir süre boyunca bunu medyadan nasıl sakladınız?"

"Çok şanslıyım," dedi Mercy. "Bu kadar uzun sürdüğü için minnettarım."

"Ve bir katilin elinde olabilir." Bree ensesini ovuşturdu. "Paige'in babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Sanırım öyle. Evinden alındı. Tahmin edebileceğiniz gibi, ev oldukça büyük. Eğer kızın bir senatörün kızı olduğunu zaten bilmeseydi, bu ev soru işaretleri yaratırdı."

"Ama fidye yok. Siyasi tehdit yok."

"Fısıltı bile yok."

"Görünüşe göre istediği şeyi sunduğu için onu almış. Özellikle de o internet sitesinde tanışmışlarsa," dedi Bree. "Vanessa'yı soruşturmamızdan hoşlanmadığını varsayıyorum."

"," dedi Mercy. Ama onun başka bir fikri yoktu. Jimmie dışında.

"Tüm olasılıklara açığım," dedi Bree. "Bu aynı zamanda o motelden ayrılıp benimle kalacağın anlamına da geliyor. Evimdeki güvenlik en üst seviyede ve bu hafta evde sadece ben varım."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Tek bir kamera ve tek bir kırabileceğim kapı kilitleri olan bir motelde kalmama izin veremem."

Mercy şerifin haklı olduğunu biliyordu ama birine dayatmada bulunmak onu rahatsız ediyordu.

"Süslü bir kahve makinem var." Şerif tek kaşını kaldırdı. Mercy gözlerini kırptırdı.

"Ve atlarım var."

Mercy ellerini bir atın pürüzsüz boynunda gezdirdiğini ve tatlı saman kokusunu hayal etti. Bir çiftlikte büyümüştü ve hayvanları özlüyordu.

"Anlaştık."

Bölüm 24

BREE

Bree cipinin arka kargo bölümünü açıp Mercy'nin çantasını aldığı anda neredeyse hava kararmak üzereydi ve artık ajana ilk adıyla hitap ettiğini fark etti. Birlikte vurulmaları ve Mercy'nin Bree'ye senatörün kızıyla ilgili sırrını açması onları farklı koşullara sokmuştu.

"Ben hallederim," diye itiraz etti Mercy, doksan yaşında biri gibi cipten inerken.

Bree onun uzattığı eli görmezden geldi. "Sen sadece kapıya git."

Mercy çimlerin üzerinde yavaşça yürüdü.

"İçeri girip köpeği kontrol altına alayım. İki tane var. Brody eski bir K-9. Terbiyesi kusursuzdur. Ama Uğur Böceği daha az .. . Akıllı olmadığını söylemekten nefret ediyorum ama değil. Ancak agresif bir şekilde arkadaş canlısı."

Bree kapıyı açıp mutfığa girerken Mercy verandada bekledi. Uğur Böceği bacaklarına çarptı. Arkasında Brody iç çeker gibiydi. Bree Mercy'nin çantasını yere bıraktı.

"Tamam, kızım. Sakin ol." Bree köpeğin tasmaını tuttu, oturmasını istedi ve Mercy için kapıyı açtı. "Güvende."

Mercy mutfığa girdi. Brody onu nazikçe selamladı. Mercy onun başını okşadı. "O çok güzel."

"O çok iyi bir çocuk." Bree Uğur Böceği'ni kapıya doğru çekti. "Köpekleri birkaç dakikalığına dışarı çıkaracağım. Sen neden yerleşmiyorsun? Merdivenlerin başında, soldaki ilk yatak odası."

"Teşekkürler." Mercy çantasını aldı, belli ki onu kaldırırken çektiği acıyı gizlemeye çalışıyordu.

Bree Brody'yi çağırdı ve Uğur Böceği'ni arka verandaya bıraktı. Her iki köpek de işlerini yapmak için çimenlerin üzerine tırısyla çıktı. Ahıra doğru yöneldi. Adam bir kez daha beslenme saatini idare etmişti. Bree gitti

ahırdan ahıra dolaşarak her hayvanda kesik ya da topallık olup olmadığını kontrol ederdi. Atların hiçbir şey yapmadan kendilerini yaralama konusunda eşsiz bir yetenekleri vardı. Herkes iyi görünüyordu ve Bree onları geceyi geçirmeleri için otlağa bıraktı.

Eve döndüğünde Mercy'yi mutfakta siyah kedisi Vader ile birlikte buldu. "Kedi iyi birine benziyor."

"Kadınlardan hoşlanıyor. Erkekleri ise pek sevmez," dedi Bree. "Enchiladalarınızı kaybettiğiniz için muhtemelen açsınızdır."

"Öyleyim." Mercy karnını sıvazladı. "Meksika yemeği o zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü ama belki şimdi biraz daha hafif bir şey daha iyi olabilir."

Bree dondurucuyu açtı. "Şanslısın. Gayri resmi bakıcım Dana yemek yapmayı seviyor ve benim yapmayacağımı biliyor. Dondurucuya yemek bıraktı."

"Aile nerede?" Mercy sordu. "Küçük bir kızın odasını gördüm."

"Yeğenim Kayla dokuz yaşında. Luke on yedi yaşında. Dana'nın geniş ailesiyle birlikte sahile gittiler. Buradaki sıcaktan kaçmak için iyi bir zaman." Bree dondurucudan cam bir fırın kabı çıkardı ve etiketini okudu. "Tavuk piccata mı?"

"Ev yapımı mı?"

"Dana böyle bir soru sorulmasından rahatsız olurdu." Bree tabağı mikrodalgaya koydu. "Oh. Onun Fransız ekmeğinden bir somun buldum." Fırını açtı, sonra kilere gitti ve Dana'nın kırmızı şarap taradı. "Çok içen biri değilimdir ama bu gece küçük bir kadeh içebilirim."

"Tüm kalbimle katılıyorum."

"Şaraptan pek anlamam. Bir şişe seçmek ister misin?" Bree ekmeği fırın tepsisine koydu.

"Memnuniyetle." Mercy kilerden çıktı ve bir şişe uzattı. "Pinot noir."

"TAMAM." Bree mantarı çekti ve iki bardak doldurdu.

On dakika sonra piccata sıcak ve ekmeğe gevrekli. Bree yemekleri tabaklara doldurdu ve masaya getirdi.

Mercy tavuğun tadına baktı. "Bu harika."

"Ekmeği deneyene kadar bekle."

Tabaklarını dakikalar içinde temizlediler.

"Bu neredeyse utanç verici." Bree bulaşıkları lavaboya yığıdı. "Hadi şarabı dışarı çıkaralım. Sanırım biraz temiz hava kafamı dağıtmama yardımcı olur. Çok yorucu bir gün oldu." Mercy için bir buz torbası aldı.

Köpekler de onları arka verandaya kadar takip etti, derin iç çekişler ve kemik gıcırtiları eşliğinde uzandılar. Bree sandalyesine geri yerleşti. Şarap çok yumuşaktı.

"Bu ne tür bir at?" Mercy kapının hemen ötesinde otlayan Beast'i işaret etti.

"Matt'in Percheron'u. Bir Amish beygiriydi. İri bir at ama çok nazik. Çocukları ve insanların ilgisini dev bir köpek yavrusu gibi seviyor. Hepsi de ölüm hapisanesinden kurtarıldı."

Mercy yavaşça oturdu, buzu arkasına yerleştirdi ve üzerine yaslandı. "Bu güzelmış. Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Kız kardeşim yaklaşık bir buçuk yıl önce öldüğünden beri." "Üzgünüm."

Bree yudumladı. Erin'in ölümünü her düşündüğünde acısı hâlâ tazeliğini koruyordu ama zamanla keskin bir bıçak darbesi olmaktan çıkıp daha künt bir sızıya dönüşmeye başlamıştı. "Öldürüldü, bu da çocuklar için işleri daha da zorlaştırdı."

"Kardeşim öldürüldüğünden beri yeğenimi ben büyütüyorum."

Bree, "Bu ortak noktamız olduğu için heyecanlandığım bir şey değil," dedi.

"Hayır."

"Eskiden Philadelphia'da cinayet masasında çalışırdım." Bree elini atların karanlık şekillerinin hareket ettiği otağa doğru salladı. "Bu benim için yepyeni bir hayat. Bazen burada mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyorum."

"Anlıyorum." Mercy nefes aldı. "Taşrayı özleyorum. Çiftlik kokularını bile özledim."

Bree homurdandı. "Sekiz yaşıma kadar burada büyüdüm. Şehir hayatına ama gübre bana hala evim gibi kokuyor."

Mercy güldü, yüzünü buruşturdu ve sonra sustu. "İş konusunu açmaktan nefret ediyorum ama yarın için bir planımız var mı?"

"Seni kimin vurduğunu bulmak harika olurdu. Katilimizin o olduğunu varsayıyorum."

"En olası bu gibi görünüyor," diye onayladı Mercy.

"Bir seri katille karşı karşıya olduğumuz konusunda da hemfikir miyiz?" Bree sordu. "Yarın basına cevap vermek zorunda kalacağız."

Mercy karanlık otlağa baktı ve biraz daha şarap içti. "Bunu daha fazla nasıl inkâr edebileceğimizi anlamıyorum. Elimizde iki ölü kadın, bir kaçırılmış genç ve potansiyel bir dördüncü kurban var, yani evet diyebilirim. Burada bir seri katil var."

"Onu durdurmak bizim elimizde."

"Ve Paige'i bul," diye ekledi

Mercy. "Burada olduğunu biliyorsun."

Mercy başını sallayarak bir elini boğazının dibinde düzleştirdi. "Bunu hissedebiliyorum."

Bree de bunu iliklerinde hissetti. "O zaman onu bulmamız gerek."

Onu öldürmeden önce.

Bölüm 25

HİM

Bugünün makalelerini tarıyorum. Haber sayfamın ortasındaki bir başlıkta şöyle yazıyor:

FBI AGENT SHOT IN RANDOLPH COUNTY HUNT FOR SERIAL KILLER.

İçeriğe göz gezdiriyorum. bir heyecan kapladı. Şerif departmanından birini vurduğumu sanmıştım. Ne de olsa yeleğinin her iki tarafında da ŞERİF yazıyordu. Meğer bir FBI ajanını vurmuşum.

Güzel.

Planım işe yaradığı için çok memnunum. Şerif "ihbarımı" takip etti ve tuzağıma doğru yürüdü. Şerif yardımcısı ya da sivil dedektif olduğunu düşündüğüm kişiye birkaç el ateş ettim. Şerifi öldürmeye hazır değilim. Henüz değil. Onunla oynamayı bitirmedim.

Zihnimdeki yapılacaklar listesine *şerifle uğraşmanın yeni yollarını düşünmeyi* de ekliyorum.

Ama bir FBI ajanını vurmak? Şansım daha iyi olabilir miydi?

Yok artık!

İyi ki mükemmel bir .

Ajanın olay yerinde bir acil yardım görevlisi tarafından tedavi edilirken çekilmiş bir fotoğrafı var. İlk müdahale ekipleri gelmeden çok önce gitmiştim. Yüzüne ve güzel uzun siyah saçlarına zoom yapıyorum. Sevdiğimden daha uzun boylu ama yine de bir an için onu sadece yaka takarken hayal ediyorum.

Yan odadaki kızı düşünüyorum. Eğitilmesi, şekillendirilmesi kolaydı.

Kırmak için.

Çok mu kolay? Bir senatörün kızının daha meydan okuyucu olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa, daha iyi olduğunu düşünerek yetiştirildi.

herkes gibi. Ama görünüşe göre şımarık hayatı onu yumuşak ve naif biri haline getirmiş.

Son birkaç deneyim sayesinde daha iyi bir öğretmen oldum. Bu bir yaparak öğrenme faaliyeti ve pratik gerektiriyor. Ancak daha fazla beceri ile daha zorlayıcı bir konu denemek isteyebilirim. Bu fikri biraz bekleteceğim. Şimdiye kadar fetihlerimi cezbettim. Sonra şerifi de o boş eve çektim. Sadece farklı bir şekilde yaptım. *Bana* geldiklerinde, onları manipüle ettiğimde ve farkında olmadıklarında hoşuma gidiyor.

Daha fazla manşete göz gezdiriyorum, henüz kimsenin benim adımları vermemiş olmasına neredeyse şaşıyorum. Halk ve basın ilginç bir şey bulamadı. Tam bir hayal kırıklığı oldular. Üzerinde çalıştığım listeyi okudum.

Randolph County Katili mi? Hayır. Sıkıcı.

Echo Road Killer? Buna gözlerimi deviriyorum. Kulağa ucuz geliyor.

Bavul Katili mi? Çok sansasyonel ve bariz. Orijinal değil

Hepsi.

Zekice bir şey istiyorum. İsim benim nasıl hatırlanacağını belirleyecek.

Sonsuza dek. Hem zekice hem de akılda kalıcı olmalıdır, Ted Bundy'nin takma adı olan Kadın Katili gibi. Dennis Rader kendine BTK Katili adını vermişti, "*bağla, işkence et, öldür*"ün kendi zekice yorumu. Belki de kendime bir isim bulmalıyım. Eğer işi şansa bırakırsam, utanç verici bir isim, başarılarımın karşılığı olmayan bir isim .

Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, kendiniz yapın.

Rader'in polisle alay ettiğini ve onları yıllarca uzak tuttuğunu hayal meyal hatırlıyorum - ta ki kontrolünü kaybedip yakalanmasına neden olan bir hata yapana kadar.

Kontrol bu oyunun en önemli yönüdür. Aradığım şey kontrol. Kadınları kontrol etmek, kendimi kontrol etmek. Şerifin onu yönlendirdiğim yere gelişini izlerken duyduğum heyecanı, silahımın nişangâhını ayarlamayı, hedefimi seçmeyi, tetiği çekmeyi, kurşunun FBI ajanını yere sermesini düşünüyorum. Atışı zihnimde bir GIF gibi tekrar tekrar oynatıyorum.

Basın ve polis soruşturması üzerindeki kontrol çok önemli. Yakında benim yetkili olduğumu anlayacaklar, onların değil.

Bakışlarım anonim e-posta hesabımda geziniyor ve adım aklıma geliyor. Neden bunu daha önce düşünmedim? Bu çok açık. Kim olduğumu zaten biliyorum. Bu mükemmel takma adı uzun zamandır kullanıyorum. Benim hakkımda her şeyi ve neyi başarmak istediğimi anlatıyor.

Ben efendiyim.

Bölüm 26

MERHAMET

5. Gün

Ertesi sabah Mercy, Bree'nin süslü kahve makinesinin rastgele birkaç düğmesine bastı ve ardından ibuprofenini dilini yakan dumanı tüten sıcak kahveyle yıkadı.

Sırtı ağrıyordu. Kaburgaları ağrıyordu. Ve şimdi de ağzı acıyordu.

Saat neredeyse sabahın altısıydı ve Mercy bok gibi uyumuştı. Eğer onu uyandıran sırtı değilse, tanıdık olmayan yastığı ya da hızlı ileri saran beyniydi. Sessizce mutfığa doğru ilerlerken ev hâlâ sessizdi. Bree sabahları erken kalkan bir tipe benziyordu, bu yüzden Mercy onu yakında görmeyi umuyordu.

Buzdolabına göz attı ve bakışları şaşkınlıkla küçük bir kutu şantiye kilitlendi. Mercy bunun dadı tarafından alındığından şüpheleniyordu - dün geceki o muhteşem tavuğu yapan dadı. Karton açıktı ve son kullanma tarihi yeni geçmişti, bu yüzden güçlü bir koku aldı ve sonra kahvesine döktü. Dışarı çıktı.

Verandada dün gece oturduğu sandalyeye oturdu, solmuş bir mindere dikkatle yaslandı. Sabah ışığı yumuşaktı ve gökyüzü açıktı, sıcak bir gün vaat ediyordu. İç çekti ve rahatlamaya çalıştı. Atların hafif kokusu ona ulaştı ve Mercy ahır keşfetme dürtüsüyle savaştı. *Kızın içinden çiftliği çıkaramazsın.*

Düşünceleri düne döndü. Dün gece geç saatlerde Truman'a silahlı saldırıdan bahsetmiş, onu arayamadan haberin bir şekilde ABD'ye ulaşacağından endişelenmişti. O hızla konuşurken Truman sessiz kalmıştı. En azından "Yaralı ama ..." diye başlayacak kadar akıllıydı.

"tehlikede misin?" diye sordu sonunda.

"Kapıdan dışarı her adım attığımızda sen ve ben tehlikedeyiz. Bu işin doğasında var."

"Bu üzülmeyeceğim anlamına gelmez. Tanrıya şükür şerif sana bir yelek verdi. Giymeye devam ," demişti.

"Yeni bir tane isteyeceğim. Bu hasar görmüş." Adamın buna neredeyse güleceğini duymak onu memnun etmişti.

"Buradaki müfettişlerin bundan haberi var mı?" diye sormuştu.

"Senden sonra Evan'ı aramayı planlıyorum."

"Kaylie ve Ollie'ye olanları anlatacağım. İkisi de mutlu olmayacak."

"Biliyorum." Çocukları düşünürken uzun bir sessizlik oldu. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Geleceklerinin öngörülebilir olmadığının çok farkında olarak her telefon görüşmesini bu sözlerle bitiriyorlardı.

Bree arka kapıyı açtı. "İyi misin?" Dışarı çıktı ve bir sandalye daha çekerek Mercy'yi aşağı yukarı taradı, acı belirtisi aradı. Pijamalarını giymişti ve telefonu elindeydi.

Mercy, Bree'yi saçları açık görmeye alışık değildi. Her gün topuz yapıyordu. Elindeki kahve fincanını selamlamak için kaldırdı. "Ben iyiyim. Ağrın var. Daha iyi olacak."

"İnternete girdin mi?" Bree suratsız görünüyordu.

Bir şeyler .

"Henüz değil. Hâlâ kafein almaya çalışıyorum. Davamızla ilgili yeni bir şey var mı?"

"Evet ve hayır." Bree telefonuna baktı. "Kimliğiniz tespit edildi."

Lanet olsun.

"Bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk," dedi Mercy. "Yine de daha fazla zaman iyi olurdu. Kim kırdı?"

"Yerel haberlerin sosyal medyasında her şey var. Muhabir Ken Wells, FBI'ın neden işe bir ajan soktuğunu soran ve öldürülen kadınlar konusunda tam olarak dürüst olmadığımızı ima eden bir bölüm yayınladı. Sanki toplumu yeterince karıştırmamış gibi."

"Senatör ya da Paige Holcroft hakkında şey yok mu?"

"Henüz değil." Bree acımasız görünüyordu. "Ama bu kaçınılmaz." Telefonunu uzattı ve Mercy muhabirin videosunu izledi.

Mercy'nin vurulduğu evin önünde çekilen film gece yarısından hemen sonra yayınlanmıştı. "Çok güzel, değil mi?"

"Bunu biliyor," dedi Bree. "Bu bilgiyi nereden aldığını merak ediyorum."

"Bahse girerim yardımcılardan birine ya da acil yardım görevlisine vurulan memur hakkında soru sormuştur ve birisi ona benim FBI'dan olduğumu söylemiştir. Belki adımı bile söylemişlerdir. Biraz araştırdı ve beni buldu." Dün geceki küçük sohbetlerini düşünerek Bree'ye baktı. "Dün kışımı kurtardığın için sana teşekkür etmedim." Boğazı . "Bana her zaman destek olurdun."

Bu onların mesleğindeki en büyük iltifatı. Kolluk kuvvetleri olarak kimi destek olarak istediklerini ve kimi kesinlikle istemediklerini her zaman bilirlerdi. Onlara hayatınız pahasına güvenmek zorundaydınız.

Bree başını salladı, bakışları Mercy'nin üzerindeydi. "Rica ederim, hislerimiz karşılıklı."

"Erken olduğunu biliyorum ama katili şimdi bulabilir miyiz?" diye sordu Mercy yarım bir gülümsemeyle.

"Kahvaltı, duş, sonra git."

"Kulağa hoş geliyor. Yeni bir yelek alabilir miyim?" "Kesinlikle."

Kadınlar birbirlerine sırttılar.

Birkaç saat sonra Mercy ve Bree konferans odasında daha fazla ipucunu sıralıyorlardı.

"Lanet olsun şu . Her türlü ıvır zıvırı getiriyor," dedi Bree. "İlgili olmasa bile herkes bir şeyler söylemek istiyor. Yemin ederim sadece bizimle uğraşmak istiyorlar."

Mercy de aynı fikirdeydi. Bir ihbar üzerine telefonla aramış ve arayan kişinin Vanessa Mullen'ı iki hafta önce markette gördüğüne dair yemin ettiğini duymuştu.

Mercy ona bunun imkansız olduğunu söylemedi. Ona teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Marge davada bir FBI ajanının varlığıyla ilgili telefon üstüne telefon geri çeviriyordu. Bunların çoğunun daha çok medyadan geldiğini söyledi.

Mercy, kızının durumu hakkında bilgi vermek için Evan'ı Pasifik saatiyle sabah altıda uyandırarak hızlı bir telefon görüşmesi yapmıştı. Senatörün kızının kayıp olduğunu kamuoyuna açıklamasının zamanının gelip gelmediği konusunda hızlı bir tartışma yapmışlardı. Artıları ve eksileri vardı. Mercy ulusal medya haberi almadan önce daha fazla araştırma zamanı istiyordu; yerel medya zaten yeterince sorun yaratıyordu. Evan ise daha fazla ipucu elde edebileceklerini savunuyordu. Ajanları Utah ve Washington'a götüren iki ipucu fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Mercy ona, "Bu da burada araştırma yapabilmemizi daha da önemli kılıyor," demişti.

"Daha fazla ajan istemeniz gerekiyor mu?"

"Henüz somut bir şey yok," demişti ona. "Ama yakın olduğumu hissediyorum."

Konferans odasında Bree panoya astıkları resimlere baktı. "Kimi seviyoruz?"

Mercy onun yanına gitti ve Vanessa'nın eski sevgilisini işaret etti. "Jimmie daha gelmedi mi?"

"Henüz değil. Hâlâ arıyoruz. Muhtemelen bir yerlerde bir kayanın altındadır."

"En güçlü şüphelimizin o olduğunu söyleyebilirim. Ben vurulduğumda hapisten çıkmış pek iyi görünmüyor."

"Doğru. Bay Mercedes, Pete Conrad hakkında şimdi ne hissediyorsun? Geçmiş araştırması temiz çıktı." Bree adamın fotoğrafını inceledi.

Mercy uzun boylu adama baktı. "Hâlâ listemde üst sıralarda değil. Sadece kötü kararlar verdiğinden şüpheleniyorum. Ama vurulduğu sırada nerede olduğunu bilmek istiyorum." Sarı defterine bir not aldı. "Mazeretinin ne olacağını merak ediyorum."

"Eski kocayı hiç düşünmedik," dedi Bree, Rick Mullen'ı işaret . "Normal bir adama benziyor. O kadar çocukla başka bir şeye nasıl vakit ayırıyor bilmiyorum."

"O da pek olası görünmüyor. Lanet olsun. Neden kimse aklıma gelmiyor?"

"Muhtemelen doğru adam henüz yönetim kurulumuzda olmadığı içindir."

Kazmaya devam edeceğiz.

Bree'nin cep telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Ben Dr. Jones." Hemen cevap verdi.

Mercy'nin bu isimle adli tabip arasında bağlantı kurması uzun bir saniye sürdü.

Bree kısa bir süre dinledi. "Sizi hoparlöre vereceğim Doktor. Ajan Kilpatrick benimle birlikte odada." Gözleri heyecanla dans ediyordu.

"Günaydın Ajan Kilpatrick. Bavullardaki diğer kadının kimliğini tespit ettim," dedi doktor.

Evet!

"Dün Naomi Binney adında birinden kadının Tisha Talbot olabileceğine dair bir telefon aldım. Yirmi beş yaşında. Naomi basın toplantısını duymuş ve ihbar hattı yerine beni aradı. Liseden beri yakın arkadaş olduklarını ve onu birkaç aydır görmediğini söyledi. Benimle irtibata geçmeden önce Tisha'yı aramaya çalışmış ve evine gitmiş ama başarılı olamamış. Naomi, Tisha'nın dışçisinin adını bile biliyordu; aynı dışçıye gittiklerini söyledi. Dün dışçıyi aradım, Tisha'nın filmlerini aldım ve odontoloğum kesin eşleşme olduğunu söyledi."

Bree, "Tisha Talbot yüz mil içindeki kayıp kadınlar listemizde yok," dedi.

"Tisha'nın laboratuvar raporlarını yeni aldım, yaklaşık bir aydır ölü olduğunu söylüyorlar. Ajan Kilpatrick, ilk başta son iki hafta içinde ölmüş olup olamayacağını sormuştunuz, ben de evet demiştim ama şimdi öyle olmadığını biliyoruz."

"Bir ay mı? Neden kimse onu ihbar etmedi?" diye sordu Mercy.

Münzevi miydi?

Bree çoktan bilgisayarına dokunmaya başlamıştı.

"Naomi polisin Tisha'nın babasıyla temasa geçmesi gerektiğini söyledi," diye devam etti Dr. Jones. "Kesin konuşmadı ama sabıkası olduğunu ve bir noktada Tisha'ya zarar verdiğini söyledi."

"Acıdı mı?" diye sordu Bree.

"Genişlemedi," dedi Dr. Jones. "Biraz bastırdım ama ayrıntı vermedi. Bir polis raporu olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim, Doktor. Başka bir şey var mı?" dedi Mercy.

"Evet. Rick Mullen'ın bugün ofisimle temasa geçtiğini bilmelisiniz. Vanessa'nın hayat sigortası için ölüm belgesine ihtiyacı var."

Mercy, Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Sebep.

"Bize anlattığın için teşekkürler," diye zorladı Mercy, hâlâ yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordu.

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Doktor görüşmeyi sonlandırdı.

"Vay anasını," dedi Mercy. "Az önce onun hakkında konuşmuştuk. Hayat sigortası onu şüpheli listesinde biraz yukarıya taşıyor diyebilirim."

"Özellikle de üç yıldır boşanmış oldukları için," dedi Bree.

"Bunu takip etmek için bir not alacağım," dedi Mercy, sarı defterine ekleyerek. "Poliçenin kaç yıllık ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ama şimdilik Tisha'ya geri dönelim. Neden kimsenin onun kaybolduğunu bildirmediğini bilmek istiyorum."

Bree bilgisayar ekranına yeniden odaklandı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Eee?" diye sordu Mercy. "Üzerinde ne buldunuz?"

"Şu anda daha çok babası Neal Talbot ile ilgileniyorum. İkinci seviye olarak kayıtlı cinsel suçlular listesinde ve son on yılda yaklaşık on aile içi saldırı suçlaması var. İki kez hapse girmiş. Görünüşe göre eski suçlamalar karısı tarafından yapılmış, ancak son birkaç yılda birkaç kadın daha var. Kız arkadaşları olabilir mi? Karısının bir noktada ondan kaçtığını tahmin ediyorum."

"Karısının güncel bir adresi var mı?" Mercy'nin midesinde bir korku oluştu.

Karısı da mı ortadan kayboldu?

"Evet. Ve geçen ay hız cezası aldı." Bree'nin yüzünde rahatlama ifadesi belirdi.

"Tisha babasına karşı bir şikayette bulundu mu?"

"Ben bir tane göremiyorum." Şerif kaşlarını çattı. "Naomi mi Dr. Jones'a rapor hakkında yalan , yoksa Tisha mı Naomi'ye yalan söyledi?"

"Ben ikincisinden şüpheleniyorum. Neal Talbot'u kayıtlı cinsel suçlular listesinde ikinci seviyeye yükselten neydi?" Mercy üç seviyenin suçların çeşitli yönlerine verilen puanlarla belirlendiğini biliyordu. Herhangi bir eylem kombinasyonu Talbot'un oraya girmesine neden olabilirdi.

"Silahlı. Zorla. Birden fazla kurban. Ve fiziksel yaralanma."

"İyi bir adama benziyor." Mercy'nin göğsünde öfke birikiyordu.

"Ayrıca birinin ağzına zorla tıkaç sokacak birine benziyor," dedi Bree. "Onu görmek istiyorum. Bugün."

"Arkadaşı da . . . Naomi Binney. Ve belki Tisha'nın annesi." Mercy yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Bir bildirim yapmamız gerekiyor, değil mi?"

"Annesi Maine'de yaşıyor. Bunu şahsen yapacak yerel birini bulacağım. Sonra onu arayabiliriz." Bree görebilmek için dizüstü bilgisayarını çevirdi.

Ekranda Neal Talbot'un birkaç rezervasyon fotoğrafı vardı. Üst tarafı keldi ve kalın bir porno bıyığı vardı. Gözleri öfkeliydi. Mercy fotoğraflardan birinde burnunun kanadığını, diğerinde ise yanağında çizikler olduğunu fark etti.

Birisi karşılık verdi.

Bree, "Son iki yılda ona karşı hiçbir suçlamada bulunulmadı," dedi. "Sanırım bu iyi bir şey."

"Hemen şimdi bir ziyaret edelim," dedi Mercy. "Kızının kaderi hakkında ne söyleyeceğini duymak isterim."

"Destek için bir şerif yardımcısı çağıracağım," dedi Bree.

Mercy'nin kaburgalarına rastgele bir acı saplandı. "İyi fikir."

Bölüm 27

MERHAMET

Neal Talbot'un apartmanı yeni ve bakımlı görünüyordu. Çevre düzenlemesi mükemmel bir şekilde yapılmıştı ve birileri dairelerin boya renkleri için düşünmüş, griller, yeşiller ve mavilerden oluşan bir palet kullanmıştı. Mercy ve Bree arabadan indiklerinde, havuzda su sıçratan ve bağırان çocukların sesini duydular.

"Güzel bir yer," dedi Mercy.

"Çok eski değil," dedi Bree. "Buralardaki en pahalı komplekslerden biri."

Mercy'nin aile içi saldırıdan hüküm giymiş ve seks sicilinde görünen bir adamın yaşamasını beklediği yer burası değildi.

Varsayma.

Açık bir merdiven boşluğundan ikinci kata çıktılar ve doğru daireyi buldular. Mercy yeleğine dokunarak yerinde olduğundan emin oldu. Bree bile etraflarını her zamankinden daha fazla tarıyordu, çenesi kilitlenmişti. Kapının yanına geldiklerinde Mercy usulca, "Buraya gelmeye biz karar verdik," dedi. "Kimse bizi buraya yönlendirmedi."

Bree sertçe başını salladı ve kapıyı çaldı.

Birkaç saniye sonra kapı, yirmili yaşlarda olduğu anlaşılan şortlu ve atletli genç bir kadın tarafından açıldı. Koyu renk saçları, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen kısa bir perçem şeklinde kesilmişti. Bree'nin üniformasını ve Mercy'nin üzerinde ŞERİF yazan yeleğini görünce gülümsemesi bozuldu. Alnını kırıştırdı. "Yardımcı olabilir miyim, memur beyler?"

Bree, "Neal Talbot ile konuşmamız gerekiyor," dedi.

Kadının gözlerinde bir şey parladı ve çenesi birazcık yükseldi. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Kızı Tisha hakkında," dedi Mercy.

Kadının mükemmel kaşları havaya kalktı. "O iyi mi?" Bakışlarında endişeyle Mercy'den Bree'ye baktı.

"Neal burada mı?" diye sordu Bree.

"Evet. İçeri gelin." Geri çekildi ve onları oturma odasındaki güzel bir koltuğa doğru yönlendirdi. Dairenin üst katına çıkan merdivenin dibine doğru ilerledi. "Neal? Aşağı gelebilir misin? Polis burada ve sana Tisha hakkında soru sormak istiyor."

"Geliyorum," diye belli belirsiz bir cevap geldi.

"Adın ne senin?" Mercy kadını inceleyerek sordu. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Colleen Bell. Ve evet, tanıyorum." Yüzündeki hafif savunmacı ifade geri döndü.

Koruyucu. Kız arkadaşın mı? Akraba mı?

Mercy, Neal Talbot'un başka bir ailesi olup olmadığını hatırlamıyordu.

Ayaklar merdivenlerde gümbürdedi ve Neal ortaya çıktı. Mercy iki kez baktı ve Bree'nin onun gelişiyiyle daha dik oturduğunu fark etti.

Neal Talbot rezervasyon fotoğraflarına neredeyse hiç benzemiyordu. Porno bıyığı gitmiş, yerine düzgünce kesilmiş bir keçi sakalı gelmişti ve yüzü zayıftı. Resimlerdeki yuvarlaklığını kaybetmişti. Elli yaşında sağlıklı ve rahat biri gibi görünüyordu. Gözlerinde artık öfke yoktu, sadece endişe vardı.

"Tisha'ya ne oldu?" diye sordu odaya girerken. Colleen sanki yakında desteğe ihtiyacı olacağını biliyormuş gibi onun yanında durmak için hareket etti.

" misiniz Bay Talbot?" diye sordu Bree. "Konuşmamız gerek."

Çift oturdu. Mercy, Colleen'in Neal'ın elini tuttuğunu ve bacağını onunkine bastırıldığını fark etti.

Kesinlikle kız arkadaş.

Aralarındaki yaş farkını merak etti. En az yirmi yıl olmalıydı.

"Çok üzgünüm Bay Talbot. Bunu kolay kolay söyleyemem ama Tisha yaklaşık bir ay önce öldürüldü. Kalıntıları daha bu hafta bulundu."

Neal'ın yüzü düştü ve nefes verdi, omuzları çöktü. Colleen onun üst kolunu ovuşturdu. "Çok üzgünüm, tatlım." Kadınlara döndü. "O olduğuna emin misiniz?"

Mercy, "Diş kayıtlarından kimliği tespit edildi," dedi. "Hiç şüphe yok."

"Ne oldu?" diye sordu Colleen.

"O konuya geleceğiz," dedi Bree.

Neal yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ona söyledim," diye ağzından kaçırdı, yüzü gizlenmişti. "Her geride bırakması gerektiği konusunda onu pek çok kez uyardım."

Mercy Bree ile bakıştı.

"Neyi geride bıraktı, efendim?" Bree sordu. "Bize Tisha hakkında biraz bilgi verebilirseniz çok memnun oluruz. Bunu yapan kişiyi arıyoruz."

Bir nefes verdi ve başını kaldırarak onların bakışlarıyla buluştu. "Uyuşturucu. Alkol. Hayatı bunların etrafında dönüyordu. Ona bunun bir yaramayacağını söyledim." Yüzü buruştu. "Ve şimdi oldu."

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Mercy.

Burnunu sildi ve Colleen'e baktı. "İki, üç ay önce mi?"

Colleen başını salladı. "Neredeyse üç ay oldu. Buraya geldiğinde doğum gününden bir gün önceydi." Bakışlarında hoşnutsuzluk belirdi.

Kadınlara geri döndü. "Para istiyordu. Buraya gelmesinin tek nedeni buydu. Berbat görünüyordu ve kafasının iyi olduğu belliydi. Hayır dediğimde çılgına döndü, ikimize de bağırıp çağırdı."

"O zamandan beri onu görmemiş olman sana garip gelmedi mi?" diye sordu Bree. "Peki ya bir telefon görüşmesi ya da mesaj?"

"Hiç de tuhaf değil," dedi Neal cebinden bir telefon çıkararak. "Yalvarmaya gelirdi, onu gönderirdim ve haftalarca ortadan kaybolurdu." Telefonunu kaydırды. "Arama yok. Bu normal. Son mesajı da buraya gelmeden iki gün önce atmış. Para istiyordu tabii ki."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Mercy elini uzatarak. Telefonu ona verdi ve Bree bakmak için eğildi. Son mesaj Tisha'dan geliyordu ve ona pislik ve tecavüzcü diyordu. Ondan önceki konuşma ise onun para istemesi ve Neal'ın reddetmesi üzerineydi. Tarihi not etti ve telefonu geri verdi.

"Tecavüzcü mü?" diye sordu Bree.

Neal iç çekti, gözlerinde teslimiyet vardı. "Geçmişimi bildiğinizi varsayıyorum."

"Belki de seninle yalnız konuşmalıyız," dedi Mercy, Colleen'e bakarak. Neal onun bazı şeyleri duymasını istemeyebilir ve bilgi saklayabilirdi.

Başını iki yana salladı. "Colleen her şeyi biliyor. *Her şeyi*," diye vurguladı. "Sicilimi, hapiste geçirdiğim zamanı ve cinsel suçlular sicilinde olduğumu . Ondan sakladığım hiçbir şey yok."

Neal'a bir puan.

"Sanırım sen de biliyorsun," dedi. "Ama ben artık farklı bir adamım. İki yıldır iyileşme sürecindeyim. Alkolü bıraktıktan sonra hayatım değişti, her şey daha iyiye gitti. Zor oldu ama başardım. Günden güne."

Colleen onun elini sıktı. Mercy, Colleen'in yüzündeki gurur ifadesi karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Neal'ın geçmişi ve diğer kadınlara yaptıkları düşünüldüğünde, Colleen'in onun yanında durmayı seçtiğine inanmak zordu.

Manipüle mi edildi? Beyni mi yıkandı?

Hapisteki seri katiller bile kadınların ilgisini çekiyordu. Görünüşte normal orta sınıf kadınlar onlara aşk mektupları yazıyor ve para gönderiyorlardı. Bu Mercy'nin anlayamadığı bir ruh haliydi.

"Tisha'ya ne oldu?" diye sordu, sesi Tisha'nın ismiyle kesildi.

"Bu hafta kırsal bir yol kenarında bulunan öldürülmüş iki kadınla ilgili haberleri gördün mü?" Bree nazikçe sordu.

Başını iki yana salladı. "Haberleri izlemiyorum. Ya da çok fazla okumam. Kafamı kuma gömmüş olabilirim ama bu beni sabit tutmaya yardımcı oluyor. Haberlerde gördüklerim beni öfkeliendirebiliyor," diye itiraf etti. "Ve sinirlendiğimde içki içmek istiyorum."

Colleen başını salladı. "Dikkatimi veririm. Bilmesi gereken haber değeri taşıyan bir şey olursa ona söylerim. İki kadın ve bavullarla ilgili bir şey duydu mu?"

"Bu doğru," dedi Mercy. "Ne yazık ki Tisha ve Vanessa Mullen adında bir kadın öldürüldü, bavullara konuldu ve Echo Yolu boyunca bırakıldı."

Neal'ın yüzü kızardı. "Aman Tanrım." Sertçe yutkundu ve bir elini ağzına götürdü. "Bunu kim yapar ki?" diye fısıldadı.

Bree onlara telefonundaki bir fotoğrafı göstererek, "Vanessa Mullen'ı tanıyor musunuz?" diye sordu. İkisi de başını salladı.

Mercy onun yüzünü dikkatle izleyerek, "Bir noktada Tisha'ya fiziksel olarak zarar verdin mi?" diye sordu.

Suçluluk duygusu parladı. ", " dedi sessizce. "İşten ayrılmadan önceydi ve o sırada sarhoştum - ki bu yaptığım şey için bir mazeret olamaz. O günkü davranışlarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum ve bunun için Tisha'dan af diledim. Kafası iyiydi ve bir tartışmaya girdik. Beni yapmadığım bazı şeylerle suçladı. Bana saldırdı ve ben de kolunu yakalayıp tuttum." Ürperdi. "Çılgılığını hala duyabiliyorum. Kolunu oldukça kötü morarttım ve omzunda bir şey çektim. Polisi aramakla tehdit etti ama vazgeçirmeyi başardım." Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu nereden biliyordun?"

"Arkadaşlarından birine söylemiş. Ama aynı zamanda arkadaşına polis raporu tutulduğunu da söylemiş."

"Tisha muhtemelen rapor vermezse arkadaşının kızacağını düşündü. Bu yüzden yalan söyledi," dedi Colleen ve Neal'a sorgulayıcı bir bakış attı.

"Muhtemelen." Acımasız görünüyordu.

"Kolunu nasıl incittiğini daha önce duymuş muydun?" Bree Colleen'e sordu.

"Evet. O artık o adam değil."

"Ne zamandır ?" Mercy sordu.

Colleen başını eğerek düşündü. "Dokuz ay. Ben iki ay önce taşındım. İkimiz de Home Depot'ta çalışıyoruz."

"Sadece teyit etmek için," dedi Bree. "Üç aydır ikiniz de Tisha'dan haber almadınız."

İkisi de başını salladı.

"Ona bunu yapabilecek birini tanıyor musun?" diye sordu Bree.

Mercy onların gözlerini izledi. "Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu Neal. "Ya da kiminle takıldığını?"

"Hayır. Uzun zamandır onun hayatının bir parçası olmadım." Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Kendisi gibi insanlarla takıldığını sanıyordum ama onların kim olduğunu ya da nerede bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla ona fiziksel olarak zarar veren tek kişi benim. Şimdiye kadar." Bakışları sabitti ama Mercy onun sesinde acı ve pişmanlık duyuyordu. "Annesine haber verildi mi?" diye sordu.

"Muhtemelen henüz değil," dedi Bree. "Yerel polis teşkilatından kendisine şahsen haber vermesini istedim. Onunla daha sonra konuşmayı planlıyorum." Ayağa kalktı ve Mercy de ona katıldı. "Biz gidiyoruz. Aklınıza bilmemiz gereken bir şey gelirse işte kartlarımız." Kartları aldılar ve bir dakika sonra kadınlar dış merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar.

Bree'nin cipine bindikten sonra, "Ona inanıyor musun?" diye sordu.

Mercy derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Tanışmadan önce ona karşı önyargılı olduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum. İnsanlara önyargısız yaklaştığımı düşünmeyi severim."

"Sicilini okuduktan sonra önyargılı olmamak zor," dedi Bree. "Yeni bir sayfa açtığına inanıyor musun, inanmıyor musun? Peki Colleen'in nesi var? Adam kırmızı bayraklardan oluşuyor. Çoğu kadın tepelere doğru yol alırdı."

"Bilmiyorum," dedi Mercy. "Ne düşündüğünü anlamıyorum ve söylediği her şeye inanıp inanmadığımı da bilmiyorum." Beyni şüpheyle dönüyordu.

Bree'nin telefonu çaldı ve yüksek sesle iç çekti. Mercy ekrana baktı. "Yine mi Cruella?" İlçe yöneticisinin emniyet güçleriyle görüşmeden ödülü açıklamasından sonra pek hoşuna gitmemişti.

Bree ekrana dokunarak telefonu hoparlörden açtı. "Şerif Taggart."

"İşte " dedi Madeline Jager. "Ne istiyorsunuz Bayan Jager?"

"Bir belediye toplantısı düzenlediğimi bilmenizi istedim. Sakinlerimizin güvenlik endişelerini düzenli bir şekilde dile getirebilecekleri bir toplantı. Orada olmanızı bekliyorum. Ve şu FBI ajanının da."

Mercy bir seri katille ilgili bir belediye toplantısının düzenli olacağından şüpheliydi. Bree'nin yüz ifadesine bakılırsa, o da aynı şeyi düşünmüştü.

"Bunun olduğuna emin misin-"

"Bir saat sonra," diye açıkladı Madeline, onun sözünü keserek.
"Orada görüşürüz." Telefon görüşmesini sonlandırdı.
Bree nefesini dışarı üfledi. "Neden böyle bir şey yapıyor ki?"
"İlginç bir akşam olacak gibi görünüyor," dedi Mercy.
"Tahmin bile edemezsin."

Bölüm 28

BREE

Bree aracı Randolph County belediye binasının önündeki insan kalabalığının etrafından dolaştırdı. "Görünüşe göre evimiz dolu olacak."

"Protestocular sizi buraya kadar takip etti." Mercy ellerinde pankartlar taşıyan ve daire şeklinde yürüyen bir grubu işaret etti.

Protestocular şerifin aracını görür görmez etrafını sardılar, araca vurarak "Şerif Taggert yalan söylüyor!" diye slogan attılar.

Bree gazı yavaşlattı ama tekerlekleri döndürmeye devam etti. "Bol miktarda basın da var."

Minibüsler kaldırımın kenarına dizilmişti. Muhabirler, bina arka planda kalacak şekilde kaldırımdan ses kaydı yaptılar.

Bree cipi, çitlerle çevrili ilçe çalışanlarına ait otoparkın girişini kapatan elektronik kola doğru yanaştırdı. Sarı bariyer yükseldiğinde otoparka girdi. Protestocuları geride bırakmış olabilerlerdi ama hâlâ sloganları duyabiliyordu. Yaklaşan belediye binası coşkularını canlandırmış gibi görünüyordu.

En kötü kaçınmak için arka kapıyı kullandılar.

"Belediye toplantıları genellikle bu kadar geniş katılımlı mı olur?" Mercy sordu.

"Vur ya da ıskala." Bree çift kapılı bir girişe doğru işaret etti. "Denetleme kurulu arka bahçe tavuklarıyla ilgili düzenlemeleri sıkılaştırmak istediğinde çıkan kargaşayı görmeliydiniz. İnsanlar aklını kaçırdı."

"Buna inanıyorum."

Ana kalabalıktan kaçınmak için, zaten tıklım tıklım dolu olan topluluk odasına girmek üzere yan kapıyı kullandılar. Muhabirler odayı kuşatmıştı. Bölge sakinleri her koltuğu doldurmuş ve arka tarafta ayakta duruyordu. Kapıda Şerif Yardımcısı Zucco insanları uyardı: "Sadece ayakta durulabilir."

Denetim kurulunun iki üyesi odaya bakan uzun dikdörtgen bir masada oturuyordu. Duvara monte edilmiş büyük projeksiyon ekranının tam ortasında bir podyum duruyordu.

Bree ve Mercy masadaki yerlerini aldıklarında kalabalık sessizleşti. Orta koridorun başına bir sehpa üzerinde bir mikrofon yerleştirilmişti. Kıyafetler hışırdadı, konuşmalar uğuldadı ve ayakkabılar fayans üzerinde gıcırdadı. Bir yerlerde bir bebek ağlıyordu. Jager görkemli girişini yaptı ve insanlar ona odaklandı, ki istediği de buydu. Sanki kraliçeymiş gibi koridordan aşağıya doğru yürüdü.

Bree telaşlı kalabalığı taradı. Yüzlerin çoğu tanıdıktı. Kasabadaki insanları tanıyordu: Hafta sonu siparişini hazırlayan bakkal tezgâhtarı. Çocuk doktorunun hemşiresi Ofis. Bu yönetici . ve Burger Saray, Carl Simmons, üçüncü sıradaydı. *İlginçti*. Kayla'nın okulundan bir grup anne bir araya toplanmıştı. Ayrıca Vanessa Mullen'in eski kocasının alışveriş merkezinin güvenlik görevlisi Don Dutton ile aynı sırada oturması da dikkat çekiciydi. Jager kürsüye çıktı. "Bu gayri resmi bir belediye toplantısı. Hepinizi çifte cinayet soruşturması hakkında bilgilendirmek ve sorularınızı yanıtlamak için buradayız." İki ilçe müfettişini tanıttı. Bree neden orada olduklarını bilmiyordu, Jager'e destek vermek ve kameraların önüne çıkmak dışında. "Ve işte karşınızda

Şerif Taggert ve FBI Özel Ajanı Mercy Kilpatrick." Biri yuhaladı. Bir başkası "Yalancılar" diye bağırdı.

Arkada bir adam bağırdı, "sesinizi, millet. Bırakın konuşsunlar."

Teşekkür .

"Öncelikle, Şerif Taggert'in size soruşturma hakkında bilgi vermesini istiyorum. Şerif mi?" Madeline neredeyse tatlı tatlı gülümsedi ama Bree onun gözlerindeki meydan okumayı ve uyarıyı gördü; Bree'ye durumu yumuşatması ve herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlaması için söylenmemiş bir emirdi bu.

Ama Bree'nin işi iyi davranmak değildi. Onun işi bir katili yakalamak ve sakinleri korumaktı. Ayrıca bir bürokrattan emir almazdı.

Bree'nin önündeki masada bir mikrofon duruyordu ve açıkça onun kullanması için tasarlanmıştı. Ancak Bree onun yerine ayağa kalktı ve podyuma doğru yürüdü. Jager kenara çekilmek ve yerini ona bırakmak zorunda kaldı.

Bree mikrofona doğru eğildi ve Tisha Talbot hakkında bilgi verdi. "Adli tabip yaklaşık bir aydır ölü olduğunu tahmin ediyor. Ölen iki kadının ayrı olaylarda öldüğünü artık bildiğimize göre, muhtemelen bir seri katilin kurbanları olduklarını doğrulayabiliriz."

Kargaşa patlak verdi. İnsanlar birbirlerine bağılıyor, konuşmaların tonu panik içinde yükseliyordu. Jager azı dişleriyle taşları toz haline getiriyormuş gibi görünüyordu.

"Sessizlik, lütfen." Bree sesini yükseltti. "Sorularınızı yanıtlamak için buradayız."

Pahalı beyaz bir kılıf elbise giymiş bir sarışın, mikrofona ulaşmak için sırasındaki insanları itti. "Sizin haberiniz olmadan iki kadın nasıl öldü? Bu nasıl oldu, Şerif?"

Bilmediğim bir şeyin olmasına nasıl izin verdim?

Bree'nin saçma bir soruya verecek bir cevabı olmadığından, sadece "Şerif departmanı kurbanlar bulunduğundan beri 7/24 dava üzerinde çalışıyor. Katil yakalanana kadar da bunu yapmaya devam edeceğiz."

Sarışın tatmin olmuş görünmüyordu ama tel çerçeveli gözlüklü, siyah tişörtlü ve bol kot pantolonlu bir adam mikrofonu aldı. "FBI neden burada? Davayı devralacak mısınız?"

Mercy kürsüde Bree'ye katıldı. "Bu gibi durumlarda FBI çoğu yerel belediyenin sahip olmadığı kaynakları sağlar. Biz burada destekleyici bir rol üstleniyoruz, soruşturmayı devralmak için değil. Sizi temin ederim ki Şerif Taggart bu katili yakalamak için mümkün olan her şeyi yapıyor."

İnsanlar mikrofonun önünde sıraya girmeye başladı. Yaşlı bir adam bastonunu havada salladı. "Tanrısız davranışlar yüzünden Tanrı'nın gazabı bu kasabanın üzerine yağıyor. Şeytan akıllı telefonları kullanarak çocuklarımızı kutsal olmayan eylemlere teşvik ediyor. İsa'nın sınıflara geri dönmesine ihtiyacımız var."

"Tamam," dedi Bree. "Sıradaki."

Vanessa'nın eski kocası Rick Mullen mikrofona çıktı. "Çocuklarıma annelerinin öldüğünü söylemek zorunda kaldım. Detayları soramayacak kadar küçük oldukları için minnettarım ama bir gün ona ne olduğunu bilmek isteyecekler. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum." O

bir hıçkırıkla yıkıldı. "Diğer kadınların -ve ailelerinin- karımla aynı korkunç kaderi paylaşmaması için ne yapıyorsunuz?"

Eski eşiniz için neden sigorta poliçesi yaptırdınız?

"Kaybınız için üzgünüm Bay Mullen. Departmanım eski eşinizin katilini yakalamak için durmaksızın çalışıyor." Bree en yakındaki kameraya doğru döndü ve belki izliyordur diye katile seslendi. "Onu bulacağız."

İnsanlar kıpırdadı. Klima dışarıdaki sıcaklığı ve sıcak bedenlerin ezilmesini kaldıramıyordu. Bree'nin ensesinden aşağı bir damla ter damladı.

Çekici bir esmer Rick'in yanında belirdi ve onu uzaklaştırdı. Ona dokunma ve başını onunkine doğru eğme şekli yakınlık hissi uyandırıyordu. Bu, Bree'nin Vanessa'nın ölümünü haber verdiği gün çocuklarına bakan komşu muydu?

Bunun ne kadar zamandır ettiğini merak ediyorum.

Rick Mullen uzaklaşırken Bree, Burger Palace'ın müdürünün sanki bir kova patlamış mısıra ihtiyacı varmış gibi dikkatle onu izlediğini fark etti. Bu gerçekten de bir gösteri gibiydi.

"Yalancı!" diye bağırdı odanın arkasından biri. "Ne saklıyorsun?"

Şerif Yardımcısı Zucco, Bree'ye eliyle işaret ederek tacizcinin uzaklaştırılmasını isteyip istemediğini sordu. Bree başını salladı. Sakinlerin belediye binasından dışarı atılması iyi bir görüntü değildi. Bunun yerine, sesini yükselten sakine doğrudan hitap etmeye karar verdi. "Neyi ve neden saklayacağım?" Bir dakikalık sessizlik cevapsız geçti. "Cidden, bu suçlamaları duyduğumda şaşıyorum çünkü motivasyonumun ne olabileceğini anlayamıyorum."

"Senin tek derdin siyaset!" diye karşılık verdi kadın, ama cılız tepkisi pek de etkili olmadı.

Bree onu görmezden geldi. "Sizi anlıyorum. Hepiniz üzgünsünüz ve üzgün olmakta da sonuna kadar haklısınız. Bu korkunç ve ürkütücü. Ama hepiniz iki kadının öldürüldüğünü ve katili henüz biliyorsunuz. Başka ne ? İnanın bana, size olayı çözdüğümüzü, hatta bir şüpheliye yaklaştığımızı söylemekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama yapamam, çünkü bu dürüstçe olmaz."

Mümkün olduğunca çok göz teması kurdu, düşmanca olanlar da dahil hiç kimsenin bakışlarından kaçınmadı.

Don Dutton mikrofona yaklaştı. Doğrudan işten gelmiş olmalıydı çünkü hala üniformasını giyyordu. "Güvenlik alanında çalışıyorum ve insanlar endişeli. İnsanlar kendilerini ve ailelerini nasıl güvende tutmalı?"

Son olarak, verimli bir soru.

"İnsanlar kapılarını kilitli tutmalı. Gruplar halinde dışarı çıkın. Ortak araba kullanın. Çevrenizin farkında olun. Boş bir otoparktayken gözünüzü telefonunuzdan ayırmayın." Bree her zamanki güvenlik önlemlerini sıraladı ama bunlar ne yazık ki yetersizdi.

"Kadınları nasıl götürdüğünü biliyor musunuz?" diye seslendi bir kadın mikrofona yaklaşma zahmetine girmeden.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Bree. "O yüzden her zaman farkında olun."

Yakışıklı sarışın muhabir mikrofonu aldığıında, Bree ensesinde bir sıcaklık hissetti. Bu forum halk içindi ve o bir şeylerin peşindeydi. Bunu adamın omuzlarındaki ukalalıktan ve gözlerindeki zafer ifadesinden anlayabiliyordu.

"Ken Wells, WSNY," dedi yüzü kadar Hollywood'a özgü derin bir sesle. Kameramanı kenardan gurur verici bir açı çalışıyordu. "Seri katilin iki değil dört kurban almış olabileceğini halka ne zaman söyleyeceksiniz?"

İnsanlar çılgına döndü: konuşuyor, bağıırıyor ve öfkeyle el kol hareketleri yapıyordu. Ken'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeden, Bree planın kaos yaratmak olduğundan emindi.

Yüzünü soğukkanlı tutuyordu ama bu da neydi? Bunu nereden biliyordu? Ama cevap vermesi gerekiyordu, hem de hemen. Mikrofonu dokundu ama kalabalığın onun toplantının kontrolünü geri alma çabalarına hiç tahammülü yoktu. Onun yerine mikrofona sesini yükseltti. "Elimizde buna dair bir kanıt yok ve varsayımlarla hareket etmiyoruz."

Gürültü yerini mırıltılara bıraktı.

"Ama birbirinin aynısı dört dövme yapıldı, değil mi?" Ken bastırdı. "Ve bunlardan ikisi ölü kadınların üzerindeydi."

"Size kurbanların üzerindeki dövmeyi gösterdik. Ama yine

-Bu olaylara karışmış olabilecek diğer kişileri tespit etmek için elimizde herhangi bir araç yok.

benzer ya da aynı dövme yaptırmak istedi."

Muhabirin bombası kalabalığı kızdırmış ve huzursuz etmişti. Kimse dinlemiyordu. Bree onları sakinleştirecek bir bilgi bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Jager, Bree'nin dirseğine çarptı ve mikrofona konuşmak için onun vücuduna doğru eğildi. "Toplantı sona ermiştir."

Bree mikrofonu kapattı. "Toplantıyı neden bu notla bitirdiniz?"

"Kimseyi kazanamadığın kesin, değil mi?" Jager ters ters baktı ve sonra mırıldandı, "Bu bir felaketti."

Bree öğrenerek ondan uzaklaştı. Ken Wells'le konuşmak istiyordu. Odayı tararken Mercy'nin çoktan işe koyulduğunu gördü. Kalabalığı yararak muhabire doğru gidiyordu. Bree kapıdaki Şerif Yardımcısı Zucco'ya işaret etti ve muhabiri gösterdi. Şerif yardımcısı başıyla onayladı. Wells geçmeye çalıştığında, şerif yardımcısı onu kenara çekti. Ama Wells onu silkeledi ve kapıya doğru koşmadan önce Bree'ye ters ters baktı. Şerif Yardımcısı Zucco Bree'ye kızgın gözlerle baktı ama Bree onu bırakması için işaret etti. Onu zorla alıkoymak için yasal bir sebepleri yoktu. Zucco mutsuz görünüyordu ama razı oldu.

Mercy'ye kendisini takip etmesini işaret eden Bree yan kapıdan çıktı. Binanın etrafında koştular. "Sanırım WSNY minibüsü şuraya park etmişti." Bir ilçe nakil aracının etrafından dolandılar ve muhabirin önünü minibüsünden elli adım ötede kestiler. Kamera ekibinden ayrılmış olmalıydı çünkü yalnızdı.

"Hey, Ken!" Bree seslendi.

Durdu, yüzünde küçük bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Evet?"

Bree onunla minibüsün arasına girdi. "Bilgiyi nereden alıyorsun Ken?"

"Yani, doğru olduğunu kabul ediyorsun?" Alay etti. Bree ona hiçbir şey söylemedi.

Kollarını kavuşturdu. "Kaynağım anonim. Öyle olmasaydı bile size söyleyemezdim. Bir gazeteci ya kaynaklarını korur ya da hiç kaynağa sahip olmaz." Bekleyen ekibe ve minibüse doğru yürüdü.

Mercy ofladı pufladı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle. Bilmemesi gereken şeyleri biliyor. Dövmeci bilgisi sadece benim raporumda yer alırdı."

"Halkına güveniyor ?" Mercy sordu.

"Var, ya da vardı." Şüphe Bree'nin üzerine çöktü. Bu, bir davada yaşadığı ilk sızıntı değildi. Ama lanet olsun, hiçbirinin ona ihanet edip davayı tehlikeye atacağını düşünemiyordu.

"Sormaktan nefret ediyorum ama departmanınızda mali sıkıntı yaşayan biri var mı?"

Bree bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu geçerli bir soru ve benim de kendime sormam gereken bir soru. Cevap, bildiğim kadarıyla hayır. Ama herkes utanç verici durumların bilinmesini istemez."

İnsanlar sır saklar.

"Ken'e kimin bilgi verdiğini bilmek istiyorum." Mercy muhabirin adını telaffuz etti.

Bree başını salladı. "Kesinlikle."

Bölüm 29

MERHAMET

6. Gün

Mercy şerif departmanının cezvesinden üçüncü fincan kahvesini doldurdu. Dün geceki belediye binası felaketinden ve sırtının devasa mor bir çiçek gibi görünmesinden sonra neredeyse hiç uyumamıştı. Bu sabah kaburgalarını bantlamak için Bree'den yardım istemişti. Mercy onları görmezden gelebileceğini düşünmüştü ama nefes almak ve gövdesini hareket ettirmek hâlâ canını yakıyordu.

Bant biraz yardımcı oldu. Çok az.

Bree şok içinde onun arkasından bakakalmıştı. "Tanrım, Mercy. Sanki dev toynaklı bir at tarafından tekmelenmişsin gibi görünüyor."

"Ya da vurulmak," diye ekledi Mercy, ses tonunda alaycılık vardı.

Şimdi o ve Bree daha fazla ipucu araştırıyor ve Ken Wells'in geçmişini kontrol ediyorlardı. Muhabirin sabıkası yoktu. Altı yıldır bölgede çalışıyordu ama aslen Ohio'luydu. Dört dövmeden bahsederek seyircileri heyecanlandırdığı için hâlâ kızgındı. Ve bu bilgiyi nereden aldığını bilmek istiyordu.

Bree'nin departmanında bir sızıntı mı var?

Mercy'nin telefonu Dedektif Bolton'dan gelen bir mesajla çınladı.

Can we FaceTime?

Mercy dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve uygulamayı kullanarak onu aradı. "Evan konuşmak istiyor," dedi Bree'ye. Şerif hemen sandalyesini Mercy'ninkinin yanına çekti.

Evan göründü ve kadın arka planda onun ofisini tanıdı. Gözleri acımasızdı.

"Ne oldu?" Mercy sordu.

Cevap vermek yerine bakışlarını ona dikti. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Bree'ye baktı. "Kendi başının çaresine bakabiliyor mu?" "Hayır."

"Ne oldu?" Mercy de fikirlerini dinleyecek havada değildi. "Paige'in kimliği sızdırıldı mı?"

"Hayır," dedi Evan. "Ama bunu gizli tutmak zor oldu. Arkadaşlarına her gün bu konuda *kimseyle* konuşmamaları gerektiğini hatırlatıyorum. Annesi nerede olduğuna dair bazı sorular aldı ama insanlara Paige'in eyalet dışındaki kuzenlerini ziyaret ettiğini söyledi. Ayrıca şerif departmanında, birinin hayatının üzerinde çalışan insanların sessizliğine bağlı olduğu son derece hassas bir davaya belli belirsiz atıfta bulunan birkaç not yayınladım. Şimdiye kadar başarılı oldu. Ama her sabah bunun basına yansımamış olmasına şaşıyorum."

"Sen ben de," dedi Mercy.

"Holcroft'larla konuşmadan önce sana ne bulduğumu söyleyeceğim," dedi Evan. "Bunu daha sonra onlara götüreceğim. CuffMe.com sonunda Paige'in hesabına erişmemize izin verdi." Yüzünü buruşturdu. "Beklediğimiz gibi oldu. Birkaç erkekle konuşuyordu ve konuşmaları okumak pek de hoş değildi. Temel olarak bağlantılar özelliğinin çalışma şekli, bir profil yayınlamanız ve ilgilendiğiniz *konuları* listelemenizdir."

"Profillerde resim var mı?" diye sordu Bree.

"Evet. Tahmin edebileceğiniz gibi, pek çok insan yüzünü gizliyor ya da büyük ölçüde kılık değiştiriyor. Bazıları bunu umursamıyor ve açık bir yüz fotoğrafı paylaşıyor. Paige profilinde bir maske takıyor. Sadece bir fotoğraf paylaşmış." Telefonunu kadınların bilgisayar ekranını görebileceği şekilde hareket ettirdi.

Altın maske Paige'in yüzünün üst yarısını kaplıyordu ama göz deliklerinden yoğun çizgilerle kaplı gözleri görülebiliyordu. Uzun saçları özenle kıvrılmış ve iki yüksek at kuyruğu yapılmıştı. Siyah ruj dudaklarını kaplıyordu ve sanki birine sessiz olmasını söylüyormuş gibi bir parmağını dudaklarının önünde tutuyordu.

On yedi yaşında görünmüyor.

Mercy yandaki biyografiyi okudu. Paige kendine Diana989 diyor ve on dokuz yaşında olduğunu söylüyordu. Boyu ve kilosu listelenmişti, bu da onun küçük olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. İlgi alanları arasında esaret ve

disiplin, nefes oyunu, dollifikasyon, yaş oyunu, darbe oyunu, röntgencilik, kan oyunu ve aşığılama. Bir erkek dom arıyordu ve seyahat etmeye istekliydi.

"Etki oyunu nedir?" diye sordu Bree.

"Vücuda vurmayı içeren her şey," dedi Evan. "El, kırbaç ya da kürek olabilir. Yaş oyunu farklı yaşlardaki rolleri üstlenmektir ve hepimiz nefes oyununu duymuşuzdur. Erotik boğulma. Kan oyunuyla birlikte en tehlikeli aktivitelerden biri olarak kabul edilir."

Mercy kan oyunuyla ilgili bir açıklama duymak istemiyordu. "Dolgunlaştırma mı?"

"Anladığım kadarıyla bu, kişinin sahiplenilme arzusu olduğu anlamına geliyor. Dom onu istediği gibi giydirebilecek, tıpkı bir oyuncak bebek gibi. Topuklu ayakkabılar. Makyaj. Elbiseler. Ve kadın itaatkar olacak."

Mercy, Paige'in kardeşinin tarif ettiği elbiseyi düşündü. Ve pembe tırnakları. "Bu profili ailesine gösteremezsin," dedi. "Belki de onlara sadece bundan bahsetmelisin."

"Daha mesajlara bile ulaşamadım," dedi Evan. "Çok daha kötüye gidiyor."

"Daha on yedi yaşında," diye mırıldandı Bree. "Bu nasıl olur?"

"BDSM bilgisi her yerde," diyor Mercy. "Gençler Meraklı. Bununla ilgili bir şey onu etkilemiş olmalı." Paige'in resmine baktı. "Rızası olan yetişkinler ne isterlerse yapabilirler. Buraya ayıplamak için gelmedik ve bu sitenin belirli topluluklar için nasıl kaynak olduğunu görebiliyorum. Ama lanet olsun, belli ki avcılar için bir avlanma alanı haline gelebilir."

"Sitenin her yerinde güvenlik uyarıları var," diyor Evan. "Bir hesap açmak için CuffMe'yi veya ana şirketini herhangi bir yaralanma, iftira ve diğer bir düzine sorundan sorumlu tutmamayı kabul etmeniz gerekiyor. Ayrıca on sekiz yaşından büyük olduğunuzu da kabul etmeniz gerekiyor."

"Paige'in hesabı ortadan kaybolmadan bir ay önce silinmiş. Belli ki izini kaybettirdiğini düşünüyordu ama bize tüm etkinlik geçmişine erişim izni verildi." Ekranını Paige'in mesajlaştığı hesapların bir listesine çevirdi. "On altı kişiyle konuşmuş," diye devam etti Evan. "On beşini engellemiş ve silmiş ama bir tanesinin mesaj geçmişini silmiş."

"Bu bizim adamımız olmalı," dedi Mercy.

"Katılıyorum. Mahkeme celbimde, konuştuğu herkesin hesap bilgilerini talep . Şirket buna uymak istemedi ve müşterilerinin mahremiyetini gerekçe göstererek ayak sürüdü." Kaşlarını kaldırdı. "Ben ve yargıç, şirketin, ortadan kaybolan on yedi yaşındaki bir çocuğun sitelerine girmesine izin vermesinden sorumlu olduğunu düşündüğümüzü açıkça belirttik. Taleplerimize gönülsüzce boyun eğdiler ve bu sabah bir ara adamların hesap bilgilerini almayı bekliyorum."

Mercy, Paige ile sohbet eden kullanıcı adlarının listesini taradı.

Kinkplay492

NumberOneNiceGuy!!

SonOfJor-el

TheMaster232

CommanderSpanky27 BabyBoi457

KhalDrago3058

"Konuştuğu tüm erkekleri araştırmamız gerekiyor," dedi Bree. "Onları engellemiş olsa bile."

Evan, "Aradığımız adamın onun engellemediği kişi olduğundan yüzde yüz eminim," dedi.

Kendine olan güveni Mercy'yi şaşırttı. "Neden söylüyorsun?"

"Size bir dakika içinde göstereceğim. Ama önce onunla yaptığı bazı konuşmalara bir göz atın." TheMaster232'ye tıkladı. "Çok uzun. Günlerce konuşmuşlar."

Mercy hızla taramaya başladı. "Çok kibar biri," dedi biraz şaşıracak.

"Sanki bir akşam yemeği partisinde tanışıyor muydunuz gibi." "Kesinlikle,"

dedi Evan. "Nazik ve özenli. Ona izin veriyor sohbeti yönlendirmek. Ona mesaj atan diğer erkekler doğrudan ani sorulara, seks konuşmalarına ve çıplak fotoğraf isteklerine atladılar. Çoğunu onlarla konuştuğu ilk gün engellemiş. Bu adamın tarzı çok dikkatli yaklaşmak."

Mercy okumaya devam etti. "Haklısın. Sorularının hepsi yumuşak toplar. Ona ne aradığını soran o. . . ve bunu çok medeni bir şekilde ifade ediyor."

I'm a kind and giving person. I have a lot of respect for the people who are interested in the life we enjoy. I appreciate you taking the time to ask about my needs.

"O 'iyi bir insan'. Saçmalık," dedi Bree. "Onu nasıl kandıracağını çok iyi biliyordu."

Mercy okumaya devam etti. Günler geçtikçe şakalaşmaları daha samimi ve kişisel hale geldi. Paige ona adının Mark olduğunu söyledi ve Paige gerçek söyleyince Mercy başını salladı. Televizyon programlarından, filmlerden ve sevdikleri yemeklerden konuştular. Mercy, Paige'in Mark'ın kişiliğiyle giderek daha fazla ilgilendiğini söyleyebiliyordu. İçini dökmeye başladı.

I'm looking for a new start. I feel stagnant here. Your life sounds really wonderful.

Even though you're across the United States, you feel close. I wish we could meet.

"Hayır, Paige. *Bunu aklından bile geçirme*," dedi Mercy. Kızı yakalamak ve aklını başına getirmek istiyordu.

"Sanırım ona ne yapması gerektiğini söylemek için çok geç," dedi Bree. "Ya da ne yapmaması gerektiğini."

Sonra fotoğraflar başladı. Paige kendisine sorulmadan ona bir selfie gönderdi. Maskesiz ama ağır makyajlı. Birkaç saniye sonra Mercy, sohbette Mark'ın bir selfie'si belirince haykırdı.

"Fotoğrafı çoktan kontrol ettim," dedi Evan. "Tersine görsel araması bunu bir stok görsel olarak ortaya çıkarıyor. 'Selfie çeken adam'. Ama sanırım daha sonra gönderdiği fotoğraflar gerçekten ona ait. Onları internette bulamadım." Mercy hızla kaydıldı ve sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tanrım, Evan. Bizi uyarabilirdin."

Mark çıplak fotoğraflara geçmişti. Hiçbiri yüzünü göstermiyordu ama Mercy Evan'la birlikte bunların muhtemelen Mark'a ait olduğu konusunda hemfikirdi ve adamın Paige'e gerçek aletini göstermeye dayanamadığından şüpheleniyordu.

Bree öğürür gibi bir ses çıkardı. "Erkeklerin neden kadınların bunu görmek istediğini düşündüklerini hiç anlamadım."

"Paige öyle söylüyormuş gibi yapıyor," dedi Mercy. "Övgülerle dolu." Paige kendi çıplak fotoğraflarını göndermeye başlayınca nefes verdi. Bazıları son derece açıktı.

Mercy, "Tüm bunlar sanki bir *Dateline* özel programında yer alacakmış gibi görünüyor," dedi. "Manipülasyonu çok ince. Bunu daha önce de yaptığından hiç şüphem yok."

"Kesinlikle," dedi Bree. "Vanessa ve Tisha'ya. Ve belki başkalarına."

Sohbet sırasında Mark mesajlaşmaya geçmelerini önerdi. Paige kabul etti ve telefon numarasını gönderdi.

Mercy'yi New York'a götüren kullan-at telefonun numarasıydı.

Bu son mesajdı.

TheMaster232'nin hesabı Paige'in hesabıyla aynı tarihte devre dışı bırakılmış olarak listelenmiştir.

Mercy sandalyesine geri oturdu. "Haklısın, Evan. Bunun o olduğuna hiç şüphe yok. Lanet olsun! En kısa zamanda hesap bilgilerine ihtiyacımız var. Bir sürü saçmalık olduğuna eminim ama içinde kullanabileceğimiz bir şeyler olmalı. Tüm zaman damgalarının gece geç saatlerde olduğunu fark ettin mi? Eğer bu Paige'in hesabı olduğuna ve adamımız New York'ta olduğuna göre Pasifik saatiyse, Paige'le sabahın ikisinde ya da üçünde iletişim ."

"Günlük bir işi mi var?" diye tahmin yürüttü Bree. "Ya da bir eşi? O uyuyana kadar bekler mi?"

Evan telefonunun kamerasını tekrar kendisine çevirmişti. "Önce adamın hesap bilgileri olmadan bunu Holcroft'lara götürmekten nefret ediyorum. Hemen o bilgiyi isteyeceklerini biliyorum. Eğer adamın hesabından bir ipucu bulabilirsek, belki bu onları resimlerden biraz uzaklaştırabilir."

Mercy Evan'ı kıskanmıyordu. Bunu Paige'in ailesine anlatmak acı verici olacaktı.

Paige ona en az bir düzine çıplak fotoğraf göndermiş.

"Araştırmadığımız tek şey buradaki yerel BDSM sahnesi," dedi Bree. "Sadece kapalı kapılar ardında devam ettiğiinden şüpheliyim. Buralarda bir grup ya da organizasyon olmalı . . . büyük ihtimalle Albany'de. Scarlet Falls çok küçük olabilir." Düşünürken kaşlarını çatı. "Nereden bilemiyorum. Sanırım bir arama

İnternet. Kendisi gibi düşünen insanlar arayan birinin yapacağı şey budur."

"Bekle," dedi Evan. Telefonunda bir şey açarken ekranı bulanıklaştı. "İşte bu! Mark'ın hesap bilgilerini e-postayla göndermişler."

Bree çapraz parmaklarını kaldırdı ve Mercy de ona katıldı.

"Oh, güzel," dedi Evan. "Bir IP adresi de eklemişler. Bu bize tam olarak nerede olduğunu söylemeyecek ama genel bir alan bulabiliriz, birazdan bakacağım. Hesapta adı Mark Verney olarak geçiyor. Telefon numarası kullan at telefondan aldığımız numara, ama Scarlet Falls, New York'ta fiziksel bir adres var. Umarım sahte değildir."

Katilimiz çok yakında.

Evan adresi tıkırdattı ve Mercy adresi dizüstü bilgisayarına attı. "Bu adresteki evin kayıtlı sahibi Sylvia Verney. Yetmiş dokuz yaşında," dedi.

"IP Scarlet Falls bölgesinden," dedi Evan. "Büyük bir yer ama ev adresini de içeriyor."

Mercy, "Mark Verney bu adresle ilişkili isimler altında listeleniyor," dedi. "Sylvia onun annesi olabilir."

Bree bilgisayarına bakarak, "Mark Verney adına süresi dolmuş bir ehliyetim var," dedi. "Yaşı kırk beş. Adres aynı."

"Gitmeliyiz, Evan," dedi Mercy, dizüstü bilgisayarını kapatırken.

"Mark Verney'nin başka kimlerle iletişim kurduğuna bakabilirim," dedi Evan. "Belki kurbanlarından biri buradadır."

Mercy ayağa kalktı ve Bree'ye baktı. "Hazır mısın?" "Fazlasıyla hazırım."

Bölüm 30

HİM

Hayal kırıklığı beni çok etkiledi. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum ama kız kafesinde öylece sinmişti. Kapı açık ama dışarı çıkmadı. Hiç hareket etmedi. Oyuncak bebek gibi. Birden umurumda olmadığını fark ettim. Seanslarımız neredeyse sıradanlaştı. İtaatkâr olması ve bir ihlal için disipline verildiğinde sessizce ağlamasıyla onu kandırmak zorunda kaldım. Neredeyse cezalandırılmak bile istemiyor gibi.

Ne be?

Gerçek itaatkârlar efendilerinin ilgisini isterler. Ama onu görmezden geldiğimde, rahatlamış görünüyor. Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu.

O da mı başarısız oldu? Yoksa işimi çok iyi yaptım ve onu kısa sürede mükemmel bir itaatkâr mı yaptım?

Sebeup ne olursa olsun, ondan sıkılmaya başladım.

Belki de daha yaşlı bir kadına, hayat tecrübesi olan birine, vermek istediğim cezayı arzulayan birine ihtiyacım var. Oyunu daha ilginç hale getirecek birine.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve VPN'i çalıştırıyorum. Son bir gün içinde internette benimle ilgili çıkan yeni makale ve videoları aramaya başlıyorum. Çok fazla bağlantı var! Büyük kanallar benimle ilgileniyor. İnsanlar büyülenmiş durumda. Ulusal bir yıldız haline geliyorum.

Makalelerin ve videoların çoğu önceki hikayelerin tekrarı niteliğinde. Yeni girişler için tarihleri tarıyorum. Belediye binasından klipler eğlenceli. Şerif ve FBI ajanının metaforik olarak tokatlanmasını izlemek hoşuma gidiyor. Bu davaya iki kadın koymak kimin fikriydi? Neden FBI'dan bir erkek göndermediniz? Bu ikisi kendi alanlarının dışında.

İyi tarafı: kıyaslandığımda çok zeki görünüyorum. İplerini tekrar tekrar çekiyorum ve onlar da tam olarak tahmin ettiğim gibi tepki veriyorlar. Ben sadece Efendi değilim, Kukla Ustasıyım. Onları manipüle etmek çok eğlenceli. Bir sonraki sürprizimle ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Belki bir gün onlardan biri benim kafesime girebilir. İkisi de saatlerce sinmez. Bundan eminim.

Tekrar klavyenin başına geçmeden önce parmaklarımı esnetiyorum.

Ben yazarken, günaha . İtaatkâra bakıyorum. Bir santim bile kımıldadı mı? İlgisiz, dizüstü bilgisayara geri dönüyorum. Onun yerini almak isteyen daha pek çok kadın var. Parmaklarım ben onları durduramadan harfleri yazıyor. Arama çubuğundaki bağlantıyı okudum. CuffMe.com. Bağlanma arzusu içimde yüzüyor. Yeni, daha ilginç bir hedef bulabilirim.

Ona tekrar bakıyorum. O bir zombi, kamburunu çıkarmış, sandığın zeminine bakıyor.

Sıkıcı. Onu daha ilginç kılacak tek şey aktif olarak ölüyor olması. Birkaç saniye boyunca görüntünün oynamasına izin verdim. Sonra beni kontrol etmeden önce onu kapattım. Daha çok erken. Onun finalini aceleye getirmeyeceğim. Tadını çıkaracağım.

Elim Enter tuşunun üzerinde
geziniyor. Yapmamalıyım.

Bu riskli.

O hesabı bir sebepten dolayı kapatmıştım.

Ve yine de . . . Kendime engel
olamıyorum.

Siktir . Bir şeyler yapmam lazım. Şu anki durumum işe yaramıyor.
Enter'a basıyorum.

Bölüm 31

MERHAMET

Bree arabayı Sylvia Verney'nin evine doğru sürerken Mercy evlere bakıp dikkatini dağıtmaya ve kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışarak, "Burası güzel bir mahalle," dedi. Akli fikri o sabah katili bulma ihtimalindeydi.

Ve umarım Paige.

Evler, dönümlük araziler üzerinde eski, görkemli kolonilerdi. Sokaklar yumuşak kıvrımlarla dönüyor ve yollarda büyük, yaşlı meşe ağaçları sıralanıyordu. Sakin mahalle onun çatırdayan ruh haliyle bir tezat oluştuyordu.

"Evet." Bree'nin cevabı şüpheyile doluydu. "Sorun nedir?"

"Katilimizin iyi bir hayatı olduğunu düşünmek istemiyorum. Onun bir bok çukurunda yaşamasını istiyorum."

"Belki de evin içi bok çukurudur."

Bree arabayı kaldırıma çekti. "Desteğimiz hâlâ bir dakika uzaklıkta ama adres burası."

Bok çukuru değil.

Verney'lerin evi sokaktaki en küçük evlerden biriydi ama bahçesi kusursuz, beyaz boyası ise canlı ve tazeydi. İki katlı ev simetrikti, ön kapısı tam ortadaydı ve her iki yanda aynı pencere düzeniyle dengelenmişti.

Kadınlara işkence eden birinin evine benzemiyordu.

"Bu bir salıncak seti mi?" Bree, cipin içinde oturmuş bir polis memurunun gelmesini beklerken sordu.

Mercy öne doğru eğildi. Evin arkasında müstakil bir garaja giden tek şeritli bir araba yolu vardı. Garajın yanında bir salıncak setinin bir ucunu gördü. "Evet. Burada çocuklar mı yaşıyor? Ürpertici."

"BTK Katilini düşünün. Aile babası. Kilisede önde gelen biri. Bahse girerim adamımızın kadınlarını sakladığı farklı bir yer vardır. İşte desteğimiz." İki kadın Bree'nin aracından çıktı.

İçinde iki şerif yardımcısının bulunduğu bir ekip arabası caddenin karşısında durmuştu. Dışarı çıkıp kadınları karşılarırken sürücü Bree'ye elini kaldırdı.

"Siz ikiniz evin kuzey ve güney taraflarını kollayabilirsiniz," dedi Bree, "biz kapıyı çalacağız."

Şerif yardımcıları başlarını sallayıp ayrıldılar ve her biri karşı tarafa yöneldi.

Mercy'nin midesi çalkalandı ve Bree'yle birlikte ön kapıya giden taş yolu çıkarken kaburgalarında küçük acı yıldızları parladı.

Kimse bizi beklemiyor.

Ancak bunların bir anda ölümcül hale gelebilecek durumlar olduğunu da kabul ediyordu.

Portikonun altında, her biri mavi kapının bir tarafına geçti ve Bree kapıyı çaldı. Mercy içeriden bir kadın sesi duydu, muhtemelen yaşlı bir kadına aitti.

Kapı açıldı ve beyaz saçlı, uzun boylu, köşeli bir kadın merakla onlara baktı. Kalın lensleri gözlerini büyütmüştü ve Bree'nin üniforması ile Mercy'nin yeleğini fark ettiğinde gözleri daha da büyüdü. "Sizin için ne yapabilirim memur beyler?" Pantolonunun üzerine kalın bir hırka giymişti ve evden sıcak sabaha serin bir hava dalgası yayılıyordu. Bakışları onların yanından geçip sokaktaki iki ilçe aracına yöneldi. "Bir şey mi oldu?"

"Günaydın," dedi Bree. "Siz Sylvia Verney misiniz?"

"Evet, benim." Kaşlarının arasında çizgiler oluştu.

"Mark Verney ile konuşmayı umuyorduk. Kendisi burada mı?" diye sordu Bree.

Sylvia başını eğdi. "O Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Başı bir şey yüzünden belaya mı girdi? Bütün sabah buradaydı."

"Ona birkaç soru sormak istiyoruz," dedi Mercy, en sıcak gülümsemesini takınarak. "Uzun sürmez."

"Hmmm." Bakışlarına şüphe karıştı. Hiç memnun değildi.

Mercy bir an için Sylvia'nın reddedeceğini düşündü. Bunun yerine kadın döndü ve bağırdı, "Mark! Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Mercy işitme cihazı kullandığını belirtti.

Sylvia tekrar onlara döndü ve kadınlara sert olması gereken ama gözlükleri gözlerini çok büyük gösterdiği için güçten yoksun bir bakış attı. "Bütün zaman boyunca burada olacağım."

"Sorun değil," diye yalan söyledi Mercy, işitme cihazları yüzünden biraz daha yüksek sesle konuşarak. Mark'ın açık sözlü olmadığını hissederlerse, mahremiyet isteyebilirlerdi. Ya da Mark'ın karakola gelmesini isteyebilirlerdi. Sylvia'nın arkasında, merdivenlerde hızlı ayak sesleri duyuldu ve Mercy gerildi.

Bir saniye sonra geniş mavi gözlü ve bir ton çilli genç bir çocuk onlara baktı. On yaşından büyük olamazdı. Kılıflı silahlarını fark edince gözleri büyüdü. "Ne var, büyükanne?" Sylvia'ya baktı ve sonra silahlara bakmaya devam etti.

Sylvia, Mercy ve Bree'ye baktı ve kaşlarını kaldırdı. *Eee?*

"Özür dilerim," dedi Bree. "Daha yaşlı bir Mark Verney arıyoruz. Kırk beş yaşlarında." Çocuğa gülümsedi. "Sen de Mark olmalısın."

Sylvia'nın yüzündeki ifade kayboldu ve ellerini Mark'ın omuzlarına koydu. "Bu benim oğlum olmalı. Altı yıl önce vefat etti." Parmakları sıkılaştı ve çocuk tekrar ona baktı.

Öldü mü?

Mercy, Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Şimdi ne olacak?

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedi Bree. "Belki de yanlış isme sahibiz. Ailenizde Mark'tan daha yaşlı başka bir erkek var mı?"

"Artık değil," diye belirtti. "Kocam gideli neredeyse yirmi yıl . Mark bizim tek oğlumuzdu. Karısı birkaç mil ötede yaşıyor ve o çalışırken haftada birkaç kez torunuma ben bakıyorum."

Mercy'nin düşünceleri bir düzine farklı yöne savruldu. Verney ismi yalandı. Ev adresi yalandı.

Başka bir sokak.

Bree verandadan indi ve polis memurlarına el salladı. "Devam edin ve dışarı çıkın. Biz burada iyiyiz." İkisi de onayladı ve araçlarına doğru yöneldiler. Bree geri döndü. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Görünüşe göre birisi bizi yanlış yönlendirmeye çalışmış."

Sylvia başıyla onayladı ve Mark'ı nazikçe çevirdi. "Artık TV programınıza geri dönebilirsiniz."

Ama çocuk hevesli gözlerle Bree'ye bakmak için geri döndü. "Hiç birini vurdun mu?"

"Mark!" Sylvia onu tekrar çevirdi ve itti. "Yürü!" Çocuk hızla uzaklaştı, ayakları bir kez daha merdivenlere vuruyordu. Sylvia içini çekti, uzun kollarını kavuşturdu ve onlara baktı. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Seni buraya ölü oğlumu aramaya kim gönderdi? Bu korkunç bir şey. Bu birinin şaka anlayışı mı?"

"Emin değiliz," dedi Mercy. "Ama-"

"*Emin* değil misin? Peki şimdi ne olacak? Bir SWAT ekibi bir gün kapımı kıracak ve sonra yanlış adrese geldiklerini mi söyleyecek? Neler oluyor?"

Mercy kadının keskin ses tonuyla irkilerek yarım adım geri çekildi.

Bree sakince, "Kimse kapınızı kırmayacak, Bayan Verney," dedi. "Bu ipucu bizimle birlikte sona erecek. Kimse geri dönmeyecek."

"Rakamlar. Polisi istediğimde kimse gelmiyor. Ama siz ikiniz bir hata üzerine ortaya çıkıyorsunuz."

Bree çenesini kaldırdı. "Özür dilerim. Hangi konuda yanıt alamadınız? Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

Mercy, Verney'lerin evinin Scarlet Falls Polisi'nin yetki alanında olduğundan şüpheleniyordu. Ama Bree'nin bunun yardım teklif etmesine engel olmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Sylvia elini salladı. "Sorunumun sadece telefonla bildirilebileceğini söylediler, bu yüzden bir memur göndermek yerine bunu yaptılar. Ama en azından birinin gelip parmak izi almasını beklerdim. Parmak izi almazsanız hırsızları nasıl yakalayacaksınız?" Kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bir şey mi çalındı, Bayan Verney?" Bree sabır timsaliydi.

Bu CSI etkisiydi. İnsanlar her küçük sorun için bir adli tıp ekibi bekliyor ve ardından iz kanıtların anında sonuç vereceğine inanıyordu. Gerçek dünya çok farklıydı.

"Hiçbir şey çalınmadı. Söyleyebileceğim bir şey yok ama bir gece önce kilitlediğimden emin olduğum arka kapımı iki kez açık buldum."

Oh, kardeşim.

"Kulağa çok sinir bozucu geliyor," dedi Bree, ses tonunda samimiyet vardı. "Torununuza sordunuz mu?"

"Olayın olduğu gece burada değildi. Yalnız yaşıyorum ve anahtarı olan tek kişi gelinim. Ona gece boyunca evde olup olmadığını sordum ve kaçırdığımı düşündü." Yüzünden öfke geçti. "Ve şimdi de kilit hasar görmüş. Anahtarımı dışarıdan sokamıyorum, bu yüzden değiştirilmesi gerekiyor."

Mercy Bree'ye baktı. Kilitte oynanmış gibi görünüyordu. Kadının yalnız yaşadığı düşünülürse, bu onun için stresli olmalıydı.

"Bir göz atmamı ister misiniz?" diye sordu Bree.

"Lütfen yap. Çilingir yarın geliyor ama bence birkaç fotoğraf ve parmak izi iyi bir fikir olabilir. Çok güvende olamazsınız."

"Bu olay ne kadar zaman önce oldu?" diye sordu Mercy, çilingir olayını duyduğuna sevinmişti.

"İlki bir ay önceydi. Sonra da geçen hafta."

Bree, "O zamandan beri muhtemelen parmak izi almak için çok fazla el değmiştir," dedi. "Ama birkaç fotoğraf çekeceğim."

Bree'nin polis telsizi çatırdadı. "Tüm birimler. Scarlet Falls Alışveriş Merkezi'nde bir kaçırılma ihbarı aldık. Civardaki tüm birimler cevap versin."

"Bu bize yakın." Bree omzundaki mikrofona bastı. "10-4. Taggart cevap veriyor." Sylvia'ya baktı. "Üzgünüm, gitmemiz gerek. Geri gelmeye çalışacağım." O ve Mercy birliğine doğru koştular.

"Bir kadının zorla arabanın bagajına ihbarı," dedi memur Bree ve Mercy kapılarını kapatırken.

Kahretsin. mi?

Mercy Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Aramanın bir çocukla ilgili olacağını düşünmüştüm. Sence ?"

"Bu mümkün." Bree acımasızdı. "." Cip
caddeden aşağı uçtu.

Bölüm 32

BREE

Bree tüm ışıklar ve sirenlerle koşarak SUV'un sınırlarını zorladı. Maksimum hızda dönüş yaparken lastikler gıcırdadı. Sanki iki lastik bir saniyeliğine kaldırımdan ayrılmış gibi hissetti. Sonra araç tekrar dört tekerlek üzerine oturdu. Direksiyonu düzeltti, gaz pedalına daha da sert basarken kalbi küt küt atıyordu. Yanındaki Mercy tavuk kayışını sıkıca tutuyordu.

Alışveriş merkezinin yakınında trafik yoğunlaşınca yavaşladı. Öndeki arabalar geçmelerine izin vermek için kenara çekildi. Bree'nin elleri direksiyonu sıkıca tutmaktan ağrıyordu.

Kafasında tek bir mantra dönüp duruyordu.

Bir tane daha var. Bir tane daha var, bir tane daha var.

Bir.

Bu nasıl tekrar olabilir? Midesinin içinde
İki ölü kadının zihinsel görüntüleri, sonra CuffMe sitesindeki fotoğraflar, ağır makyajlı Paige, çıplak fotoğraflar ve TheMaster'dan gelen penis resimleri. On beş yılı aşkın bir süredir polisti. Adam kaçırma ve insan kaçakçılığı hakkında her şeyi biliyordu ama yine de bunları görmek onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Bir kadını yakalamak bu kadar kolaydı. Bir senatörün kızı bile bağışık değildi. Kadınların gerçekten güvende olduğu bir yer var mıydı?

Sertçe yutkundu ve sirenlerin arasından bağırdı, "Bir suçu önleyememenin verdiği hayal kırıklığının bunaltıcı olduğu zamanlar vardır."

Mercy, "Bu kesinlikle o zamanlardan biri," dedi.

Telsizde, merkez yardımcıları ve SFPD devriye birimlerini koordine etti. "Tüm birimler Scarlet Falls Alışveriş Merkezi civarına. Şüpheli dört kapılı beyaz bir Audi sedan kullanıyor." Ellerindeki tek şey bu muydu?

Bree merkeze haber vermek için telsizini kullandı. "Şerif Taggart, tahmini varış süresi bir dakika."

Civardaki diğer birimler de beklenen varış zamanlarını bildirmişlerdir. Beyaz Audi ile ilgili herhangi bir rapor gelmedi.

"Görünüşe göre olay yerine ilk gelen biz olacağız." Bree fren yaptı, sonra bir dönüşte hızlandı. "En yakın bizdik." Şüphelinin aracını bulmak için etraflarını taradı.

Mercy aracın yuvarlanmasıyla birlikte eğildi. "Umalım da oraya bir fark yaratacak kadar hızlı varalım."

Ama ikisi de çağrıda bir kadının kaçırıldığının belirtildiğini biliyordu, geçmiş zaman.

Bree, "Şimdiye kadar alışveriş merkezinden birkaç mil uzaklaşmış olabilir," dedi.

Mercy kendini sabitlemek için bir elini gösterge paneline koydu. "Bu olayın bizim davamızla ilgili olduğunu bile bilmiyoruz."

"Hayır. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Ajanın yorumu, varsayımlarda bulunmamak için iyi bir hatırlatmaydı ama olası bir kaçırılma olayı, ilgisiz olsa bile aynı derecede dikkati hak ediyordu.

Bree otopark girişine doğru keskin bir dönüş yaptı. Ellerini sallayan bir güvenlik görevlisi görene kadar boş sıraların arasından geçti. Yanına yanaştı, arabadan atlamadan önce vitesi zar zor parka itti. Mercy ona ayak uydurdu.

Güvenlik görevlisi park diğer tarafını işaret ederek yaklaştı. Bu Don Dutton'dı. Ama klimalı ofisindeki yarı dinç gardiyanın aksine, berbat bir haldeydi. Yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Gömleğinin kuyruklarından biri dışarı sarkmıştı. Ter alnında parıltıyor ve üniformasının koltuk altlarını kirletiyordu.

"Ne oldu?" Bree cebinden not defterini çıkardı. Dutton'ın nefesi .

Sertçe nefes aldı, sonra başladı, kelimeler aceleyle dökülüyordu.

"Alışveriş merkezinin içinde turluyordum. Bir çığlık duydum. Dışarı baktım.

İri bir adama karşı mücadele eden bir kadın gördüm. Onu bileğinden tutmuş ve bir sedana doğru sürüklüyordu. Kapıdan dışarı koştum ve

kadını bırakması için bağırdım ama

oraya yeterince hızlı gidemedi. Onu aldı."

"Araç mı?" Bree kalemını kâğıdın üzerine vurdu. Aracın markasını ve modelini zaten söylemişti ama belki şimdi olayı düşündüğü için daha fazlasını hatırlayabilirdi.

Don yumruğunu göğsünün ortasına bastırdı ve nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. "Audi sedan, dört kapılı, beyaz, oldukça yeniydi. Plakasını alamadım. Araba ters yöne bakıyordu ve ben de çok uzaktaydım. Adamın yüzünü görece kadar da yakın değildim ama uzun boyluydu -en az 1.80 diyebilirim- ve sarışındı. Koyu renk pantolon ve açık mavi bir gömlek giyiyordu." Birkaç saniye kaldırıma baktı, sonra başını salladı. "Tüm hatırlayabildiğim bu."

Bree ayrıntıları not etti. "Peki ya kadın?"

"Yüzünü de görmedim. Küçük görünüyordu ya da en azından adamdan çok daha küçüktü ve uzun bir at kuyruğu vardı. Esmerdi." Don sanki daha fazla ayrıntı çağırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapadı. Açınca başını salladı. "Kot şort ve mavi bir gömlek giyiyordu." Bir avucunu yukarı kaldırdı ve belinin hemen üstüne koydu. "Biraz karın gösteren kısa olanlardan biri."

"Kırpılmış bir üst mü?" Mercy sordu.

Don omuz silkti. "Sanırım. Adının ne olduğunu bilmiyorum."

"Yüzünü görmedin mi?" Bree sordu.

"Hayır." Başını salladı ve ellerini kemerinin hemen üzerine koydu. "Ama çılgık çılgına bağırıyor ve tüm vücudunu ağırlık olarak kullanarak direnmeye çalışıyordu. İşte böyle." Don bir elini önüne uzatarak ve poposunu yere doğru batırarak gösterdi. "Ama adam daha iriydi. Onu kucağına aldı, omzunun üzerinden attı ve bagajına attı." Ürperdi. "Onu durdurmaya çalıştım. Gerçekten denedim ama yeterince hızlı değildim."

"Peki ya ayakkabılar?" Bree sordu.

Dutton alnını ovuşturdu. "Adamın ayağında ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım kızın ayağında beyaz spor ayakkabı vardı ama emin değilim."

"Ne tarafa gitti?" Mercy sordu. "Şu tarafa." Don işaret etti.

"Batı." Bree aceleyle SUV'una geri döndü ve araç ve sürücü hakkındaki BOLO'yu daha fazla ayrıntı içerecek şekilde güncelledi. Hâlâ kayıp alarmı vermek için yeterli bilgiye sahip değillerdi. Don'un yanına döndüğünde Mercy ona güvenlik kamerası görüntüleri olup olmadığını soruyordu.

"Yapmalıyız," dedi, sanki yardımcı olma düşüncesi kaçırılmayı durduramadığı için duyduğu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmiş gibi parlayarak.

Daha fazla SİRENLER yaklaştı. A Şerif'in departman DEVRİYE birim otoparka girdi. Arkasında iki Scarlet Falls Polis arabası vardı.

Bree, "Ofisine gitmeden önce bize arabasını tam olarak nereye park ettiğini göster," dedi.

Don onları sıranın sonuna yakın bir park yerine götürdü. "Işığın altındaydı."

Mercy kendi etrafında döndü. "Kadın nereye gidiyordu? Buraya yakın park etmiş başka bir araç görmüyorum."

Don otoparkın karşısındaki cam duvarlı bankı işaret etti. "Muhtemelen otobüs durağıdır. Bir sonraki otobüs yaklaşık on dakika içinde gelir."

"Bu kadını daha önce hiç gördün mü?" Bree sordu.

"Sanmıyorum," dedi Don. "Ama yüzüne iyi bakamadım, o yüzden yüzde yüz emin olamıyorum."

Mercy başparmağını alışveriş merkezine doğru salladı. "Şortu ve üstü üniformaya ya da içerideki mağazaların çalışanlarından herhangi birinin tipik kıyafetlerine benzemiyordu?"

Don başını eğerek soruyu değerlendirdi. "Bilmiyorum. Burada çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün." Mercy başını salladı.

Don bir omzunu kaldırdı. "Bana daha çok tipik bir yaşlı genç, yirmili yaşlarda bir alışverişçi gibi göründü ama giydiği gibi kıyafetler satan birkaç mağaza var."

Bree müdahale eden memuru bilgilendirdi ve Şerif Yardımcısı Zucco'ya tepe lambasının etrafındaki kaldırımın bir karesini bantlaması talimatını verdi. "İkisinden birinin bir şey düşürme ihtimaline karşı kaldırımın her santimini gözden geçirin."

"Evet ," dedi Şerif Yardımcısı Zucco. İki SFPD polisi hemen olaya dahil oldu.

"Şu video kaydını görelim." Bree uzun binaya doğru döndü.

Üçü birlikte sıcak kaldırımda aceleyle ilerlediler. Alışveriş merkezine girdiklerinde Bree'nin üniforması terden sıırıslam olmuştı. Mercy'nin yüzü parlıyordu ve yüzünün etrafındaki saçlar nemliydi.

Tepedeki havalandırma Bree'nin tüylerini diken diken etti. Don itiş kakış güvenlik ofisine girdi ve aceleyle masasına ve monitör bankasına geri döndü. Bree ve Mercy yanlarından ayrılmadı. Üçü de ekranları görmek için masanın arkasına doluştu. Görüntüyü çağırırken elleri titriyordu. Onu daha önce gördüklerinde sakin ve akli başında görünüyordu ama bu olayın onu sarstığı açıktı.

Ekranda gri, grenli ve parazitlerle dolu bir video görüntüsü belirdi.

"Lanet olsun!" Masaya yumruğunu vurarak ekipmanı sarstı.

Yayın boştu. "Birkaç gün önce kontrollerimizi yaptığımızda o kameranın çalıştığını biliyorum." Bir elini terden nemlenmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. Sonra fare ve klavyeye döndü. "Gördün mü? Dün çalışıyordu. Kamera dün gece yarısı kapandı." Birkaç tuşa daha bastı. "Üç kamera daha devre dışı." Tekrar küfretti. "Bugün herhangi bir arıza tespiti yapma şansım olmadı. Vizitelerime başladım." İçini çekti ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Yine de yapmalıydım. Bazen bu iş çok kolay oluyor ve biraz rehavete kapılıyoruz. Genellikle, küçük bir vandalizm ya da hırsızlık dışında pek bir şey görmeyiz. Arada sırada bir araba çalınıyor."

Mercy, "Kızın kaçırıldığı yere en yakın kapılardan alışveriş merkezinden çıkan insanların görüntülerini kontrol edin," diye öneride bulundu.

"İyi fikir." Dutton klavyesini çalıştırdı. Sonra ekranda her biri bir kapıyı gösteren üç pencereyi işaret etti. "İşte en yakın üç çıkış." Görüntüyü zamanda geriye doğru hareket ettirmek için GERİ SAR düğmesine bastı. "Ona benzeyen birini göremiyorum." Dirseğini masaya dayadı, kafası karışmış gibi görünüyordu, sonra doğruldu. "Belki alışveriş merkezine geliyordu. Bir otobüsten inmiş ya da biri onu bırakmış olabilir."

"Hadi gidip kameralara bakalım," dedi Bree.

Don onları dışarı çıkarırken adımları daha yavaştı. Sıcaklık Bree'ye bir tokat gibi çarptı. Başka bir şerif yardımcısı ve birkaç SFPD arabası daha gelmişti. Müdahale eden devriye araçları kaçırılma yerinin etrafına açılı bir şekilde park etmişlerdi.

Bree direğin tepesine monte edilmiş kameraya baktı. Yerden kırık kamera lensini görebiliyordu. "Görünüşe göre biri onu bir taşla ya da havalı tüfekte ya da onun gibi bir şeyle kırmış."

Mercy etrafına bakındı. "Sıradan bir tabanca olabilir. Bu bölge gece boyunca yoğun mu?"

"Pek değil ve silah sesleri bir arabanın geri tepmesi gibi duyulabilir." Bree kendisine doğru yürüyen Şerif Yardımcısı Zucco'ya döndü.

"Yerde biraz çöp bulduk." Eliyle işaret etti. "Bir sigara izmariti, biraz sakız ve bir hamburger paketi. Ayrıca, SFPD komiseri de burada."

Yüzbaşı, Scarlet Falls polis şefinin ikinci amiriydi.

"Çöpün muhtemelen konuyla ilgisi yok ama yine de poşetleyip etiketleyelim." Bree her zaman tedbiri elden bırakmazdı. Bir gün boyunca alışveriş merkezlerinde alışveriş yapanlar aynı yerden geçtikten sonra geri dönüp kanıtları kurtaramazdınız.

SFPD komiseri yaklaştı ve Bree onunla yüzleşti. Teknik olarak, alışveriş merkezi SFPD'nin yetki alanında olsa da, Bree operasyonu yönetmeyi talep edebilirdi. İlçedeki en yüksek rütbeli kolluk görevlisi olarak yüzbaşidan üstündü ama iyi davranmayı tercih etti. Ayrıca, ayak işleri için daha fazla adama ihtiyaçları vardı. Bu büyüklükte bir soruşturma için işbirliği kilit önem taşıyabilirdi. Olay tamamen ayrı bir suç da olabilirdi: öfkeli bir erkek arkadaş ya da sıradan bir insan kaçakçısı. Bu durumda Bree soruşturmayı SFPD'nin yürütmesine izin vermekten memnundu.

Ona şu ana kadar olanları anlattı. "Alışveriş merkezindeki mağazaları araştırmamız gerekiyor. Bakalım onun tarifine uyan bir kadın tanıyan var mı? Belirsiz olduğunu biliyorum ama denemek zorundayız."

Kaptan başını salladı. "Bu iş için adam görevlendireceğim. Ayrıca otobüs şirketiyle temasa geçip bugün burada yolcu otobüslerin güvenlik kamerası kayıtlarını alacağız."

"Harika. Bizi haberdar eder misin?"

Bree sordu. "Elbette." Arkasını döndü.

İlk haber minibüsleri görüldüğünde Mercy'ye yetişti. "İşte Ken."

Mercy dudaklarını büzdü. "Tarayıcıyı 7/24 yöneten biri olmalı."

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Bree bir elini havada daire çizdi.

"Bilmiyorum." Mercy etrafı taradı. "Paige'i tuzağa düşürdüğünü biliyoruz ama diğer kadınları nasıl yakaladığını bilmiyoruz. Çeşitli yöntemler kullanmış olabilir."

"Kaç kurban aldığını bilmiyoruz." Bree kaotik sahneyi inceledi. İnsanlar polisin hareketliliğini izlemek için alışveriş merkezinin kapısının dışında toplanmıştı.

Ken Wells minibüsünden indi, saçlarını düzeltti ve Bree'ye yaklaştı. "Başka bir kadın daha mı kaçırıldı?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz." Bree avucunu havaya kaldırarak muhabiri yerinde durdurdu. "Lütfen geri çekilin. Burası bir suç mahalli."

Basına arkasını döndü.

Aksi kanıtlanmadığı sürece, bu olayı katil tarafından gerçekleştirilmiş olası bir kaçırma vakası olarak değerlendireceklerdir.

Gürültü, sıcaklık ve hareketlilik aniden bunaltıcı gelmeye başladı.

"Biraz suya ihtiyacım var." Aracına doğru yöneldi. Mercy de onun yanına geldi.

Bree direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı. Havalandırma deliklerinden acınası bir sıcak hava akımı sızdı. Bir şişe su aldı ve içti. "Biz onu durdurmadan önce kaç kadını öldürebilir?"

Mercy cevap vermedi, sadece kendi şişesinden içti.

Bree, hayatında ilk kez, bu işi yapıp yapamayacağını merak ediyordu. iş.

Bölüm 33

MERHAMET

Mercy konferans odasındaki masanın etrafında volta atıyordu. Saatler önceki kaçırılma olayından beri Bree'yle birlikte durmaksızın çalışıyorlardı ama tüm işler yavaş ve sıkıcıydı. Polis işinin gösterişli olmayan tarafı.

Bir dizi Scarlet Falls polis memuru ve bölge şerif yardımcısı, kot şortlu uzun at kuyruklu kadını görebilmek için alışveriş merkezindeki onlarca kameranın görüntülerini inceliyordu. Şimdiye kadar bir sonuç alınamamıştı. Bree elli mil çapındaki beyaz Audi kayıtlarının bir listesini çıkarmıştı. Mercy daha geniş bir alana bakmak istemişti ama Bree'nin raporunda zaten üç yüzden fazla araç listelenmişti. Mercy listeyi taradı.

Ne bilmiyorum. John Q. Kidnapper mı?

BOLO iki beyaz Audinin kenara çekilmesiyle sonuçlanmıştı. İlkinde dört genç, ikincisinde ise araba koltuğunda yürümeye başlayan çocuğu olan genç bir anne vardı.

"Sence kadını önceden mi seçti?" diye sordu Bree, alışveriş merkezinden daha fazla video tarayarak. "Yoksa doğru kadının tuzağına düşmesini umarak zar mı attı?"

Mercy bunu . "Üç kamerayı vaktinden önce devre dışı bırakmış. Doğru kişi uygun bir anda ortaya çıkmadan önce bir süre o bölgede dolaşması gerekirdi. Bizim adamımıza benzemiyor. Bence onu önceden seçmişti, bu da büyük olasılıkla tahmin edilebilir bir rutini olduğu anlamına geliyor."

"O alışveriş merkezinde bir çalışan," dedi Bree. "Öyle olmak zorunda. Düzenli olarak o kapıları kullanmalı ve o otobüse binmeli. O da bunu biliyordu."

"Otobüs şirketinin görüntüleri yardımcı olmadı."

Bree, "Sadece bugünün görüntülerine değil, geçmişe de bakmaları gerekiyor," dedi. "Birkaç gün boyunca günün o saatinde o otobüsün görüntülerini kontrol edin. I

Bahse girerim haftada birkaç kez işten çıktığında o güzergâhta yürüyordur. Belki de işe otobüsle gitmiyordur, bu yüzden incelemelerinde görünmüyordur. Belki de işe arabayla gidiyordur."

Mercy, "Mağazaları denetleyen memurlara haber vermemiz gerekiyor," dedi. "İşverenlerin uzun kumral saçlı tüm kadın çalışanlarını hesaba katması gerekiyor."

Bree telefonu eline alıp, taramayı yöneten çavuşla irtibata geçti. "Peki ya kıyafetleri? Perakende iş için giyinmiş gibi görünmüyordu."

"Belki işten sonra üstünü değiştirmiştir," diye önerdi Mercy. "Dışarı çok sıcak. Otobüsle eve dönerken şort giymiştir." Bree başını salladı ve aramasını yaptı.

Mercy panodaki şüpheliler listesine döndü, bakışları Jimmie Elkins'in kayıt fotoğrafına gitti. Jimmie kefaletle serbest bırakıldığından beri hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Jimmie sarışın değildi. Alışveriş merkezinin güvenlik görevlisi şüphelinin saç rengi hakkında olumlu konuşmuştu.

Jimmie de Audi kullanmıyordu.

Saçını ağartmış ve bir araç ödünç almış ya da çalmış olabilir.

Ama sıksa Jimmie'nin bir kadınla güreşerek sandığa girdiğini göremiyordu.

İçini çekti ve bir sonraki fotoğrafa baktı. Rick Mullen. Vanessa'nın eski kocası. Sarışın.

Bree telefonu kapatırken Mercy, "Gidip Rick Mullen'la konuşmamız gerek," dedi. "Kaçırılma olayı olduğunda nerede olduğunu öğren. -Üzerine kayıtlı bir Audi olmamasına rağmen. Acaba güvenlik görevlisi arabanın markasını yanlış mı anladı?"

"Ayrıntılara dikkat ediyor," dedi Bree. "Bize kurbanın iyi bir tarifini verdi. Ben onun doğru arabaya sahip olduğunu düşünüyorum ama bunu kesin olarak kabul etmeyelim."

"Kesinlikle," dedi Mercy. "Rick'e Vanessa üzerindeki hayat sigortası poliçesini de sormamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Bree.

Mercy ona baktı ve Bree'nin ses tonundaki şüpheyi duydu. "Bunun için onu hissetmiyorsun."

"Herhangi bir varsayımda bulunmamaya çalışıyorum," dedi Bree. "Onu o çocuklarla birlikte görmek böyle bir şey yapmayacağını düşünmeme neden oluyor."

"Bu odadan çıkmam gerek," dedi Mercy. Kaçırılma olayından beri saatlerdir bilgisayar ekranına bakıyor, videolara ve araba kayıtlarına .

"Hadi arabayla Mullens'ların evine gidelim."

Gün yine kavurucu olmaya başlamıştı, gökyüzü hafta başındaki berrak mavi yerine pusluydu ve olası gök gürültülü fırtınalar tahmin ediliyordu. Rick'in çimenlerinin kahverengileşmesine bakılırsa, yağmura şiddetle ihtiyaç vardı. Yirmi dakika sonra Mercy, Rick Mullen'ın kapısını çaldı. Çocuklardan biri içeride feryat ediyordu. Bree kaşlarını çattı ve kapının yanına doğru bir adım daha attı. Birkaç saniye sonra kapıyı, ilk ziyaretlerinde çocukları alan ve belediye binasında Rick'i desteklerken gördükleri komşu kadın açtı.

O toplantıda bir çift gibi görünüyordlardı.

Yıpranmış görünüyordu. En küçük çocuk kalçasındaydı, yüzü kızarmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Mercy ve Bree'ye bakarken gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Rick'i arıyoruz," dedi Bree. "Evde mi?" "Hayır, bugün bir toplantı için ofise gitmesi gerekti."

"*Juuuuulia!* Oyunum sıkıştı!" diye bağırdı Rick'in kızı evin içinde bir yerden.

"Bir dakika içinde orada olacağım," bağırdı kadın.

"Yakında dönmesini bekliyor musunuz?" diye sordu Mercy. "Bazı takip sorularımız var."

"Eski karısının katilini bulabildiniz mi?" Kadın, üzgün gözlerle kadınlara bakarken yumruğunu ağzına sokmuş olan çocuğu zıplattı.

"Henüz değil." Mercy durakladı. "Affedersiniz, adınız neydi? Sokağın karşısında oturuyorsun, değil mi? Bazen çocuklara bakmaya yardım ettiğini biliyorum."

Kadının bakışları daraldı. "Benim adım Julia. Merak ettiğinizi bildiğim için söylüyorum, Rick ve benim bir ilişkimiz var. O ve Vanessa yıllardır birlikte değiller," diye ekledi savunmacı bir tavırla. "Ben de şimdiye kadar evde olur sanıyordum. Öğle yemeğine yakın gelmesini bekliyordum."

Gidip bir ziyaret edelim.

Rick'in geçmişini kontrol ettiklerinde nerede çalıştığını biliyorlardı.
"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi Bree ve Julia'ya bir kart uzattı.
"Döndüğünde bizi aramasını söyle."
O ve Mercy uzaklaştılar. " zamanı mı?" diye sordu Mercy. "Kesinlikle."

Rick Mullen toplantıya gelmemişti.

Küçük muhasebe firmasındaki resepsiyonist, Mercy ve Bree kimliklerini gösterdikten sonra çok yardımcı olmuştu. Rick toplantıya gelmeyince onu aradıklarını ama telesekreterine ulaştıklarını söyledi. Toplantı o sabah dokuzdan bire kadardı. Öğle yemeği de dahildi.

"Bu onun yapacağı bir şey değil," kadın. "Çocuklarından birinde bir sorun olduğunu düşün­düm."

Ayrılmak üzere Bree'nin cipine bindiklerinde Mercy, "Julia'yla tekrar konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Onun toplantıda olduğuna ikna olmuş görünüyordu," dedi Bree. "Sence yalan mı söylüyordu?"

"Kolluk kuvvetlerine yalan söylemek mi?" Mercy sırttı.

"Asla." "Julia'nın katilin tipine uyduğunu fark ettiniz, değil mi?"

"Ben yaptım."

"O dönene kadar beklemek istemiyorum," dedi Bree. "Burada uzun süre kalabiliriz ve yapacak işlerimiz var."

Bree'nin telsizi çatırdadı. "Tüm birimler. Shady Acres Motel'de ateş açıldığı ihbarı."

Mercy, Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. şerif aracı çalıştırmaya başlamıştı bile. "10-4, Taggart cevap veriyor."

"Belki Jimmie gelmiştir," dedi Mercy.

Motele vardıklarında bir odanın dışında bekleyen polis memurlarını gördüler. Yolculuk sırasında, sevk memuru Bree'ye

arazide bir ölü varmış. Yaralı ve şüpheli yok.

Aracından indiklerinde Bree, "Burası Jimmie'nin odası," dedi.

Kahretsin.

Siviller otoparkın bir ucunda toplanmıştı, memurlar onlarla tek tek konuşurken notlar alıyorlardı. Mercy elinde bir Big Gulp olan motel görevlisini gördü. Bree Jimmie'nin odasına yöneldi ve Mercy memuru kenara çekti.

"Jimmie ortaya çıktığında polise haber vermeniz söylendi sanıyordum."

"Jimmie'yi görmedim." Bakışları bir yana kaydı. "Ne zaman döndü?" diye sordu Mercy.

"Onu görmediğimi söyledim." Mercy hiçbir şey söylemedi.

"Bir el silah sesi duydum ve dışarı bakmadan 911'i aradım. Hiçbir şey görmedim." Şakaklarında ter boncukları oluşmaya başladı.

"Yardıma ihtiyacı olan biri olup olmadığını kontrol etmediniz mi?"

"Yok artık. Birinin silahı vardı. Bu iş için vurulmayacağım." "Sonra kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Polisin geldiğini duyana kadar arkasında yerdeydim."

"Kameralar mı?"

Adam ona baktı, yüzünde *şaka mı yapıyorsun* ifadesi vardı.

Ben öyle düşünmemiştim.

Oradan uzaklaştı ve adli tabip Dr. Jones'un geldiğini görünce şaşırdı. "Çağrıyı hemen almış olmalısınız," dedi Mercy.

"Arabamda eve doğru gidiyordum. Bir telefon geldi ve ben de bu işi çıkarayım dedim. Çoktan içeri girdin mi?"

"Henüz değil. Seni takip edeceğim."

Bir dakika sonra Mercy, Dr. Jones ve Bree Jimmie Elkins'e bakarken ne diyeceğini bilemedi.

Jimmie motelin banyosunda, tuvaletin kenarıyla duvar arasına yaslanmıştı, sağ şakağının üzerinde bir kurşun yarası vardı. Elinin yanında bir tabanca vardı. Duvarda kan, kafatası parçaları ve saçlardan oluşan renkli bir desen vardı. Mercy dikkatlice öne çıktı ve tabancaya daha yakından baktı.

"Charter Arms," diye mırıldandı. "Ucuz silah."

Banyoya girdiklerinden beri sessiz olan Bree'ye baktı ve Mercy bir an duraksadı. "İyi misin?" Şerif bembeyazdı. Bree onun bakışlarına karşılık vermedi ve arkasını dönüp gitti.

Mercy, omuz silkmiş olan adli tabibe baktı. Tekrar Jimmie'ye baktı.

Daha kötülerini de gördüm. Eminim Bree de görmüştür.

Yoldan çekildi ve ME'nin daha yakından bakmasına izin verdi.

"Hmmm," dedi Dr. Jones nefesinin altında. "Kendini mi vurdun?"

Mercy silahı ve ağır lekeli giriş yarasını inceledi. Jimmie'nin sağ elini kullandığını varsayarsak, intihar kesin bir seçenektir. "Kovan tuvaletin arkasında," dedi kirlerin arasında pirinç kabzayı fark ederek.

Mercy kabuğun fotoğrafını çekti, sonra da ucunu okuyabilmek için kalemiyle hafifçe çevirdi. "Otuz sekiz artı P."

"Öyle mi?" dedi Dr. Jones. "Orada çok güç var." Jimmie'nin başını çevirdi. "Çıkış yarası düşük. Eğer tahmin ettiğim gibiyse, Jimmie'nin o açıyla kendini vurmasına imkân yok." Serçe parmağını her iki yaraya da kolayca soktu, korkunç manzara Mercy'nin gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Evet, lastik kolları olmadığı sürece bu açığı yakalayamazdı. Biri onun üstünde durup aşağıya ateş ediyor olmalı. Şimdilik benden duymuş olmayın," dedi Mercy'ye bir bakış atarak. "Masamda teyit edeceğim. Tabii elinizde yaranın içinden geçirebileceğim uzun, ince bir çubuk yoksa."

"Şu anda bunu görmeme gerek yok," dedi Mercy.

Jimmie'nin büyük olasılıkla öldürülmüş olduğunu bilmek yeterliydi.

Kimi , Jimmie?

Mercy banyoyu inceledi ve birkaç gün önce tuvalette yüzen tüm uyuşturucuları hatırladı. Odada bulunabilecek daha fazla uyuşturucu olup olmadığını merak etti.

Jimmie'nin el koyduğumuz zula için parası olmamasına kızan var mı?

Aklına Vanessa geldi.

Yoksa bu onunla mı ilgili?

Bree'ye ne olduğunu merak etti. Mercy adli tabibi kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı ve banyodan çıktı. Bree motel odasında değildi.

Mercy kapıya doğru ilerledi ve Bree'nin SUV'unun arkasında elinde bir su şişesiyle tek başına durduğunu gördü.

Bir şeyler .

Bölüm 34

BREE

Bree karanlık yola zar zor odaklanabiliyordu. Beyni, Jimmie'nin motelin duvarına sıçrayan kanını ve beynini tekrar tekrar görüyordu. Kırmızı yaylar. Gri madde. Kafatası parçaları. Direksiyonu kavradı. Arabayı kullanıp o sahneyi tekrar yaşayamazdı, bu yüzden kendini tuttu ve arabayı otomatik pilotta sürdü.

Mercy yolcu koltuğuna oturdu. Mercy sanki Bree'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi tek kelime etmedi.

Çiftliğe park ettikten sonra Bree araçtan indi. Mercy onu ahıra kadar takip etti ve atları kontrol edip gece için dışarı çıkarmalarına yardım etti. Biraz şimşek çakmış ama sıcak kırıcağı yağmur yağmamıştı.

Sessizce bir ekip olarak çalıştılar. Evdeki köpekler, Bree'nin kardeşi daha önce onlarla ilgilenmiş olsa da, sanki yıllardır insan görmemişler gibi onları karşıladı. Köpekler Bree'nin sıkıntısını hissetmiş gibiydi, çünkü ona yakın durdular, onu çevrelediler ve bacaklarına bastırdılar.

Bree mutfağında durmuş, bir türlü sakinleşemiyordu. Yorgunluk ve stres sonunda onu yakalamıştı. Ne zaman bütün bir gece uyumuştı? Ev hareketsiz ve boş hissediyordu. Yalnızlık bir ağırlık gibi üzerine çökmüştü. "Acıktıysan dondurucuda yemek var."

"Değilim," dedi Mercy.

Kendini içine kapanmış, kapana kısılmış hisseden Bree arka verandaya yöneldi. Gece havası iğrenç ve sıcaktı ama kendi korkusunun kokusunu yok etmek için her şeyi göze alarak çimen ve gübre kokularını içine çekti. Telefonunu çıkardı ve Matt'i aramaya çalıştı. Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Cep telefonu kapsama alanı dışında olmalıydı. Telefonu indirdi, onu neyin daha çok korkuttuğundan emin değildi: onun müsait olmaması mı yoksa onunla konuşmaya ihtiyaç duyması mı? Bağımlılık onun için bir şey değildi.

kolayca kabul etti. Ama ona bir mesaj göndererek müsait olduğunda kendisini aramasını istedi.

Kulağa çok acınası gelmiyor.

Kapı arkasından açıldı ve Mercy dışarı çıktı. Ona bir kadeh şarap ikram etti. "Umarım sakıncası yoktur. Ben kendime yardım ettim."

Bree bardağı kabul etti. "Teşekkürler. Kendini evindeymiş gibi hisset." "Bir gün oldu."

"Şaka yapmıyorum."

"Motelde olanlar hakkında konuşmaya hazır mısınız?" Mercy parmaklıklara yaslanarak sordu.

Bree şarabını zar zor tadarak yudumladı. "Babam küfürbaz bir ayyaştı. Ama bundan da öte, o bir psikopattı. Çoğu insan, soğuk öfkeyi bir varoluş hali olarak benimseyen biriyle yaşamadıkça kötülüğü kavrayamaz. Annem, kardeşlerim ve ben hepimiz ondan korkarak yaşadık. İlk sekiz yılımın çoğunu görünmez olmayı öğrenerek geçirdim. Bir gece anneme saldırmaya başladı. Annemi dövmesi alışılmadık bir şey değildi ama o gece bir şeyler vardı. Farklı bir şey." Durdu, düşündü, hatırladı. Adamın yüzündeki odaklanmış, kötü bakış. Neredeyse otuz yıl sonra, onun gözlerindeki yoğunluğu hâlâ görebiliyordu. İçini yaktığını hissetti, tehdit bu gece havadaki nem kadar aşikârdı.

"911'i aradım. Adam ağlamaya başladı. Daha bebekti ama o bile tehlikeyi hissedebiliyordu. Babam onun için gitti." Dehşet Bree'nin boğazını kuruttu. Biraz şarap içti. Adam'ın bebekliğini görebiliyordu, beşiğinde duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı. Babası bebeğe uzanıyordu. "Annem ona saldırdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Kendini ona doğru fırlattı. O çok daha büyüktü, çok daha saldırgandı. Hiç şansı yoktu ama bize bir şans verdi. Ona geri dönmekten başka çaresi yoktu." Bree'nin nabızı fırladı ve soğuk terler tenini ıslattı.

Tekrarı durdurmak ve kontrolü ele almak için biraz daha şarap içti. "Erkek kardeşimi yakaladım, kız kardeşimi masanın altında saklanırken buldum ve onları evden çıkardım. Annemi son gördüğümde onu boğazından duvara yapıştırmıştı."

Durdu, nefes aldı. Ciğerleri dik bir koşarak çıkmış gibi acıyordu. Ilık gece havası, dondurucu soğuk değil. "Bir saklanma yerim vardı

Çünkü sık sık dışarı çıkıyordu ve görünmezlik hayatta kalmaktı. Verandanın altında gevşek bir tahta vardı. Erin ve Adam'ı oraya götürdüm. Kıştı, karlıydı, çok soğuktu. Üzerimizde pijamalarımız vardı ve titremeden duramıyorduk. Adam sürekli ağılıyordu. Onu durdurmak zorundaydım. Bizi bulursa, öldürürdü. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyordum."

Bree annesinin yüzünü tekrar gördü. Babasının eli boynunda, gözleri zgn, kararlı ve teslim olmuş. "Annem de biliyordu. Bunu daha önce hiç bu kadar net gördüğümü sanmıyorum. Yakın zamana kadar o gecenin -ve tüm çocukluğumun- çoğunu unutmuşum. Onun dikkatini dağıttı, biz kaabilelim, saklanabilelim, hayatta kalabilelim diye kendini feda etti."

"Ve ." "Yaptık."

Bardağı yine doluydu. Mercy yeniden doldurmuş olmalıydı ama Bree onu görmemişti. şişeyi dışarı çıkardığını fark etmemişti. Bree o korkunç anlara geri dönmüştü, onları yeniden yaşıyordu, muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde. "Onun öldüğünü görmedim ama olay yeri fotoğrafını gördüm. Duvara yaslanmış, kafasının yanında bir kurşun deliğı ve elinin yanında bir silahla bulundu. Arkasındaki duvara kan ve beyin sıçramıştı. Bizi ldrememişti ama şerif gelmeden önce kendini vurdu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Mercy. "Keşke kendini dışarı çıkarıp sizi yalnız bıraksaydı."

"Evet. Bu onun tarzı değıldi. Hasar vermek onun süper gücüydü." Bree, babası öfkesini dışa vurmak yerine ie yöneltmiş olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak ediyordu.

"Bir şeyler yemeliyiz," dedi Mercy.

"Muhtemelen." Bree otağa baktı, gecenin içinde hareket eden atların karanlık şekillerini izledi, ılık havasını içine çekti. Hayatta kalmayı başarmıştı. Belki de Matt'e ve paylaştıkları karşılıklı güven ve kişisel güvenliğe sahip olduğı için, geçmişiyle ilgili ayrıntılarla başa çıkabiliyordu; sonunda ailesinin ölümünün tüm gerçekliğini kavrayabilmişti.

"O geceyle ilgili her zaman hatırladığım tek şey şerifti. Bizi verandanın altında buldu. Beni dışarı çıkardı. Beni sardı. Babamın arz ettiğı tehlikeyi hissettiğim iğdyle güvende olduğumu biliyordum."

"İşte bu yüzden polis oldun." Mercy korkulukları itti.

"Oldukça açık." Bree şarabını eve geri taşıdı. Dondurucuyu açtı. Hiçbir şey ilgisini çekmedi. Kilere gitti ve bir paket patates cipsi açtı.

"Artık benim derin, karanlık sırrımı biliyorsun." Bree çantayı Mercy'ye doğru eğdi.

"Kesinlikle derin ve karanlık. Hakkını vermeliyim." Mercy bir avuç cips aldı.

"Her neyse. Ben iyiyim. Bu konuda konuşmanın faydası oluyor, bunu da yeni öğrendim." Bree'nin kahkahası orantısızdı. Şaraptan mı yoksa duygularının yoğunluğundan mı?

Kim bilir?

İkisi de.

"Her neyse," dedi Bree. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Anladım." Mercy durakladı, gözlerinde tedirginlik vardı. "Karanlık sırları taşımak ruhunuzu yiyip bitirir. Bunları paylaşacak kadar güvendiğiniz birini bulana ve aniden hafiflediğinizi hissedene kadar bunun farkına varmazsınız."

Bree ona baktı.

Birinin kendi ruhunu yiyen bir sırrı var.

Burnunu sokmak istemedi. Şarabından büyük bir yudum aldı ve yine de burnunu soktu. "Yüzün hiçbir şey saklamıyor, değil mi?"

Mercy yüzünü buruşturdu. "Bu bir lanet. Gerçi kocam bundan hoşlanıyor.

Düşündüğüm her şeyi bildiğini söylüyor." Bardağını boşalttı.

Bu onun ilk bardağı mı yoksa ikinci bardağı mı?

"Hangi ruh yiyen şeyi düşünüyorsun?" Bree şarap şişesini Mercy'nin bardağının üzerine devirdi. Küçük bir şarap damlası çıktı. Boştu. Bu da Mercy'nin ikinci kadehi olmalıydı. "Daha ister misin?"

"Eğer bu konu hakkında konuşmaya devam edeceksek, kesinlikle."

Bree başka bir şişe ve açacak aldı ve mantara odaklandı. "Anlat bana."

"Babam bize hiç zarar vermedi. iyi bir adamdı.

-Ama kadınların hayattaki rolleri hakkında eski kafalı, inatçı fikirleri vardı... Bu fikirlerin özü kadınların mutfığa ait olduğu ve eğitimin onlar için boşa harcandığı şeklinde özetlenebilirdi. Ama düşünüyordum da

Şanslıyız ki ben ve dört kardeşim sizinle kıyaslandık. Sevildiğimizi biliyorduk ve kendimizi güvende hissederek büyüdük. Beni on sekiz yaşında ailemden uzaklaştıran şey babamın belirli bir olayla ilgili tutumuydu. Bu olay beni on beş yıl boyunca tüm ailemden uzaklaştırdı."

"Üzgünüm," dedi Bree, Mercy'nin ailesinden hiçbir destek almadan üniversiteyi bitirmiş ve FBI'a katılmış olması gerektiğini fark ederek. "İyi bir arkadaş grubun var mıydı? Bu büyük bir fark yaratabilir." Mercy'nin bardağını doldurdu.

"Hayır." Mercy kadehindeki şarabı döndürdü, bakışları kırmızı sıvıya . "Ben yalnız biriydim. Kimseye güvenmezdim. Sadece yapmam gerekeni yaptım."

Ruh yiyen sırrına ulaştığını sanmıyorum.

"Bu güç ister." Bree başını eğip koltuğuna doğru ilerledi, Mercy de elinde patates cipsi torbası ve şarapla onu takip etti. Yumuşak minderlere yerleştiler. "Artık ailemden kimseyle konuşuyor musun?"

"Evet. Birkaç yıl önce bir soruşturma beni küçük memleketime geri getirdi ve herkesle yüz yüze geldim. Çoğunlukla artık aramız iyi. Ama kardeşim Levi ..."

Bree onun gözlerinin dolduğunu gördü.

"Soruşturmam sırasında öldürüldü ve kollarımda öldü." Şaraptan ağır bir yudum aldı.

Bree sustu, kız kardeşini düşündü ve Erin öldüğünde yanında olmayı diledi. Onun yerine, kız kardeşi tek başına ölmüştü.

"En kötüsü de tamamen benim hatamdı. On sekizimde ayrılmamış , şimdi hayatta olacaktı." Sesi kalınlaştı. "Gizli sırlar, biliyor musun? Benim ve Levi'nin. Her şeyi ettik. Ve bu on beş yıl sonra onun ölümüne yol açtı."

Bree nefesini tutmuş, bekliyordu.

Mercy onun gözlerinin içine baktı. "Size ne yaptığımızı söyleyemem. Kolluk kuvveti olarak beni ihbar etmekle yükümlüsünüz."

Birini öldürdü.

"On sekiz yaşında mıydın?" diye sordu Bree, Mercy ona olanları anlatırsa yasal sorumluluklarını bir kenara bırakıp bırakamayacağını merak ediyordu.

"Evet. Ve on beş yıl boyunca kimseye söylemedim." Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Sonra Truman'la tanıştım. O benim duvarlarımı yıktı ve

benden. Aklandığımı söylüyor. Ama daha sonra ben ve Levi -birçok yönden yanlış ele aldı."

"Şimdi de onun kızını mı yetiştiriyorsun?"

"Evet." Mercy'nin gözleri parladı. "Son sözleri ona göz kulak olmamı istemesiydi. Ollie de bizimle yaşıyor. Bu uzun bir hikaye ama hayatımıza yeni girdi ve şimdi Truman'ın oğlu. Biz kendimize yamalı bir aile diyoruz." Yüzünü içten bir gülümseme kapladı.

"Bende de onlardan bir tane var." Bree de onların mükemmel olduğunu düşünüyordu. "Bazen seçtiğiniz aile, kalbinizde bir yuva yaratan ve geçmişteki acıların iyileşmesine yardımcı olan kişilerdir."

Mercy kadehini Bree'ye doğru kaldırdı. "Gerçek."

Bree kadehini tokuşturdu ve ikisi de içti. Mercy nefesini verdi ve minderlere daha da gömüldü. Bree ajanın gerginliğinin buharlaştığını hissetti.

*Benimki de gitti.
Çoğunlukla. Berbat bir
gündü.*

Ajana geçmişini anlatmak iyi hissettirmişti. Bree pek fazla insana , sadece Dana'ya.

Mercy onun bakışlarını yakaladı. "Sana söylediklerimi kimseyle paylaşmam."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

İkisi uzun bir süre sessiz kaldılar. Jimmie'yi bir anlığına unuttuğunu fark edince Bree'ye suçluluk duygusu dokundu.

Bree, "Muhtemelen davaya geri dönmeliyiz," dedi.

"Kahretsin. Evet." Mercy'nin gözlerinin altı derin gölgelerle kaplıydı. Dava ona da zarar veriyordu.

"Demek Jimmie öldü." Bree, bir adam öldürülmüşken kendi geçmişine odaklandığı için biraz benmerkezci hissetti. "Bu bizim soruşturmamız için ne anlama geliyor?"

Mercy bir parmağını bardağının kasesine vurdu. "Ya ilgisi yok - tehlikeli bir yaşam sürdü - ya da ilgisi *var*. Ama nasıl?"

"Hâlâ katilimiz olabilir ve tesadüfen kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasında kendini öldürtmüş olabilir mi?"

"Tesadüflerden nefret ederim."

"Aynı." Bree'nin zihni çalkalandı. "Seri katil tarafından mı öldürüldü? Evet ise, neden?"

"Onun ölümü bizim davamız açısından hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ve yine de oldu." Bree ürperdi, motel odasındaki sahne zihninde renkli bir film şeridi gibi canlandı. Beyin ağartıcı diye bir şey olmadığına göre, sonsuza dek orada kalacaktı.

"Gün öyle geçti ki ..." Mercy durakladı, açıkça bir kelime arıyordu.

Bree sağladı. "Sikişmek mi?"

"Evet. Ve bugün daha önce düşünmediğim bir şeyi fark ettim, belki de şarap kafamı temizliyordur."

"Bundan şüpheliyim." Bree'nin kafası şu anda kesinlikle bulanıktı.

Mercy şarabını bıraktı. "Ya katilimiz aynı anda birden fazla kızı elinde tutmuyorsa ve şimdi başka bir kızı daha esir aldıysa. Bu Paige'i öldürdüğü anlamına mı gelir?"

Bree ona baktı. "Kahretsin."

Bölüm 35

MERHAMET

7. Gün

Mercy, Evan'ın telefonuna cevap verirken "Erken kalkmışsın," dedi ve bir esnemeyi bastırdı. Doğu Yakası'nda saat sabahın sekiziydi ve Bree'yle birlikte ağır konuşmalarla ve beklenenden fazla şarapla geçen bir gecenin ardından bir saat önce kendilerini ofise sürüklemişlerdi.

Biraz stres atmayı hak ettik.

Jimmie'nin pis banyodaki ölü görüntüsü zihninde hâlâ tazeydi. "Jimmie Elkins'in vurulmasıyla ilgili raporumu okudun mu?" diye sordu Evan'a.

"Şüphelimiz dün gece CuffMe hesabını yeniden etkinleştirdi," dedi Evan, kadının sorusunu duymazdan gelerek.

Mercy gözlerini kırpıştırarak beynini toparlamaya çalıştı. Konferans masasının karşısındaki Bree onun bakışlarıyla karşılaştı ve yorgun bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Mercy gözlerinin altındaki koyu halkaların şerifinkilerle aynı olduğunu biliyordu. "Evan, seni hoparlöre alıyorum. Bree de burada."

"Günaydın Şerif," dedi Evan. "Şüphelimizin CuffMe profili yeniden etkinleştirildi," diye tekrarladı. "Hala erişimimiz var ve başka kadınlarla iletişim kurduğunu görebiliyoruz. Konuşmalarda herhangi bir buluşma planlandığını görmüyorum. Çoğu hesabı birkaç cümleden sonra engelliyor. Belli ki belirli bir şey arıyor."

"Bu Jimmie'nin kesinlikle katilimiz olmadığı anlamına geliyor - tabii hesabı başka biri kullanmıyorsa," dedi Mercy, zorlukla yutkunarak. "İnternette trollük yapması, alışveriş merkezindeki kurbandan çoktan kurtulduğu ve yeni birini aradığı anlamına mı geliyor?"

Bree, "Belki de alışveriş merkezi kurbanının kabul edilebilir olmadığı ya da kaçırın kişi olmadığı ortaya çıktı," dedi. "Bu aynı zamanda Paige'in hala hayatta olup olmadığı sorusunu da vurguluyor."

Çok mu geç kaldık?

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Evan. "Şirketin avukatlarından biriyle konuştum. CuffMe müşterilerinin mahremiyetini koruma konusunda çok titiz-"

"Katillerinin özel hayatı," diye tersledi Bree.

"Ancak TheMaster232 hesabının IP adresinin hala Scarlet Falls bölgesinde bir yerde olduğunu ve ismin hala Mark Verney olduğunu tekrar doğruladı. TheMaster'ın geçmişte iletişim kurduğu herkesi gözden geçirdim ve profil isimlerinin bir listesini avukata gönderdim. Avukat bu hesapları kontrol ettirdi ve Vanessa Mullen ve Tisha Talbot isimlerinin listedeki hiçbir hesabın sahibi olmadığını doğruladı. Ayrıca, şirket döneminde bu isimlerin sahibi olduğu hiçbir hesap bulunmadığını söyledi."

Mercy, "Sahte isimler kullanmış olabilirler," diye . "Doğru," dedi Evan.

"Paige ile CuffMe'de tanıştığını biliyoruz," dedi Mercy. "Hâlâ Vanessa ya da Tisha'yla hesaplarında sahte isimler kullanarak orada tanışmış olabileceğini düşünüyorum ama bazen yerel fahişeler oldukları için onlarla buralarda tanıştığını varsaymıştım." Bree'ye baktı. "O topluluğa bir uyarı göndermemiz gerekiyor mu? Bazı kadınlarla müşterileri hakkında görüşelim mi? Belki bazıları ağız tıkacı kullanan bir adamla karşılaşmıştır."

"Bu kadınlarla iletişim kurmak görüldüğü kadar kolay değil. Dinlemek isteyecekleri son kişi polistir," dedi Bree. "Onlara nasıl yaklaşacağımı düşünmeme izin verin."

Evan, "Adamımızın bir bilgisayar ekranının arkasına saklanması beni deli ediyor," dedi.

Mercy siteyi açıp TheMaster232' profiline bakmak istedi ama kendi hesabını oluşturmadan içeri giremeyeceğini gördü. "Evan, bir şekilde onun konuşmalarına erişmemizi sağlayabilir misin?"

"Yapamam. CuffMe sadece bana erişim izni verdi." Mercy uzun bir süre düşündü.

Yapabiliriz.

"Sessizleştin," dedi Evan. "Bir fikrim var," dedi Mercy.

"Ne olduğunu bildiğimi sanıyorum," dedi Evan kuru bir sesle. "Ve o." ben

Mercy ekranındaki CuffMe ana sayfasını işaret etti. "Biz bizimle konuşmasını sağlayacak bir profil oluşturabiliriz. Tam olarak nasıl bir kadın istediğini biliyoruz." Bree'ye hevesle baktı. "Onu kendimize çekebiliriz."

"Paige'le tanışmadan önce onunla uzun süre konuştu," dedi Bree. "Aylarımız yok."

Paige'in ayları yok. Eğer çok geç kalmadıysak.

"Buluşmayı kabul etmesine ihtiyacımız yok," dedi Mercy. "Sadece bizi ona götürebilecek bir bilgi kırıntısına ihtiyacımız var. Usta'nın buralarda bir yerde olduğunu biliyoruz. Eğer şöyle bir şey söylediyse

. . . *Kütüphaneyi sık sık ziyaret ederim-*" Bree alaycı bir ses çıkardı.

"Ya da *Whole Foods'tan alışveriş yaparım, Hannaford'dan değil. Bir şeyler işte.* Akşam için planlarını sorabiliriz. Sahte profilimizin başka bir eyalette olduğunu düşünürse, belki yerel bazı referansları ağzından kaçırarak kadar rahat hissedebilir." Bu fikre ısınmaya başlamıştı, belli belirsiz bir heyecan artıyordu. Bu iyi bir olasılık gibi geliyordu.

Telefonda Evan sessizdi ve Bree'nin bu konuyu düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi Mercy. "Zararı olmaz. Evan başka kadınlarla konuşurken bir şeyler ayarlarsa bize haber verebilir. Onu iki farklı açıdan izliyor gibi oluruz."

Bree kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Onu çekiştirme fikri hoşuma gidiyor," dedi. Cep telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Dr. Jones arıyor. Muhtemelen Jimmie Elkins'le ilgili bir ön çalışması vardır."

Bree telefonunu açarken Mercy, "Evan, Jimmie hakkındaki raporumu okuduysan hiç cevap vermedin," dedi.

". Üzgünüm, CuffMe bilgisine odaklanmıştım."

"Dr. Jones," dedi Bree. "Ajan Kilpatrick ve Dedektif Bolton ile hoparlördesiniz."

Bir duraklama oldu. "Dedektif Bolton kim?" diye sordu Dr. Jones.

"Dedektif Bolton o ile ve Deschutes İlçe Şerif'in Oregon'daki Departman," dedi Mercy. "Bir yönünü araştırıyor

Jimmie Elkins'in ölümüyle bağlantılı olabilir."

"Bu durumda Jimmie Elkins'in ölümünün bir cinayet olduğunu doğrulayabilirim," dedi Dr. Jones. "Belli ki birisi intihar süsü vermeye çalışmış ama olay yerinde de tahmin ettiğim gibi, vurulma açısı fiziksel olarak imkansızdı. Kafatasının arka tarafında perimortem bir çatlak vardı, bu da vurulduğunda neden yerde olduğunu açıklayabilir."

Mercy, "Birisi onu fayans duvara çarpmış," diye yorum yaptı. "Muhtemelen vurulmadan önce fiziksel bir tartışma yaşanmış."

"Adli tıp için tırnak örneklerini aldım, belki şansınız yaver gider. İlginizi çekebilecek diğer bir şey de vücudunda düşük seviyede metamfetamin bulunması. Raporumun tamamını birkaç saat içinde alacaksınız ama bunlar önemli noktalar."

"Teşekkür ederim Doktor," dedi Bree.

"İyi şanslar." Dr. Jones görüşmeyi sonlandırdı.

Mercy, "Düşük seviyede metamfetamin muhtemelen Jimmie için olağan bir durumdu," dedi. "Baş yardımcıma çevre ilçelerle temasa geçmesini söyleyeceğim ve

Bakalım silahtan elde edeceğimiz kanıtlara ek olarak Jimmie'nin tedarikçisinin kim olduğuna dair bir ipucu bulabilecek miyiz?" dedi Bree. "Bunun bir anlaşmazlığın sonucu olduğunu düşünmeden edemiyorum - büyük olasılıkla uyuşturucu ya da para. Hızlı ve sertti." Başını Mercy'nin dizüstü bilgisayarına doğru eğdi. "Katilimiz hiçbir şeyi hızlı yapmıyor gibi görünüyor."

"CuffMe profilini oluşturmaya başlayacağım," dedi Mercy, şimdiden şüphelinin ilgisini çekebilecek resimler için çevrimiçi fotoğraf sitelerini araştırıyordu. "Uzun siyah saçlı, minyon kadınlardan hoşlanıyor. Genç de olsunlar."

"Duşa giriyorum," dedi Evan hoparlörden. "İkinizi daha sonra kontrol edeceğim."

Mercy aramayı sonlandırdı ve bir fotoğraf çekmeyi düşündü. "Çok mu seksi?" diye sordu Bree'ye.

"Stok fotoğraf kullanamazsınız," dedi Bree. "Tersine görsel araması yapacak ve onları hemen bulacaktır. Bize özel fotoğraflar lazım."

"Kahretsin, haklısın," dedi Mercy, derin derin düşünerek. "Profil için nasıl fotoğraf bulacağız? Benim paylaşacak fotoğrafım yok, zaten boyum da çok uzun."

"Aynen," dedi Bree. "Belki de yapabiliriz-biliyorum!" Telefonunu çıkardı ve ekranına birkaç kez dokundu. "Sanırım onu evinden çıkmadan yakalayabilirim."

"Kim?" diye sordu Mercy.

"Şerif Yardımcısı Zucco. Dün kaçırılma olayının olduğu yerdeydi," dedi telefonu kulağına götürerek. "Randolph'ta yeni. NYPD'den yeni çıktı. Onlar için bazı gizli işler yaptığını biliyorum."

"Onu hatırlıyorum. Kesinlikle doğru boyutta."

"Evet. Saçları da doğru. Boyunun sizi aldatmasına izin vermeyin. Sert bir kız." Bree bir parmağını kaldırdı. "Zucco? Daha gelmedin mi?" Bree durakladı. "Tamam. Bekle. Seni Özel Ajan Kilpatrick ile görüştüyorum. Bir isteğimiz var."

New York aksanlı bir kadın, "Sadece söyle," dedi. Mercy

Bree'ye başını salladı.

"NYPD'de gizli görevde çalıştığını biliyorum," dedi Bree. "Bir tanesi fuhuş baskınıydı, değil mi?"

"Bunlardan birkaçını yaptım."

"Bir BDSM sitesinde yayınlamak için sizin boyunuzda ve görünüşünüzde birine ihtiyacımız var. Sahte bir profil oluşturuyoruz."

Zucco sessizdi.

"Kulağa korkunç geldiğini biliyorum," dedi Mercy. "Fotoğrafları temiz tutacağız - sadece çekici olmalarını istiyoruz. Yüzünüzü mümkün olduğunca kapatabiliriz. Daha önce hangi tür fotoğrafların dikkatini çektiğini biliyoruz."

"İnternette bir hedefiniz mi var?" diye sordu Zucco. "Bunun bavullu kadınlarla bir ilgisi var mı?" Sesi keskinleşti.

"Evet ve evet," dedi Bree. "İşe yarayacak bir kıyafetiniz olma ihtimali var mı?"

Zucco güldü. "Seksi kıyafetlerim var mı? Elbette var.

Ben de . O pisliği yakalamak için her şeyi yaparım."

"Kıyafetleri bu sabah getirebilir misin?" diye sordu Bree. "Hızlı bir fotoğraf çekimi yapacağız. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

"On beş dakika içinde orada olurum. Kulağa eğlenceli geliyor." Zengin bir kahkaha attı. "Dört gözle bekliyorum."

Bree aramayı sonlandırdı. "Onun da biliyordum."

"Biz beklerken ben de biyografiyi doldurayım." Mercy ekranda on sekiz yaşında olduğuna dair yemin eden kutuyu işaretledi ve ardından CuffMe'nin hiçbir şeyden sorumlu olmadığını ve insanların sağduyulu davranması gerektiğini söyleyen yarım düzine kutuyu daha işaretledi. Ardından profilini oluşturması istendi. "Bir kullanıcı adına ihtiyacım var." Mercy, Paige'in sohbet ettiği erkeklerin müstehcen isimlerini hatırlayarak burnunu kırıştırdı.

"Kulağa itaatkâr gelen bir şey," dedi Bree.

"Paige'in profili ve ilgi alanları bu şekilde karşıma çıktı. Dollificationın da bunlardan biri olduğunu hatırlıyorum çünkü daha önce hiç duymamıştım," dedi Mercy. "YourDoll'a ne dersiniz?" . "Tabii ki kullanılıyor." Rastgele sonuna 945 ekledi ve kabul edildi.

"Yaşı için yirmi beş diyeceğim. Ve Boston, Massachusetts'te oturuyor. Bu onu rahatlatacak kadar uzak ama onunla buluşmayı düşünecek kadar da yakın olmalı."

"Paige için ülkenin öbür ucuna gitti," dedi Bree.

"Bu çılgıncaydı, değil mi? Acaba çekiciliği bu kadar güçlü kılan neydi?"

"Umarım dikkatini çekebiliriz."

"Paige'in listelediği tüm ilgi alanlarını onunkine ekleyeceğim. Kadınımızın seyahat etmeye istekli olduğunu da listeleyebilirim. Dikkatini çekmeye yardımcı olmak için onun hakkında başka ne biliyoruz?"

"Top tığaçlarını seviyor," diye mırıldandı Bree.

"Yardımcınızla bir fotoğraf çektirebilirsek harika olur."

"Yetişkin mağazasına gitmeniz gerekecek," dedi Bree. "Onları bu bölümde tutmuyorum."

Mercy sırtıttı. "Belki başka birinin vardır." "Bunu bilmek istemiyorum."

Mercy sandalyesine geri oturdu. "Fotoğrafları çekene kadar yapabileceğim tek şey bu."

Bir saat sonra fotoğrafları vardı.

Şerif Yardımcısı Renata Zucco elinde giysilerle dolu bir çantayla içeri girmişti. Mercy çantanın dibinde pembe bir şey görene kadar dar siyah bir elbise düşünmüştü. Bree de aynı anda fark etmiş ve omzu açık bir bluz çıkarmıştı. Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Pepto-Bismol pembe.

Biraz göz makyajı ve saç örgüsü görünümü tamamlıyordu. "Seksi mi olacağım yoksa liseli kız mı?" Renata sormuştu.

Mercy ve Bree hep bir ağızdan, "Evet," diye cevap verdiler. "Anladım."

Mercy beş fotoğraf yükledi. Bree, Renata'nın yüzünün her birinde sadece kısmen görüldüğü, aynı anda hem açık hem de nazlı olan bazı harika açılar çekmişti. Gözlemci için bir alay. Çekimler Renata'nın güzelliğini açıkça ortaya koymaya yetiyordu. Bir tam vücut çekiminde siyah elbisesini giymiş, koyu renk saçları bir gözünü kapatırken diğer gözü ruhunuza bakıyordu.

Renata ve Bree, profil şekillenirken Mercy'nin omzunun üzerinden izlediler.

"Harika görünüyorsun," dedi Bree.

Renata omuz silkti, saçlarını sert bir at kuyruğu yaptı ve göz kalemine bir makyaj mendili sürdü. Birkaç dakika önceki siren şimdi üniforma giyyordu.

"Hazır mısın?" dedi Mercy, imleci POST düğmesinin üzerinde gezinirken. "Devam et," dedi Bree.

Mercy tıkladı.

Lütfen çalışın.

Bölüm 36

HİM

Bu sefer, Ana profilimi kullanmakta hiç tereddüt etmedim. Polislerin hiçbir şeyden haberi yok. Seçenekler arasında geziniyorum. Bu kadar çok kadının benim itaatkârım olmak için can atması gerçekten şaşırtıcı. Sahiplenilmek istiyorlar. Bu da gösteriyor ki boyun eğmek kadınlar için doğal bir durum. Paige kafesinde. Eve geldiğimde kapıyı açtım ama yerinden . Bahse girerim evden çıksam bile dışarı çıkmaz.

Belki de bunu denemeliyim. Ona bir tuzak kurabilirim. O zaman onu cezalandırmak için yasal bir fırsatım . En azından onu öldürmeden önce bana biraz zevk vermiş olur.

Bunu henüz yapamam.

Bir senatörün kızı olarak, onun bir değeri var. Babasının pozisyonu gururumu okşadı - klişe tabirle, şapkamda bir tüy. Babasının ne iş yaptığını öğrenmeden önce onu seçmişim bile. Şimdi, bu ego bonusu çok pratik bir şekilde işe yarayabilir. Ona rehine olarak ya da zengin babasından fidye almak için ihtiyacım olabilir. Yine de onu bağışlamayacağım. Onun da zamanı gelecek. Onun dönüşümü için çok çaba harcadım. Onun ölümünün zevkini hak ettim. Şimdilik, bekleyişin tadını çıkaracağım.

Sonra ne olacak?

Bir yandan, onun davranışlarını değiştirme şeklimi alkışlıyorum. Üzerinde çalıştığım fahişelerden büyük bir adım öndeydi. Siteyi kullanmak bana kaliteli bir kadın verdi, hak ettiğim türden bir kadın. Öte yandan, gönderime gelen yanıtlar arasında gezinirken ve profillere bakmak için tıkladığımda, daha iyisini yapabileceğimi görüyorum.

Daha az çocuk olan kaliteli bir kadın bulabilirim. Paige'in yaşı hakkında yalan söylediğini biliyorum. İlk başta genç birinden hoşlanacağımı düşünmüştüm ama şimdi biraz tecrübenin daha iyi bir meydan okuma olabileceğini biliyorum. Bir bakalım. Seçeneklerim neler?

Her profile tıklayarak fotoğraflarını inceliyorum. Çok yaşlı, çok genç, çok sarışın. Siyah saçlı bir kadının resminde duraklıyorum. Masum görünümlü bir şekilde muhteşem. Masumiyet istiyor muyum? Paige'le bunu yaşadım ve birkaç hafta içinde beni sıktı. Not aldım ve onu belki listesine ekledim. Sıradaki kıcı çirkin. Zor pas. Benim standartlarım var.

Bu kızda potansiyel var. Gözleri neredeyse kapalı, ama içlerinde bir ateş parıltısı var. İlginç. O kesin bir belki. Sıradaki biraz daha yaşlı, otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor ama yine de oldukça çekici.

Listemi üç kadına indirmeden önce birkaç profili daha kontrol ediyorum. Seçtiklerim masum, ateşli ve deneyimli. Bir süre düşündükten sonra hangilerine mesaj atacağıma karar vereceğim.

Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Oyunun açılış gambiti. Yem, tuzağın kurulumu, çenelerin kırılması. Sabırsızlanıyorum.

Bazı profiller seçildikten sonra internette kendimi aramaya başladım.

Birkaç dakikamı yeni makaleler ve videolar arasında gezinerek geçiriyorum. Başlıklar gözüme çarpıyor

Another Woman Kidnapped in Randolph

County, , Woman Nabbed from Scarlet Falls MalSerial Killer Strikes Again.

Birkaç makale okudum. Kaçırılmayı anlatan ve kaçırılan kadının kimliğini tespit etmek için yardım isteyen makaleye aslında yüksek sesle güldüm.

Tam bir kaos. Şerif ve FBI tamamen şaşkına dönmüş durumda. Yerel polisler de işe yaramaz. Bütün ipler benim elimde ve tam da tahmin ettiğim gibi yapıyorlar. Her seferinde.

Kontrol bende.

Üç ayrı kolluk kuvveti ile dalga geçtiğimi düşünmek bile bana zevk veriyor. Her fırsatta onları alt ettim. Ben satranç oynuyorum ve onlar dama taşlarını bile düzenleyemiyorlar. Soruşturmaları şaka gibi. Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Heyecan kanıma işliyor. Bir sonraki planıma nasıl tepki vereceklerini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 37

BREE

Bree masasına oturdu. Başı ağrıyor ve midesi ekşiyordu. Sadece birkaç kadeh şarabın onu böyle bir duruma sokması biraz üzücüydü ama nadiren içki içerdi. Kahve midesine iyi gelmiyordu ama beyni için kesinlikle gerekliydi. Bir antiasit attı ve mesajlarına bakmak için telefonunu eline aldı. O sabah Dana ona çocukların tahta kaldırımındaki birkaç fotoğrafını göndermişti. Gülümsemeleri Bree'nin fiziksel durumuna TUMS'tan daha çok iyi gelmişti ve evden uzakta oldukları için bir kez daha minnettardı.

Telefonu elinde titredi. Ekranda Matt'in adını okudu. CEVAP tuşuna bastığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Selam."

"Hey," dedi. " var?" "Tek kelimeden anlayabiliyor musun?"

"Sanırım öyle." Sesi neredeyse şaşırmış gibiydi. Arka planda köpekler havlıyordu.

Kıkırdadı. "Ben de tam seni ne kadar özlediğimin çok saçma olduğunu düşünüyordum."

"Ben de sana." Sesi boğuklaştı.

"Köpeklerle çalışmak iyi mi?"

"Bu harika. Ama hala seni özlüyorum. Az önce telefon çekmeye başladı. Haberleri kontrol ettim. Orada olmadığım için üzgünüm. Dava tersine dönmüş gibi görünüyor."

"Keşke sen de burada olsaydın." İçindeki his sadece özlem olarak tanımlanabilirdi ama bu kelime zihinsel olarak gözlerini devirmesine neden oldu. "Bu vakayı tanımlamak için hafif bir yol."

"Eve gelmemi ister misin? Eminim birinden bir helikopter ."

"Hayır. FBI yardım ediyor, yani desteğim var." *Ama aynı şey değil.*

"Besleme nasıl?" Matt sordu.

"Sağlam biri ve masaya kaynak getiriyor."

"Federal bütçe Randolph County'ninkinden biraz daha mı büyük?"

"Sadece birazcık." Bree güldü. Onun sesini duymak bile oldukça kasvetli olduğunu kabul ettiği ruh halini aydınlatmıştı.

Matt'in yanıtı statik bir sesle kesildi. "Sinyali kaybediyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onun kendisini duyduğunu umuyordu.

Hat kesildi ve bir dakika boyunca telefona baktı, kendini yoksun hissetti. Ondan önce nasıl idare etmişti? Bu davada da aynı şekilde çalışacaktı. Onsuz daha zor olacaktı ama işini yapacaktı.

Marge kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Lobide konuşmanız gerektiğini düşündüğüm bir kadın var."

Bree kaşlarını kaldırdı. Asistanının içgüdülerine güveniyordu ama zaten çok meşguldü. "Tamam, ama neden?"

Marge kapının pervazına yaslandı. "Arkadaşının birkaç ay önce kaybolduğunu ve Redhaven polisinin soruşturmayı reddettiğini söylüyor."

Bree bekledi.

Marge durakladı. "İkisi de fahişe."

"Oh." Bree derinlerden gelen bir iç çekiş hissetti. Kayıp vakaları, kişi bir çocuk olmadığı ya da açık bir cinayet belirtisi veya acil durumlar olmadığı sürece nadiren önemli kolluk kuvvetleri müdahalelerine yol açardı. Yetişkinler istedikleri gibi gelip gitmekte özgürdü. Yerlerini aile üyelerine bildirmeleri gerekmiyordu. Kayıp yetişkinleri olan aileler, izler hızla genellikle özel dedektif tutmak zorunda kalıyordu. Bir fahişenin yaşam tarzı göz önüne alındığında, onları takip etmek daha da zordu. Diğer fahişeler ve potansiyel pezevenkler kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmaktan hoşlanmıyordu. Uyuşturucu sıklıkla işin içine giriyordu. Müşteriler seks işçilerini sık sık ziyaret ettiklerini kabul etmek istemiyordu.

"Bunun davayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mercy sordu. "Belki," dedi Marge.

"Birisi dördüncü dövme yaptırmış," dedi Bree. "Onunla birinci odada konuşacağız." Avuçlarını masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı.

Marge başıyla onayladı. "Adı Shelly Fox."

Bree ve Mercy koridorda ilerleyerek görüşme odasına gittiler. Bree kapı aralığında baktı.

İçerideki kadın zayıftı. Uzun sarı saçlarının uçları yıpranmış, kökleri yağlı ve koyu renkliydi. Odanın köşesinde durmuş, kollarını beline dolamıştı. Dişleriyle başparmağının bir parçasını koparmıştı. Bree ve Mercy odaya girdiğinde, vücudundaki tüm kaslar gergin bir şekilde döndü. Kendini köşeye sıkıştırmış, kaçacak yeri olmadığı için kaçmaya hazırlanıyordu ki bu da bir fahişenin hayatının adil bir özeti idi.

"Bayan Fox?" Bree onun kişisel alanına girmemeye özen göstererek kapı aralığında durdu.

Kadın da ona başını sallayarak karşılık verdi.

"Ben Şerif Taggart. Bu da Özel Ajan Kilpatrick. Kahve ister misiniz?"

"Evet. Bu iyi olur." Shelly .

Bree koridora doğru eğildi, Marge'ı gördü ve kahve getirmesi için eliyle işaret etti. Sonra Bree ve Mercy odaya girdiler. Bree bir sandalye çekerek Shelly'nin masayı bir bariyer olarak tutmasına izin verdi. Mercy de Bree'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

Marge bir tepsi içinde dumanı tüten üç kahve fincanı, şeker ve krema paketleri ve dinlenme odasından aşırılmış olması gereken birkaç çörek getirdi. Shelly uzun süredir bir şey yememiş gibi görünüyordu ama kollarındaki izler uyuşturucuyu yemeğe tercih ettiğini gösteriyordu. Bree çöreklerin Shelly'yi kendine çekmesine izin verdi. Shelly bir sandalyeye çöktü, bakışları Bree ve Mercy'ye gidip geliyordu.

Bree onun önüne bir kupa koydu ve bir çörek aldı. "Bunlar taze. Keyfinize bakın."

Shelly'nin gözleri açlığa kaydı. Bree onun en son ne zaman yemek yediğini merak etti. Shelly bir çörek seçti ve üç ısırıkta yedi.

Bree onun bitirmesini bekledi. "Bana arkadaşından bahset."

Shelly elinin tersiyle ağzını sildi ve kahvesini iki paket şeker ve küçük bir kutu krema ile karıştırdı. "Adı Missy. Missy Star."

Bree not aldı. "Bunun onun gerçek adı olup olmadığını biliyor musun?" Shelly başını salladı.

"Onu en son ne zaman gördün?" Mercy sordu.

Shelly omzunu silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Yaklaşık üç ya da dört ay önce. Eskiden her gece benimle aynı köşede olurdu. Sonra birden kayboldu."

"Hangi köşe?" Bree defterini açtı. Shelly durakladı, gözleri endişeliydi.

"Sorun ," dedi Bree. "Seni tutuklamayacağız."

Shelly ikna olmamış görünüyordu. Dudaklarını yaladı ve sonraki sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Polisler yalan söyler."

Suçlama çok sertti. Polislerin şüphelilere yalan söylemesine karşı bir yasa yoktu. Bree bilgi edinmek ve davaları çözmek için bunu kendisi de yapmıştı. Ama açıkça bir dezavantajı vardı: güven eksikliği.

Bree elinden gelen en dürüst yanıtı verdi. "Bize güvenmenizi sağlayamam ama bir katili durdurmaya çalışıyoruz. Eğer bunun bir bağlantısı varsa, bilmemiz gerek."

"Sence Missy'yi o katil mi yakaladı?" Shelly'nin ağzı açık kaldı ama bu düşünceye şaşırmamıştı.

Bree *kim bilir* dercesine iki avucunu da havaya kaldırdı. "Onu aramadığımız sürece bilemeyiz."

Shelly bir çiviye daha çığnedi. Bu gidişle tek bir çivisi bile kalmayacaktı. "Redhaven'da Oak ve Fifth."

"Missy özellikle bir şey için endişeleniyor muydu?" Mercy kollarını masaya dayadı.

Shelly elini kaldırdı ve bir tırnak daha kopardı. "Evet. Bir müşteri. Garip esaret şeyleriyle ilgileniyordu. Her zaman böyle şeyler yapan adamlar olur ama bu seferki farklıydı." Shelly başını eğdi. "Onu korkuttu. Kelepçe ve şaplaktan daha fazlasını istemiş. Ona gerçekten zarar vermek istiyormuş gibi hissettiğini söyledi."

Bree bir not aldı. "Özel bir şey yaptı mı?"

"Onu boğdu," dedi Shelly. "Ama erotik gibi değil... erotik... Terimi hatırlayamıyorum."

Mercy, "Erotik boğulma," diye ekledi.

"Evet." Shelly başını salladı. "Öyle olmadığını söyledi. Genelde zevklerini artırmak için boğulmak isterler. Ama onunla öyle değilmiş. *Onu* boğmak hoşuna gidiyormuş, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Bree Mercy ile bakıştı. "Anlıyoruz."

Shelly bir elini boğazının dibinde gezdirdi. "Boynunun etrafında çürükler vardı. Koyu renkli olanlar."

Mercy daha dik oturdu. "Onu tarif etti mi?"

Shelly başını salladı. "Güçlüydü. Tek söylediği buydu." Hayal kırıklığı Bree'nin içini doldurdu.

Mercy'nin gözleri keskinleşti. "Missy'ye birden fazla kez mi saldırdı?"

"Evet," dedi Shelly. "İyi para ödedi ve ilk birkaç seferinde biraz tuhaf olduğunu söyledi. Onu bağlamak istemiş ve sertlikten hoşlanmış. Ama her seferinde daha da sertleşmiş. Adamın gidip onu gerçekten öldüreceğinden korkuyormuş."

"Senin ya da Missy'nin bir menajeri var mı?" Bree sordu.

Shelly başını salladı. "Bunu yapan tanıdığım her kız o ve müşterileri tarafından dövülüyor."

"Adil bir değerlendirme," diye kabul etti Bree. "Lütfen birkaç dakika burada bekler misiniz? Hemen döneceğim."

Odanan çıktı ve Todd'u masasında bulmak için aceleyle ekip odasına gitti. "Bana dizilim için rastgele beş erkek fotoğrafı getir." Konferans odasında durdu ve seri katil davasındaki erkeklerin fotoğraflarını çekti. Bir yığın fotoğrafla birlikte sorgu odasına döndü.

"Bu adamlardan herhangi birini gördünüz mü?" Jimmie'nin, Tisha'nın babasının, Rick Mullen'ın ve Pete Conrad'ın fotoğraflarını dağıttı ve bunları rastgele erkeklerin fotoğraflarıyla karıştırdı.

Shelly masanın üzerine eğildi ve adamları dikkatle inceledi. Durdu ve geri dönerek Pete Conrad'ın resminin altındaki masaya vurdu. "Son zamanlarda onu buralarda görmüş olabilirim."

"Senden hizmet istedi mi?" Mercy sordu.

Kadın dudağını çiğnedi. "Belki."

"Missy'ye sert davranan adamla aynı kişi olabilir mi?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Shelly'nin gözlerinde korku parladı. "O olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyoruz. Sertleşti mi? Ya da mesela ağız tıkacı gibi bir şey kullandı mı?"

"Hayır." Shelly başını salladı. "Edepsiz konuşmayı sever. Hiçbir zaman esaret tipi bir şey istemedi."

Mercy kaşlarını çatı. "Missy kaybolduğunda o da buralarda mıydı?"

Shelly'nin alnı çatıldı. "Onu sadece son bir iki aydır görüyorum ama o buralarda olmadığını söyleyemem. Sadece o zaman onu görmemiştim."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?" Bree sordu.

Shelly kahvesini bitirdi. "Hayır."

"Missy nerede yaşıyordu?" Mercy sordu.

"Grand on Fourth'da bir oda kiraladı." Shelly'nin eli titredi. Titremeyi durdurmak için elini diğeriyle kavradı. İlaç yoksunluğundan mı yoksa sinirden mi? İkisi de olabilir, diye karar verdi Bree.

"Bugün buraya nasıl geldin?" Bree sordu. "Beni kardeşim getirdi," dedi Shelly.

"Seni bırakmamı ister misin?" Bree teklif etti.

"Hayır, o beni bekliyor." Shelly ayağa kalktı.

Bree ona kapıyı gösterdi. Bir kartvizitin arkasına cep telefonu numarasını yazdı. "Bir şey görür ya da duyarsanız lütfen beni arayın."

"Elbette." Ama Shelly'nin sesi pek umut verici değildi. Kapıya baktı. "Dinlediğin için teşekkürler. Missy'yi gerçekten önemseyen ilk kişi sensin."

Shelly gittikten sonra Bree çöreğini bitirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Mercy, Pete Conrad'ın fotoğrafına kaşlarını çatı. "Yerel fahişeleri ayarttığını zaten biliyoruz, o yüzden onu tanımasının bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Suçlamalarla karşı karşıya olmasına rağmen hâlâ bunu yapıyor olması dışında."

"Onu ," dedi Mercy.

"Onunla tekrar konuşmaya değebilir," diye kabul etti Bree. "Bir yardımcım onu buraya getirecek. Beş dakika sonra konferans salonunda buluşuruz. Pete'i beklerken başka bir ipucu bulmamız gerekiyor."

Bölüm 38

MERHAMET

Mercy konferans odasında Bree'yi beklerken CuffMe profillerini kontrol etti. TheMaster232 yemi yutmamıştı.

Henüz.

Sahte profiline mesaj atan diğer erkeklerden gelen mesajları açtı ve midesi bulandı. Paige'in profiliyle iletişime geçen pek çok kişi gibi onlar da hemen açık seçik seks sohbetlerine başlamışlardı. Mercy onları teker teker engelledi.

Hayır, inci kolye istemedi.

Hayır, kendisini başka erkeklerle izlemesine izin vermezdi.

Scat play? Ne istediğini bildiğinden korkarak hızlı bir Google araması yaptı ve sonra onu engelledi. Banyo aktivitelerinin banyoda kalması gerekiyordu.

Kusmuk da öyle.

İnsanlar bu fikirleri nasıl buluyor?

Bree içeri girdiğinde Mercy, "Henüz şansımız yok," dedi.

"Ya birden fazla hesabı varsa?" diye sordu Bree. "Bu adamlardan biri olabilir. Paige'e karşı kibardı ama belki de başka bir hesaptaki diğer adamlar gibidir."

Mercy de aynı şeyi merak etmişti. "Şansımızı deneyeceğiz. Gün sonuna kadar mesaj atmazsa ona bir mesaj gönderebiliriz. Ama önce Paige'le temasa geçti. Eğer bir itaatkâr istiyorsa, ilk hamleyi bizim yapmamızdan hoşlanmayacaktır. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bu işe yaramayacak," dedi Bree, yüzünde sabırsız bir ifadeyle. "Bu profil için zaman harcayamayız. Yapacak işlerimiz var."

Mercy kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah bir düzine telefon görüşmesi yaptın, Shelly Fox'la konuştun, Jimmie'nin uyuşturucu satıcısını araştırdın ve şimdi Scarlet Falls Alışveriş Merkezi'nden daha fazla videoyu incelemek üzereyim. Zaman kaybetmiyoruz, araştırarak çok şey var. Eğer

birimiz çağrılırsa, gidebiliriz. Dizüstü bilgisayarlar taşınabilir, biliyorsunuz. Burada sıkışıp kalmayız."

"Haklısın."

Mercy yeni alışveriş merkezi videolarını açtı. Birkaç mağaza daha bir gün önceki videolarını göndermişti ve Mercy her birini tek tek inceleyerek otoparkta yakalanan kurbanın tarifine uyan birini aradı. "Sence kaçırılan kadın şehir dışından mıydı?" diye sordu Bree'ye. "Bu yüzden henüz kimse kayıp ihbarında bulunmamış olabilir."

"Sanırım onun bir çalışan olduğuna dair teorimizi bir kenara bırakabiliriz. Eğer bir çalışan kayıp olsaydı şimdiye kadar haberimiz olurdu. Şehir dışından olması da bir olasılık ama ben yine de belirli birini beklediğini düşünüyorum."

Bir ping sesi Mercy'nin CuffMe'ye dönmesini sağladı. Kalbi boğazına kadar fırladı. "Bu o."

Bree sandalyesini masanın etrafında döndürdü ve ikisi de ekrana baktı.

TheMaster232: Good morning, beautiful

"Kibar," diye mırıldandı Mercy. "İşte bizim adamımız."

YourDoll945: Good morning to you too, Master

Mercy onun fotoğraflarını beğendiğini söylemeye başlamıştı ama cümlelerin çok ileri gideceğinden endişelenerek sildi.

İtaatkar ol.

"Başka bir şey söyle," diye fısıldadı Bree. "İlgisini çekmeye devam et."

"Sanırım beni test ediyor," dedi Mercy. "Onun talimatını bekleyip beklemeyeceğimi görmek istiyor."

"Akıl oyunlarından *nefret ediyorum*," diye homurdandı Bree.

Başka bir mesaj gelene tam bir dakika geçti. TheMaster232:

Pink is lovely on you

"Aman Tanrım," dedi Mercy. "Pembenin bu tonuyla ne alıp veremediği var?"

YourDoll945: I'm glad it pleases you

Bree yapılmış a öğürmeGürültü. "İyi şey
sen yazarak. tutamazdım."

TheMaster232: How is the weather in Boston today?

"Kontrol ediyorum," dedi Bree. "Güneşli ve açık. Nemli."

"Paige'e sorduğu ilk sorulardan birinin de bu olduğunu hatırlıyorum," dedi Mercy, Paige'in soruya nasıl cevap verdiğini hatırlamaya çalışarak. "Bisikletlerden bahsetmişti," diye mırıldandı.

YourDoll945: **A clear blue day. Somewhat humid, but I'll definitely get in a bike ride**

Beklediler.

"Bu çok mu fazla oldu?" diye sordu Bree, sandalyesinde kıpırdanarak. "Bu adam ne kadar hassas?"

Mercy nefesini tuttuğunu fark edince hiçbir şey söylemedi.

TheMaster232: **Where do you like to bike?**

"Kahretsin," dedi Mercy. "Ne kadar kesin konuşmam gerekiyor? Boston'ı bilmiyorum." Telefonunu taramakta olan Bree'ye baktı.

"Deer Adası," dedi Bree, Boston bisiklet yolu web sitesinde gezinirken. "Diyelim ki feribota bindiniz."

YourDoll945: **Today I think I'll go to Deer Island. It's a nice day for a ferry ride**

Onun cevabını beklediler. Ve beklediler.

Konuşma kayboldu.

Mercy nefesini içine çekti. "Bizi engelledi! Neyi yanlış yaptım?" Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "*Kahretsin.*"

"Hava durumu hakkında bir fikriniz olduğu için mi? Yoksa bisiklet planı onun istediği itaatkâr kadın için fazla maceracı mıydı? Kahretsin!"

O ve Bree, adamın yeniden ortaya çıkmasını, bunun bir hata olduğunu umar gibi ekrana bakmaya devam ettiler.

"Denemeye değerci," dedi Bree. "Belki de *bisiklet* bilmediğimiz bir örtmece sözcüktür, bu yüzden tamamen yanlış cevap verdik."

Mercy güldü. "Yeni bir profil oluşturalım mı? Belli ki onu yakalamak için nasıl bir profil yazacağımızı biliyoruz. Renata'yı tekrar kullanamayız. Başka birini bulmamız gerekecek."

"Bu kolay olmayacak."

Mercy bunu düşündü, profil fikrinden vazgeçmekten nefret ediyordu. Renata konusunda şansları yaver gitmişti ve doğru görünümde, aynı zamanda ilan vermeye istekli başka bir kadın bulmak zaman alacaktı. Telefonunu aldı. "Evan'a deneyimizin bittiğini haber vereceğim."

"Mercy?" diye cevap verdi. Arka plandaki gürültü araba kullandığını gösteriyordu.

"Profilimiz TheMaster tarafından engellendi, Evan. Yanlış bir şey söylediğimi sanmıyorum ama hoşuna gitmeyen bir şey vardı."

"Denemeye değerdi. Mesajlarını izlerken gördüğüm kadarıyla neredeyse tüm konuşmaları hızla engelliyor. Kadınların çoğu hemen seksten bahsetmeye başlıyor ve görünüşe göre onun duymak istediği şey bu değil."

"Evet. Paige ile konuşmalarının oraya varması biraz zaman aldı."

"İki konuşmaya göz kulak oluyorum. SweetLittleGirl29 ve DaisyMae455 onunla henüz cinselliğe kaymayan yavaş ve uzun konuşmalar yapıyor. Bazı nedenlerden dolayı, acele etmemeyi seviyor."

"Kim olduklarını bulabilir misin?" diye sordu Mercy.

"CuffMe'nin bunu bir sorun olarak görmesi ve hesap bilgilerini paylaşması için konuşmanın daha da ilerlemesi gerekiyor. Görüştüğüm avukata göre henüz ortada bir şey yok ve bence haklı. Eğer TheMaster Paige'e yaptığı gibi uzun sürerse, daha çok beklememiz gerekecek."

"Bekleyemeyiz," dedi Mercy. "Paige'i bulmamız gerek. Hem de hemen."

"Biliyorum, Mercy."

"Özür dilerim." Mercy alnını ovuşturdu. "Sanırım profilin başarısız olması beni hayal kırıklığına . Başka bir şey olursa bana haber ver."

"Yapacağım." Evan aramayı sonlandırdı.

Mercy'nin konuşmasını yakından takip eden Bree, "Üstat web sitesinde biriyle mi iletişim kuruyor?" diye sordu.

"Evet. İki kadın. Ama konuşmalar cinsellik içermiyor ve yavaş. Site bu yüzden bilgilerini Evan'la paylaşmıyor."

"Bundan hâlâ bir şeyler çıkabilir."

"Pek işe yaramayacak." Mercy sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Üstat Paige'le herhangi bir plan yapmadan önce onunla mesajlaşmaya başladı. birini bulursa muhtemelen tekrar çevrimdışı olacaktır. Ve CuffMe bir kadının hesabını paylaşırsa bile

bilgi, muhtemelen TheMaster'ın adı ve adresi gibi sahte olacaktır."

"Biz hala kontrol et dışarı herhangi bir hesap
bilgi," dedi Bree. "Belki şansımız yaver gider."

Bundan şüpheliyim.

Bölüm 39

BREE

Bree dönüp cinayet panosuna baktı ve en üstte dizili fotoğrafları inceledi. Ölen kadınların -ve senatörün kızının- yüzleri ona bakıyordu. Onların gözlerindeki suçlamayı hayal ettiğini biliyordu. Eleştiri içinden geliyordu. Davada ilerleme kaydedemediği için kendini suçluyordu, bu adil değildi ama dünya da pek adil sayılmazdı, değil mi?

Mercy şakaklarını ovuşturdu. "Bir tahta dolusu bilgi topladık ama hâlâ hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi geliyor."

"CuffMe'de bizi engellemesi canımı yaktı," diye itiraf etti Bree.

Birisi konferans odasının kapısını çaldı. Davayla ilgili ayrıntılar medyaya sızdığından beri Bree kapıyı sürekli kapalı ve kilitli tutma konusunda militan davranıyor, sadece soruşturmayla doğrudan ilgili olanların girmesine izin veriyordu.

Marge kapıyı açtı. "Şu muhabir, Ken Wells, lobide. Seni görmek istiyor. Ona müsaait söyledim ama gitmiyor. Acil olduğunu söylüyor."

Bree ve Mercy bakışlarını paylaştı. Mercy'nin kaşları kalktı.

Neden bir muhabir bizi görmek istesin ki?

"Onu birinci odaya götürün," dedi Bree.

Marge başıyla onayladı ve geri çekildi.

"Acaba Bay Anonim Kaynak ne istiyor?" Mercy ayağa kalktı. "Hadi öğrenelim." Bree de aynı derecede meraklıydı.

Mercy ile birlikte çıktıktan sonra konferans odasının kapısını kilitledi. Koridordan geçerek görüşme odasına gittiler. Kapı açıktı ve Bree, Ken Wells'in masada oturmuş, avuçlarının arasında bir kutu kola çevirdiğini görebiliyordu. Odaya girdiklerinde Ken ayağa fırladı. Bree şaşkınlıkla geri çekildi. Muhabir ilk kez Mattel'deki adaşı kadar mükemmel görünmüyordu. Yüzü kızarmış, saçları dağılmış ve takım elbisesi kırıkmıştı.

Bree kibarca selamlama zahmetine girmedi. O ve Mercy masanın karşısındaki muhabirle yüz yüze geldiler.

Ken kendini yavaşça sandalyeye bıraktı. "Neden burada olduğumu merak ediyor olmalısınız."

Ne Bree ne de Mercy cevap verdi.

Ken yutkundu, sonra yanındaki sandalyenin üzerinde duran evrak uzandı. Bir zarf çıkardı. "Bugün eve geldiğimde bu, fırtına kapımın içindeydi." Tokasını açtı. İçinden normal bir mektup zarfı çıkarırken elleri titriyordu.

Mavi mürekkeple özenle yazılmış blok yazıyı okurken Bree'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. *KEN WELLS*. İçgüdüsel olarak ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. "Nedir bu?"

"Sanırım bu ondan." Ken'in sesi titriyordu.

Bree bir çift eldiven almak için odadan çıktı. Eldivenleri giydikten sonra zarfı kenarlarından tuttu. İçinde üç katlı, düz beyaz bir kâğıt parçası vardı. Olası parmak izlerini bozmamaya dikkat ederek zarfı kaydırды. Masanın üzerine küçük bir kart düştü. Bir kart değil, bir ehliyet. Bree kartı çevirince Tisha Talbot'un DMV fotoğrafı çıktı.

Ciğerleri iki kalp atışı boyunca dondu. Mercy usulca nefes aldı.

Bree bir nefes aldı ve kâğıdı açtı. Kâğıttaki kelimeler zarfın üzerindeki muhabirin ismiyle aynı mavi mürekkeple ve düzgün bir baskıyla yazılmıştı.

Sevgili Ken,

Tekrar merhaba. Sizin için yeni bilgilerim var. Bilin bakalım şu anda evimde kim var? Adı Paige ve ABD Senatörü Adam Holcroft'un kızı. Onu ben kaçırmadım. Kendi özgür iradesiyle bana gelmeyi seçti. Şerif ve FBI onun kayboluşunu bir sır olarak saklıyordu, ama artık biliyorsunuz. Sence halkın da bilmesinin zamanı gelmedi mi?

Gerçekten ben olduğumu bilmeniz için küçük bir şey ekledim. Ayrıca, bu bilgiyi bugün yayınlayın ya da

kendi bavuluna gireceksin. Nerede yaşadığını biliyorum.
Usta

"Yine mi?" Bree Ken'e sordu. "Bu ondan aldığın ilk mesaj değil mi?" Ken göz temasından kaçındı ve Bree cevabı biliyordu.

Ken laminat masayı inceledi. "Sanırım ondan daha önce haber almıştım ama o zaman o olduğunu bilmiyordum."

Düpedüz bir düşmanlık patlaması Bree'nin karnını ısıttı. Zihninde bir neon işareti gibi yanıp sönen ilk soruyu ağzından kaçırmadı: *Bir seri katil davasının soruşturmacılarından potansiyel olarak değerli kanıtları saklamaya nasıl cüret edersiniz?* Bunun yerine dişlerini sıktı ve tek bir kelime söyledi. "Nasıl?"

Ken burnunu çekti ve titreyen parmaklarını önündeki masanın üzerinde birleştirdi. "Bunun gibi kâğıtlar ama evime değil ofisime geldiler." Durakladı. "Ve bunun gibi kişisel değillerdi. Sadece bir ya da iki cümleydi."

Bree nota baktı. "Aynı kâğıt, aynı zarf, aynı mürekkep mi?"

"Evet."

"Diğer mektupları sakladın mı?" Mercy sordu, sözcükleri kontrolü elinde tutma çabasıyla zorlanıyordu.

"Evet," diye mırıldandı Ken.

Öfke Bree'nin sesini alçalttı. "?"

Ken tekrar çantasına uzandı. İki zarf çıkardı. Lanet olası iki tane! Bree bir çift eldiven daha giydikten sonra zarfları açtı ve sayfaları kenarlarından tuttu.

Şerif geri çekiliyor. Kurbanların ikisi de pembe ojeli ve uzun siyah saçlıydı.

Kolluk kuvvetleri bir kez daha önemli bilgileri halktan saklıyor. Dört tane eşleşen dövme vardı, iki değil.

Bree mektupları incelerken tam bir dakika boyunca konuşamadı. "Başından beri sana bilgi veriyordu."

"O olduğunu bilmiyordum!" Ter Ken'in saç çizgisini ıslattı. "Sizin departmandan biri olduğunu sanmıştım."

Bree kâğıtları indirdi. "Yani kadınların tehlikede olması sorun değil, ama şimdi kendinizi tehdit altında hissettiğiniz için işbirliği mi yapmak istiyorsunuz?"

Ken cevap vermedi.

"Bu notlar üzerinde eleme yapmak için parmak izlerinize ihtiyacımız var," dedi. "Gerçi arkasında parmak izi bıraktığından şüpheliyim." Kâğıtları topladı ve Mercy'ye kendisini takip etmesi için çenesini kapıya doğru salladı. Çıkarken Bree Ken'e ters ters baktı. "

Bree koridorda Todd ve Juarez'i çağırdı. Mektupları ve onları tutmak için kullandığı eldivenleri bir kanıt torbasına attı. Baş yardımcısından kanıtları incelemesini, sonra da Juarez'den Ken'in geçmişiyle ilgili bilgileri almasını istedi. Başka bir yardımcısını çağırdı ve onu sorgu odasının kapısına göz kulak olması için görevlendirdi. "Yerinde kalacak."

Bree ve Mercy konferans odasına çekildiler. Bree kapıyı kapattı ve kapının üzerine yaslandı. "Düşünceleriniz?"

"Bencil piç!" Mercy'nin gözlerinde öfke parladı.

"Anlaştık."

"Katil dört dövmeyi bildiğimizi nereden biliyordu?" Bree sordu.

Mercy ellerini havaya kaldırdı. "Kim bilir? Belki de yapmamıştır. Belki de sadece sorun çıkarmaya çalışıyordu. Dürüstlikle ilgilendiğini sanmıyorum."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Bree.

Mercy adımlarını hızlandırdı. "Paige katilin elinde. Beklediğimiz doğrulama bu."

"Şimdi ne olacak?" Bree sordu.

Mercy odanın kısa boyunu yürüyüp geri döndü. "Evan'ı arayacağım, sonra da patronumu arayacağım. Burada daha fazla ajana ihtiyacımız var. Hemen. Diğer eyaletlerdeki ipuçlarından herkesi çekmeleri gerekiyor. Paige'in kayıp olduğunu başka kimse bilemez. Tisha'nın ehliyetinin ekte olması, bilginin gerçek sahibinden geldiğini açıkça gösteriyor.

Katil. Ve kesinlikle burada olduğunu. Bekle." Telefonunu çıkardı ve aradı.

Mercy Dedektif Bolton'la konuşup FBI'ı ararken Bree oradan uzaklaştı. Gözlerini kapadı ve birkaç yoga nefesi aldı. Birkaç dakika sonra Mercy aramalarını bitirdi ve ona tekrar katıldı.

"Albany FBI ofisine haber verildi. Ellerindeki tüm ajanları çekip buraya gönderecekler. İnsan gücüne ihtiyacımız var."

Bree, "Ken'e verilen notlardan hoşlanmıyorum," dedi.

"Bir seri katilin basını kullanması ilk kez olmuyor." "Hayır."

"Ama Ken'in kaynağı gizli tutması hoşuma gitmedi," dedi Bree. "Bilginin nereden geldiğini gerçekten düşünmedi mi?"

"Belki de o kadar zeki değildir."

Juarez kapıyı açtı ve odaya girdi. "Ken Wells'in geçmiş araştırması." Sayfaları Bree'ye uzattı.

Yere baktı, dikkati iki kelimeye odaklanmıştı. Başını kaldırıp Mercy'ye baktı. "Tahmin et Ken ne kullanıyor?" Bir kalp atışı bekledi. "Beyaz bir Audi."

"Yani elimizde seri katil hakkında çok şey bilen ve genç bir kadını kaçırmak için kullanılan araçla aynı aracı kullanan sarışın bir adam mı var?"

"Çok büyük bir tesadüf görünüyor."

Mercy'nin sesi düzleşti. "Sızıntılar ve mektuplar bir hile olabilir. Katilimizin soruşturmayla ilgilendiğini zaten biliyoruz. Bize bir tuzak kurdu." Eli kaburgalarına gitti, bu hareket kırık kaburgalarını bilinçsizce hatırlatıyor gibiydi.

Bree, "Acaba Audi dışarıda, otoparkta mı?" diye sordu.

"Arama izni için yeterli kanıtımız var mı?" Mercy kuşkulu bir sesle sordu. "Pek öyle görünmüyor."

"Hayır, ama belki Ken bakmamıza izin verecek kadar kibirli olabilir." "Sormaktan zarar gelmez." Mercy omuz silkti.

Bree görüşme odasına giden yolu gösterdi. İçeri girdiklerinde Ken kaskatı kesildi.

Bree, Ken'in karşısına oturmak yerine masanın üzerine t neyerek ona doğru yaklaştı.

Ken arkasına yaslandı, bu hareket onun kişisel alanını işgal etmesine karşı içgüdüsel bir tepkiydi.

Bree bir santim daha yaklaştı. "Ee, Ken. Bu suçlar hakkında çok şey biliyorsun."

"Ben-ben olmuştur aşağıdaki ve dava beri ve Başlangıç," kekeledi, adem elması sallanıyordu.

Mercy araya girdi. "Sadece polisin ve katilin bildiği şeyleri biliyorsun."

"       bana söyledi." Ken'in koltuk altlarındaki ter lekeleri genişledi.

Bree cevap vermedi. Sessizliğin dönmesine izin verdi ve Ken terledi.

"Sence ..." Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" Bakışları Bree'den Mercy'ye sıçradı.

Bree omuz silkti. Mercy tırnaklarını kontrol etti.

"Bana inanmak zorundasın." Ken sandalyenin kollarını kavradı.

Bree, "Aktif bir soruşturmadan bilgi sakladınız," dedi. "Neden?"

Ken yutkundu. "       almak istiyordum. Aptalca ve a g zl yd m. Bunu artık biliyorum."

"Gerçek sebep bu mu?" Mercy başını eğerek sordu. Ken bir oyuncak kafa gibi başını salladı. "Evet. Yemin ederim."

"Alışveriş merkezindeki kız kaçırıldı ve d n beyaz bir Audi'nin bagajına tıkıldı. Sen de onu kullanıyorsun, değil mi?"

Ken'in ağzı açık kaldı. "Ben değildim." Bree göz temasını ve nefesini tuttu.

 nce bakışlarını kaçırdı. "Bagajıma bakabilirsin. O ben değildim. Ben bir şey yapmadım ve onu bulmak zorundasınız."

"       artık seni nerede bulacağını biliyor, değil mi?" Mercy'nin dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Ken başka tarafa baktı, yüzü kızarmıştı. Utanç mı? "Burada bekleyebilirsin." Bree Ken'i işaret etti.

"Asla olmaz!" Ayağa fırladı. "Eğer arabama bakıyorsan, ben de gidiyorum."

Bree kabul etti. ". Hadi gidelim."

Bree ve Mercy istasyondan çıkarken Ken'in yanında yürüyorlardı. Park yeri değişiklik olsun diye sessizdi. Ne basın ne de protestocular orada 7/24 kamp kurabiliyordu. Neyse ki.

Ken'in Audi'si arka taraftaydı, bir ağacın altına park edilmişti. Dışarıda hiç hava yoktu ve güneş günün bu geç saati için çok yoğundu. Uzaktan gelen gök gürültüsü alçak bir gümbürtü çıkarıyordu ve asfalt sıcaktan yapış yapış olmuştu. Araziyi geçtiler ve ter Bree'nin omurgasından aşağı süzülüp sırtının alt kısmında toplandı.

"Bagajı aç," dedi Bree.

Ken anahtarlığını almak için cebine uzandı. Bir düğmeye bastı. Bagaj açıldı.

Mercy ağacı göstererek, "Lütfen şurada durun," dedi.

Bree Mercy'ye bir çift eldiven verdi ve kendisi de yeni bir çift eldiven giydi. El fenerini bagajın içine tuttu. Beş dakikalık aramadan sonra hiçbir şey bulamadı. Hayal kırıklığı üzerine çöktü.

Sonra Mercy, "Buraya bak," dedi.

Işığının huzmesi sandığın ağzında parlıyordu. Kauçuk kenara yarım düzine uzun siyah saç teli .

"DNA testini ne kadar çabuk yaptırabilirsin?" Bree fısıldadı.

Mercy, "Yirmi dört saatten daha kısa bir sürede alabilirim," diye fısıldadı. "Albany'de hızlı testler yapılıyor. Karşılaştırmak için elimizde üç kadının DNA profili var ve biz sonuçları alana kadar Ken'i tutmaya yetecek kadar DNA'ya sahipsiniz."

"Albany'ye bir yardımcıyla göndereceğim."

"Alışveriş merkezinde kaçırılan kadına ait olabilir."

"O zaman kim olduğunu bulduğumuzda karşılaştırmak için bir DNA profilimiz hazır olacak."

Bree kemerindeki kelepçeleri çıkararak Ken'e doğru yürüdü. "Ellerini başının üzerine koy."

Adamımızı bulmuş olabiliriz.

Bölüm 40

MERHAMET

İki saat sonra Ken Wells'in mutfağında duran Mercy, "Görünüşü her zaman bu kadar mükemmel olan biri için evi şaşırtıcı bir dağınıklık içinde," dedi.

Bree onun yanında, taşan kirli bulaşık lavabosuna baktı. "Anlamıyorum. Bulaşık makinesi var. Bulaşıkları oraya koymak daha kolay değil mi?"

"Ollie ve Kaylie seninle aynı fikirde değiller." Mercy çocuklara bulaşıkları lavaboya yığmamaları için yalvarmıştı. Birkaç hafta işe yarıyor, sonra sorun yeniden başlıyordu. Ken'in yığınınını kokladı. "Bir şeyler mayalanıyor."

Ken bu gece ilçe hapisanesindeydi. Mercy oradan Otel Taggart diye söz etmişti ve Bree bunu hiç de eğlenceli bulmamıştı. Kadınların kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını defalarca tekrarlamıştı. Bree de ona "O zaman endişelenecek bir şey yok" diye cevap vermişti.

Şimdi kadınlar ve üç şerif yardımcısı Ken'in evini arıyorlardı. Evi, evler arasındaki tek farkın boya rengi ve araba yollarındaki araçlar olduğu bir sokakta yer alan tek katlı eski bir binaydı. Evde ve garajda yaşayanları bulmak için yapılan hızlı aramalardan bir şey çıkmayınca daha derin bir arama yapmaya başladılar.

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu en genç şerif yardımcısı Juarez.

Mercy'ye göre Juarez içki içecek kadar yaşlı görünmüyordu.

"BDSM ile ilgili ya da bir kadının burada tutulduğunu gösteren her şey. Arama iznimiz elektronik cihazları da içeriyor ama bilgisayarların fişini çekmeyin. Adli tıp bunu yapacaktır. Başka cep telefonları için de gözünüzü dört açın," dedi Mercy. Diğer iki şerif yardımcısı başlarını salladı ve kendilerine tahsis edilen odalara girmeye başladılar. Juarez tereddüt etti, bakışları Mercy'den Bree'ye kaydı.

Kahretsin, genç görünüyor.

"Kırbaçlar, kelepçeler, ağızlıklar, zincirler," diye sıraladı Bree, onun şaşkınlığını görünce. "Ailenizin yatak odasındaki çekmecelerde bulunan fırırlı pembe tiplerden değil. Sert eşyalar. Belki kan izleri de vardır. Anladın mı?" Kaşlarını kaldırdı.

Şerif Yardımcısı Juarez başıyla onayladı ve kendisine tahsis edilen yatak odasına yöneldi.

Mercy, "Herhalde bir şeyler biliyordur," diye mırıldandı. "Film izlemiyor mu?"

"Kim bilir? İyi bir genç adam ama biraz saf." Bree bir dolabı işaret etti. "Mutfağın bu tarafından başlayacağım."

Mercy diğer taraftaki çekmeceyi açtı. "Çöp çekmecesini." Eldivenli elini rastgele eşyaların arasında gezdirdi ve bir sonrakine geçti. "Başka bir ıvır zıvır çekmecesini."

Ken'in dört vardı.

Son çekmecede üç eski cep telefonu buldu. Onları çalıştırmak istedi ama bunu adli tıpa bırakması gerektiğini bildiği için fotoğraflarını çekip poşetledi. Bree baktı.

"Etrafta en az üç tane eski cep telefonum var," diye yorumladı Bree. "Muhtemelen beş tane."

"Ben de."

Mutfağı çabucak hallettiler ve yemek köşesi ile oturma odasını hızla geçtiler.

"Şerif?" diye seslendi Juarez. "Burada bazı eşyalarım var."

Mercy ve Bree sesi takip ederek Juarez'in komodinin bir çekmecesini açtığı yatak odasına gittiler. İçinde bir dizi seks oyuncağı vardı.

"Pembe fırırlar göremiyorum," dedi şerif yardımcısı, gözleri ciddiye.

Mercy çekmecenin bir fotoğrafını çekti. "Pembe değil ama yine de oldukça vanilya diyebilirim. Bırakalım adli tıp toplansın." Eldiven takmış olsa bile dokunmak istemedi. "Bu odada başka bir şey var mı?" Adam başını salladı.

Başka bir şerif yardımcısı Ken'in ofisindeki bir masaüstü bilgisayarını gösterdi. Onlara masanın çekmecelerini kontrol ettiğini ve dosya dolaplarının kilitli olduğunu söyledi. "Masanın en alt çekmecesinde bir tabanca var."

Bree baktı. "Glock 19. Seni vurmak için kullandığı silah olabilir." Mercy'nin omurgası hatırladıkça sızlıyordu.

"Şunlara bakın." Bree duvardaki sekize on boyutlarında çerçevelenmiş ve güzelce paspaslanmış birkaç fotoğrafı gösterdi. Her biri Ken'in elinde mikrofonuyla çekilmişti. Üç tanesi insanlarla röportaj yaparken çekilmişti. Diğer dördü onu arka planda çarpıcı bir manzarayla çerçevelemişti ve sonuncusu Ken'in şapkası paltosunun altında zar zor seçilebildiği bir kar fırtınasıydı. Bree ilk fotoğrafı işaret etti. "Bu vali. İkincisi senatörlerimizden biri ve bakın, en sevdiğim kişi, Madeline Jager, sonuncusunda."

"O sadece bir meclis üyesi falan değil mi?" diye sordu Mercy. "Diğer iki resmin önemli kişilere ait olduğu düşünülürse biraz tuhaf görünüyor."

"Hmmm. İyi bir noktaya değindin. Neden sen Madeline?" Bree fotoğrafa kaşlarını çattı ve sonra yüzü aydınlandı. "Eminim nedenini biliyorum. Diğer fotoğraflara kıyasla bu fotoğraftaki Ken'e bir bak."

Mercy onları inceledi ve sonra sıırıttı. "Bu onun için gerçekten iyi bir açı, değil mi? Ziyaretçilerin görmesi için duvarına asılmayacak kadar iyi. Baş düşmanınızla hiçbir ilgisi yok. Onu kesip atmadığına şaşırdım."

Bree homurdandı. "Kilitli dosya dolapları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Ken'den anahtarı istememiz gerekiyor." Yardımcısına baktı. "Çekmecelerde ya da bir şeyin altında rastgele bir anahtar yok mu?"

"Hayır. Kilitli olduklarını fark ettiğimde özellikle bunun için baktım."

"Kredi kartlarını kontrol etmeliyiz," dedi Bree. "Paige kaçırıldığında nerede olduğuna bakalım. Gerçi o yolculukta bunları kullanmayacak kadar zeki olduğundan şüpheleniyorum."

"O gün ve onu takip eden günlerde yayında olup olmadığına bakabiliriz. Bu yeterince kolay olmalı."

Bree telefonunu çıkararak, "Marge'a haber vereyim," dedi. "Saat neredeyse akşam dokuz."

"Marge'ın umurunda değil. Bu tür şeyleri sever." Telefon etmek için odadan çıktı.

Bütün yardımcılar toplanmıştı ve şimdi Mercy'ye bakıyorlardı. "Başka bir şey yok mu?" diye sordu. Hepsı başını salladı. "Garaja."

Grubu takip etti.

Evde iki kişi yaşıyormuş gibi hissetmiyordu. Büyük yatağının bir tarafındaki örtüler buruşmuş, yastık ezilmiş ve top haline gelmişti. Diğer yastık ise hiç bozulmamış, mükemmel bir şekilde duruyordu. Diğer yatak odasında yıllardır dokunulmamış gibi görünen çift kişilik bir yatak vardı. Yatak başlığını ve komodinleri toz kaplamıştı.

Paige nerede ? Eğer

hala hayattaysa.

Mercy zorlukla yutkundu ve Paige'in CuffMe'deki seksi profil resminin aksine aile fotoğraflarını düşünmemeye çalıştı. Kız boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Ken'in müstakil tek arabalık garajında Mercy küf, yağ ve benzin kokuyordu. Beyaz Audi'si için yer yoktu. Kutu yığınları ve genel garaj ıvır zıvırı alanın üçte ikisini doldurmuştu. Benzin kokusunun kaynağının paslı bir çim biçme makinesi olduğu ortaya çıktı.

"Her kutuya bakmak zorunda mıyız?" diye sordu Juarez.

"Evet," dedi Bree. "Beş kişi olursak, çok hızlı ilerleriz. Neden tezgâhından başlamıyorsunuz? Açmadan önce her şeyin fotoğrafını çekin," diye talimat verdi diğer yardımcılara, bir yandan da iğzerinin tamamının videosunu çekiyordu.

Mercy yığınların arkasına gizlenmiş çalışma tezgâhını fark etmemişti bile. Basit, yüksek bir ahşap masaydı ve üzerinde bir mandal tahtası vardı. Mandalların üzerinde düzinelerce alet asılıydı. "Aletlere dokunma," dedi Juarez'e. "Ama kan olabilecek herhangi bir şey var mı diye yakından bak." En yakındaki karton kutuya döndü ve çevirerek açtı. Bir toz bulutu hapşırmasına neden oldu. Bree'den bir hapşırık daha yankılandı.

Mercy küçük garaj alanını incelerken, "Bu saçmalığa yıllardır dokunulmamış," dedi. "Bu kadar hızlı toz oluşturabilecek bir şey göremiyorum. Kapıları sürekli açık bıraksa bile altı ay içinde bu kadar birikmezdi."

Uzun bir süre boyunca sadece karton kazıma ve hapşırma sesleri duyuldu.

"Şerif?" diye sordu kadın şerif yardımcısı. Eldivenli bir elin avucunda küçük bir metal kutu duruyordu. "Şu rafın arkasına sıkıştırılmıştı. İçine bir göz atın." Ses tonu Mercy'ye çok ilginç bir şey bulduğunu söylüyordu.

Mercy omzunun üzerinden içindekilere bakarken Bree kutuyu karıştırdı. "Mücevher," dedi birkaç bilezik ve yüzük görerek.

"Evet." Bree bir parmağıyla kolyeyi tutup kaldırdı.

Mercy nefesini içine çekti, bakışları gümüş metal üzerine el yazısıyla yazılmış isme kilitlendi. "Paige."

New York'ta olduğuna daha fazla onay. Onu yakaladı.

"O kolyeyi görmüştüm," dedi Mercy. "Dosyalarımızdaki resmi aile fotoğraflarından birinde takıyor."

Bree başını salladı, yüzünde öfke vardı. "Haklısın." Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Ama nerede o?"

Mercy başını iki yana sallayarak kutudaki mücevher yığınınına baktı. "Geri kalanlar Paige'in mi yoksa ... bunlar başka kadınlara mı ait?"

"Burada en az yirmi parça var."

"Bilmediğimiz kayıp kadınlar var mı?" Mercy fısıldadı. Aklına bir fikir gelince elleri buz gibi oldu ve garajdan çıkıp evin karanlık arka bahçesine doğru yürüdü. İki hareket sensörlü ışık aniden bahçeyi aydınlattı. Bölgede uzun bir çit ve komşuların evlerinin görüşünü engelleyen ağaçlar vardı. Mercy bahçede bir daire çizerek çok sayıda çalı ve çiçek yatağına dikkat etti.

Bree garajın kapısında durmuş, yüzünde bir anlayışla onu izliyordu. "İkisini yol kenarına atmış," dedi. "Onları gömmek onun yöntemine uymuyor."

Mercy, "Belki de yol kenarındaki çöplük onun yöntemini değiştirmiştir," dedi. "Bize bir kadavra köpeği lazım. Ya da GPR."

Yere nüfuz eden radar.

"Şerif Yardımcısı Collins'i arayacağım ve bu gece K-9'u Greta'yı getirmesini söyleyeceğim. GPR'yi alabiliriz ama bu muhtemelen yarın olur," dedi Bree ve telefonunu çıkarıp garaja geri döndü.

Mercy telefonunu çıkardı ve Dedektif Bolton'ı aradı.

Evde saat daha altı.

"Mercy. Ne ?" diye yanıtladı Evan.

"Onu yakaladık, Evan." Mercy'nin sesi titriyordu. "Seni daha önce aradığım notları getiren muhabir Ken Wells'e bakmaya karar verdik. Arabasında uzun siyah saç telleri bulduk ve beş dakika önce garajında Paige'in kolyesini bulduk - üzerinde Paige'in adı yazan kolye."

"Ama Paige'i buldun mu?"

"Hayır. Ama Ken öğleden beri hapiste. Eğer hala hayattaysa, şimdi ona zarar veremez. Nerede olduğu konusunda onu tekrar sorgulayacağız ve daha fazla baskı yapacağız. Her şeyi inkâr ediyor ama bunu inkâr edemez." Sesi düştü. "Sanırım çok geç kalmış olabiliriz, Evan. Paige'in kolyesi bir sürü başka mücevherle birlikteydi. Diğer kurbanlardan kalan ganimetler olmalarından endişeleniyorum."

"Kahretsin," dedi Evan. "Bunu ailesine söylemek zor olacak ama Paige bulunana kadar umutlarını yitirmeyeceklerini biliyorum."

"Üzerinde çalışıyorum." Mercy aramayı sonlandırdı. Zihni, davalarını güçlendirmek ve Ken'e Paige'in nerede olduğunu söylemesi için nasıl baskı yapacağına dair milyonlarca görevle dönüyordu.

Yapacak çok şey var.

Dört SUV aniden Ken'in evinin önüne yanaştı ve park etti. Beşinci bir araç da garaj yolunu kapattı. Mercy SUV filosunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Süvariler geldi.

Mercy, Albany FBI ofisinin bu kadar çabuk bir ekip göndermesinden memnundu. Ve şükürler olsun ki büyük bir ekipti. Soruşturmanın tüm yeni ayrıntılarını araştırmak için daha fazla el ve beyne ihtiyaçları vardı. Paige'i ve Ken'e karşı daha fazla kanıt bulmak için alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları vardı. Dava birdenbire sadece onun ve Bree'nin üstesinden gelemeyeceği kadar büyümüştü.

Bree garajdan dışarı adımını atarken, arkasındaki cipin farlarıyla yolda ilerleyen pantolonlu ve polo tişörtlü bir adamı incelerken kaşlarını çatı.

"Ajan Kilpatrick?" diye sordu.

"Benim," dedi Mercy elini uzatarak. "Burada olmanıza çok sevindik."

"Sam Martinez. Ben Albany'den SAC'im."

Yetkili özel ajan. En büyük silahı gönderdiler.

Martinez onun elini sıktı ve aynı şeyi Bree'ye de yaptı. "Şerif Taggart. Şerif departmanına gittik ama burada olduğunuz söylendi. Ken Wells'i tekrar sorgulamaları için iki ajan bıraktım." Eve baktı. "Ne kadarını arayabildiniz?"

Mercy ve Bree ona bilgi verirken diğer dört ajan da onlara dinledi. Kolye ve diğer mücevherlerden oluşan küçük kutu eldivenli bir ajana uzatıldı, o da sanki bir patlayıcıymış gibi nazikçe kabul etti.

Mercy, "Kurbanlardan hiçbirini burada tutmamış olması mümkün," dedi. "Paige Holcroft'un ya da başka bir kurbanın arazide bulunduğu dair hiçbir kanıt bulamadık. Onları başka bir yerde tuttuğundan şüpheleniyorum. Bunun nerede bulmak için Ken'in kayıtlarını araştırmak için yardımınızı kullanabiliriz. Belki bir akrabasının evi, kiralık bir ev ya da-

"Bunların hepsini halledeceğiz," dedi Ajan Martinez. "Senatöre kızını geri vereceğiz."

Mercy'nin telefonu çaldı. Numarayı tanımadı ve sesli mesaja yönlendirdi.

"Arka bahçenin kontrol edilmesi gerekiyor. Bu gece ilçeden K-9 gelecek ve umarım yarına kadar GPR'yi alabiliriz," dedi Mercy. "Mücevherlerin miktarına bakılırsa başka kurbanlar da olabilir. Bu bahçe komşuların hiçbirinden görünmüyor ve birkaç çiçek yatağı var. Kolay bir yer- Affedersiniz."

Telefonu tanımadığı ikinci bir numarayla çaldı. O da sesli mesaja gönderdi. "Dediğim gibi-

Bree'nin telefonu çaldı ve cevap vermek için adım uzaklaştı.

"Notlarını bana gönder, Kilpatrick." İki ajanına baktı. "Siz ikiniz evden başlayın."

Mercy durakladı, midesinde garip bir his yükseliyordu. "Soruşturmamızı sizinle birlikte gözden geçirmekten mutluluk duyarım, Ajan Martinez. Şerif departmanında bir konferans odamız var ve-

"Biliyorum," dedi Martinez, birkaç metre öteden konuşmayı izleyen Bree'nin yardımcılara bakarak.

Adamın dikkatsizliği Mercy'yi rahatsız etti ve derisi ensesinde karıncalandı.

oluyor?

Bree geri döndü. Mercy ve Ajan Martinez'e bakarak, "Yeni bir sorunumuz var," diye duyurdu. "Medya artık Senatör Holcroft'un kızının kayıp olduğunu biliyor." Martinez'e suçlayıcı gözlerle baktı. "Bu haberin nasıl birdenbire yayıldığından emin değilim."

Mercy telefonundaki sesli mesajı açtı ve mesajları okudu. İkisi de Paige'i soran gazetecilerden geliyordu. Bir arama daha geldi ve onu da görmezden geldi.

Numaramı nereden buldular?

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu soruşturmamıza yepyeni bir unsur ekliyor. Baş belası bir unsur."

"Merak etme Kilpatrick," dedi Martinez. "Elimizde. Eve gidebilirsin."

Mercy hareket edemiyordu.

Yani . . . ?

"Burada iyi bir iş çıkardın," dedi Martinez, hâlâ onun arkasından bakarak. "Ve eminim çok yorulmuşsundur. Bundan sonrasını Albany devralıyor, Oregon'a geri dönebilirsiniz."

"Bu da ne?" diye tersledi Bree. "İçeri girip onu dışarı atamazsın. Bu soruşturmanın nasıl ilerlediği hakkında hiçbir fikrin yok. Ona *ihtiyacınız var*."

"Şerif Taggart." Martinez Bree'nin gözlerinin içine baktı. "Şu anda önemli olan bu soruşturmanın nasıl ilerleyeceği. Şüphelimiz yakalandı. Davayı oluşturacağız."

"Bizim sayemizde yakalandı," dedi Mercy, göğsündeki sıcaklık artarak. "Bilmiyorsun-"

"Bu kadar yeter, Kilpatrick." Bakışlarını Mercy'ninkilerle buluşturmak için hareket ettirdi ve Mercy onun arkasından bakmasını tercih ettiğini fark etti. "*Evine git*. Ken Wells artık bizim sorunumuz." Tekrar Bree'ye baktı. "Geç oldu Şerif. Neden sen de biraz uyumuyorsun?"

Bree'nin yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve Mercy onun kızgın olduğunu anladı. "Özel Ajan Kilpatrick'e istediğin kadar emir verebilirsin Martinez. Ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Burası benim bölgem ve benim takdirime bağlı olarak buradasınız."

Martinez gözlerini kırptırdı.

Bunu beklemiyordu.

"FBI'nın burada bir rütbesi var," dedi. "Bu bir ABD senatörünü ilgilendiriyor."

"Evet, ," dedi Bree. "Bu yüzden edinebileceğiniz her türlü bilgiden yararlanmalısınız. Özel Ajan Kilpatrick-"

"Eve gidiyor," dedi. "Ken Wells'i biz hallederiz." Mercy, Bree'yle göz göze geldi ve başıyla küçük bir işaret yaptı. *Bu gece onunla tartışmanın bir anlamı yok.*

Bree dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri ateş doluydu.

"Gidelim," dedi Mercy, Bree'nin koluna dokunarak. İkisi birlikte araba yolundan aşağı indiler.

"Delirdin mi sen?" Bree tısladı. "Onunla konuşmak için kimi arayabilirsin?"

"Bunu yarın halledelim. Bütün gece kanıt toplamak ve Ken'i sorgulamak istiyorlarsa, bırakalım yapsınlar. Biz biraz uyuruz ve sabah dinlenmiş olarak geliriz."

"Uyuyamayacağım."

"Umarım öyle olur," dedi Mercy. "Martinez meselesini sabah ele alacağım. Paige'i senatöre iade ederse zafer ve büyük manşetler şüpheleniyorum."

Sözleri ve ses tonu kendinden emindi, ama içten içe davadan kalıcı olarak çekildiğinden şüpheleniyordu.

Hay .

Bölüm 41

PAIGE

8. Gün

Dikkati dağılmış.

Son yirmi dört saattir benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bakışlarından hayatına devam ettiğini görebiliyorum. Bana baktığında, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Sanki burada olduğumu unutmuş gibi.

Yaşamama izin vermeyecek.

Bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum. Hayatta kalmak bana bağlı.

Başlangıçta aynı odada uyurduk. Yatak odasının kapısını içeriden kilitlerdi, anahtar her zaman gizliydi. Ama son zamanlarda oturma odasında uyuyor ve beni yatak odasına kilitliyor. O yatakta uyumayı reddediyorum, bu yüzden kafesimdeki pedle yerde uyuyorum. Bu sabah banyoyu kullanabilmem için yatak odasının kapısını açtı ve sonra beni sandığa soktu ama kapısını açık bıraktı.

Açık. Kahvaltımı bekledim ama sanırım yine unuttu.

değil, aç değilim.

Lavaboya koyduğu kahve fincanının tıngırtısını duyuyorum. Bunun bir sonraki duşu alacağı anlamına geldiğini biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarımı kasanın içine doğru kıvrıyorum. Adımları yatak odasının kapısında duraklıyor ve ağır bakışlarını üzerimde hissediyorum. Kıpırdamadan duruyorum, ağzım uykudaymış hafifçe açık, ama kalbimin atışını duyabileceğinden endişeleniyorum.

Banyo kapısı kapanıyor ve gözlerimi açıyorum.

Şimdi.

Sandıktan sürünerek çıktım ve sessizce oturma odasına daldım. Giyinmek için zaman ayırmaya cesaret edemiyorum. Anahtarları koltuğunun kenarındaki kumanda cebine soktuğunu gördüm. Elimi cebine soktum.

Hiçbir şey.

İki elimi de içeri sokup köşeleri kontrol ediyorum.

?

Zorlukla nefes alarak, mümkün olduğunca sessiz olmaya dikkat ederek anahtarları için tüm mutfak çekmecelerini açıyorum. Duşun başladığını duyuyorum ve hızlıca duş aldığını biliyorum. Belki en fazla iki dakika. Ön kapıya baktım. Üç kilit.

Ya hepsi aynı değilse?

Ön kapının kilidini açtığını hiç görmedim. Ama anahtarlıkta birkaç anahtar var. Diğer sürgüler için olmalılar.

Çekmecelerde bir şey bulamadım. Dolaplara bakmaya başlıyorum, anahtarları saklayabilecek her şeye göz atıyorum. Yine elim boş dönüyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları bir kenara fırçalıyorum.

Buzdolabı.

Başımı sallıyorum. Bunu yapamam. Eminim anahtarlar başka bir yerededir. Belki de onları banyoya götürmüştür. Bu ihtimali düşünmeyi reddediyorum. Koridordaki dolabı açıp bütün paltoların ceplerini kontrol ediyorum. Anahtar yok.

Buzdolabı.

Donup kaldım. Vücudumdaki her hücre uzun aletten uzak durmam için çığlık atıyor.

Duş sessizleşiyor.

Ben öleceğim.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp buzdolabına doğru ilerliyorum ve onu açıyorum, bakışlarım kapağındaki kaplara kilitleniyor. Plastik bir tereyağı kabı ben salladıkça tıkırdıyor. Kapağını kaldırıp anahtarları alırken parmaklarım titriyor. Küveti buzdolabının kapağına geri sokup iterek kapatıyorum. Anahtarları karıştırarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Sekiz tane vardı. İki tane araç anahtarı. Doğru görünen ilk anahtarı seçip üst kilide sokuyorum.

Dönüyor. Bir sonraki kilidi deniyorum. Hareket yok. Üçüncü kilidi deniyorum. Hareket yok.

Bir sonraki anahtarı seçiyorum. Üst sürgüyü kaydırarak açıyor ve göğsümde bir kutlama balonu patlıyor. Sonraki anahtar kalan iki kilitte işe yaramıyor. Bir sonraki de öyle.

İki anahtar ve iki kilit kaldı.

Bir sonraki anahtar ikinci kilide uyar.

Banyo kapısı açılıyor.

Parmaklarım işbirliği yapmayı reddediyor ve anahtarları düşürüyorum. Kükremesi kulaklarımı doldururken onları kapıyorum. Bana doğru koşarken adımları yeri sarsıyor. Nefes alamıyorum. Ellerim ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünürken kafamın içinde çığlık atıyorum.

Son anahtarı son kilide sokuyorum, sürgüyü kaydırıyorum ve kapıyı açıyorum.

Git!

Kapıdan dışarı ikinci adımımı attığımda saçımı tutup çekti. Kafa derim yanıyor ama hala çığlık atarak ağırlığımı yana veriyorum. Ayaklarım altımdan fırlıyor ve parmakları üst koluma batıyor.

Git!

Verandada dizlerimin üzerine çöküyorum ama elleri hâlâ saçlarımı ve kolumu tutuyor. Yüzüne doğru savruluyorum ama çok uzakta ve bana bir tokat atarak çığlığımı sessizliğe gömüyor. Beni geriye doğru sürüklüyor, kafa derim ve yüzüm acı içinde. Kırım kapının eşiğinden cehennem evine doğru kayarken nefes almak için savaşıyorum.

Ben öleceğim.

Bölüm 42

BREE

Ertesi sabah Bree konferans odasında oturuyordu. Mercy ile omuz omuza cinayet panosunu incelediler. Ken'in resmi şimdi önde ve ortada asılıydı. Çizgiler onu çeşitli olaylara ve kanıt parçalarına bağlıyordu. Geç saatlere kadar Ken'in evini aramışlar ve ofise her zamankinden daha geç gelmişlerdi. Bree iyi uyuyamamıştı ve morali bozuk bir şekilde uyanmıştı.

Hâlâ havasındaydı demek daha doğru bir tanım olurdu. Martinez'in bir gece önceki dallama manevrasını tekrar hatırladığında öfkesi ensesine kadar tırmandı. "Albany ofisinin senin davanı devraldığına hâlâ inanamıyorum."

Mercy ofladı pufladı. "Evet. FBI'da politik tırmanışçılardan payına düşeni alıyor." "Yine de berbat."

"Öyle." Mercy, Ken'in fotoğrafına kaşlarını çattı. "Sence neden sana o notla geldi?"

Bree iki avucunu da kaldırdı. "Sanırım soruşturmayı manipüle etmek istedi."

Mercy omuz silkti. "Katil başından beri bunu yapıyordu, yani bu mantıklı."

"Doğru." Ama sonuç Bree'nin içine .

"Burada olmamalıydım bile. Oregon'a geri dönmem gerekiyordu." Kızgınlık Mercy'nin sesini keskinleştirdi.

"Acelemiz yok, değil mi?"

"Patronum aynı fikirde olmayabilir ama Paige bulunmadan önce davadan alınmaktan nefret ediyorum." Mercy döndü ve paket kahve fincanını aldı. boşalttı, ezdi ve büyük bir güçle çöp kutusuna fırlattı.

"Anlaşılabilir," dedi Bree. "Başından beri onu arıyordun. Onun hayatına yatırım yaptınız."

Yaşıyor mu ki?

"Lanet olsun!" Mercy telefonunu çıkardı. "Eve dönmek için bir uçak bileti ayırtmam gerekiyor. SAC'ın kararını değiştiremem. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Bu davada çalışmaya devam etmek beni açığa aldirmaktan başka bir işe yaramaz."

Bree FBI'daki müttefikini kaybetmekten nefret ediyordu. Mercy değerli bir kaynak ve mükemmel bir dedektifti. Bree ona güvenmeye başlamıştı ama SAC Martinez'in bir takım oyuncusu olmadığı açıktı.

Marge konferans odasının kapısını açtı. "Şerif? Bunu görmeniz gerek." Odaya bir iPad getirdi ve masanın üzerine koydu. Ekranda Madeline Jager bir muhabir grubuyla karşı karşıyaydı. "Seri katilin tutuklandığını doğrulayabilirim. Ken Wells tutuklandı ..." Ekranın köşesinde Ken'in bir fotoğrafı belirdi. Jager Ken ve muhabir olarak yaptığı iş hakkında bilgi verdi.

Bree'nin karnında öfke çalkalandı. "Kolluk kuvvetlerinden kimseye danışmadan tutuklama hakkında bir duyuru mu yapıyor?"

"Dava hakkında hiçbir şey bilmiyor." Mercy'nin sesi tiksintiyle çınılıyordu. "Bu tamamen siyasi bir gasp. Söz konusu tutuklamayla hiçbir ilgisi olmasa bile seçmenlerin gözünde itibar kazanmak istiyor. Bu" -Mercy elini salladı- "davayı çözmüş gibi görünmesini sağlıyor, bunu hiç söylemese bile. Zaferi yüzünden okunuyor."

Bree tartışamazdı. Jager dikkat çekmeye çalışan biriydi. Tüm hayatı *bana bak*'ın yetişkin versiyonuydu. "İşin iyi tarafı, FBI'ı da dışladı. Eğer Martinez'in hamlesi de siyasi ve medyatik bir hamleyse, bu onun kafasını patlatabilir."

"*İroni* bunun için doğru kelime mi? Yoksa *karma* mı?" "İkisi de mi?"

iPad'de, Jager devam etti. "Ken Wells'i kurbanlarla ilişkilendiren kanıtlar evinde bulundu."

Bree eliyle ekranı işaret etti. "Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Mercy, "Kendi basın toplantısını düzenle," diye önerdi. "Jager davayla ilgili sorunları senin üstlenmene izin verdi. Çözüm için övgüyü onun almasına izin vermek akıllıca görünmüyor."

"Ajan Kilpatrick haklı," dedi Marge. "Bu işin önünü alsanız iyi olur. Bu tür bir zafer Jager'ı cesaretlendirecektir. İleride daha da kötü olacaktır."

"Politikadan nefret ediyorum." Bree alnını ovuşturdu. "Haklısın. Jager'ın kontrol edilmesi gerekiyor. Ama Ken Wells'in seri katilimiz olduğunu ilan etmeye hazır değilim."

"Neden olmasın?" Marge sordu.

"Şu anda bunu açıklayamam. Elimizde kanıtlar var ama Paige'i bulana kadar bu dava bize ... gibi gelmiyor." Bree doğru kelimeyi aradı.

Mercy sağladı. "Tamamlandı."

"Aynen öyle. Ama Jager'ın güç oyununa karşı koymanın bir yolunu bulmam gerekiyor." Bree işinin politik yönlerinden gerçekten nefret ediyordu. Telefonu çaldı ve ekranındaki numarayı tanıyamadı. İşaret parmağıyla CEVAPLA düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Şerif Taggert."

"Şerif, bu Sylvia Verney." Sesi nefes nefese geliyordu. "Penceremden dışarı bakıyorum ve sokağın karşısında yaşayan adam az önce bir kadını evine sürükledi."

"Hâlâ dışarıdalar mı?" Bree sordu.

"Hayır."

"Ona vurdu mu?"

"Evet. Mücadele ettiler ama o daha büyük ve daha güçlü. O kazandı."

Evin numarasını hatırlayamayan Bree, yapışkan bir not kâğıdına ve kaleme uzandı. "Bana adresinizi verin."

Bayan Verney bilgileri okudu.

Bree not defterini çıkardı. "Bir araba yolda. Başka bir şey görürseniz tekrar arayın."

Bayan Verney titrek bir sesle, ", " dedi.

Bree aramayı sonlandırdı ve telsizini kullanarak bölgeye bir devriye aracı istedi. Sonra Mercy'ye döndü. "Arayan, oğlunun adı ve adresi TheMaster'ın CuffMe profilini açmak için kullanılan yaşlı kadındı." Bree aramayı özetledi.

"Bu Scarlet Falls'ta, değil mi?" Mercy ayağa kalkarak sordu.

"Doğru, ama bu benim yetki alanımda." Bree normalde kendini yerel polislere dayatmazdı ama bu farklıydı. "Bu bir aile içi huzursuzluk gibi görünüyor, ama zaten davaya karışmış olmasından ya da durumu onun arka kapısına bırakmamdan hoşlanmıyorum"

çözülmemiş." Bree kapıya doğru yöneldi. "Genel olarak tesadüflerden hoşlanmam."

"Ben de onlardan hoşlanmıyorum." Mercy de onu takip etti. "Ben de ."

Bree ışıklar ve sirenlerle Bayan Verney'nin güzel mahallesine doğru koştu, ancak telsiz konuşmaları ona bir devriye aracının o durmadan iki dakika önce eve ulaştığını bildirdi.

SFPD devriye arabası kaldırımın kenarındaydı ve polis memuru Bayan Verney'le ön sahanlıkta konuşuyordu. Dışarısı sıcak olmasına rağmen yaşlı kadın hırka ve pantolon giymişti. Gergin parmakları kazağının bir düğmesiyle oynuyordu.

Bree ve Mercy merdivende onlara katıldı. Memur ve Bree başlarını salladılar. Ellili yaşlarının sonlarındaydı, tuzlu ve biberli bir saç kesimi vardı. Bree onu etrafta görmüştü ama hiç birlikte çalışmamışlardı. İsim etiketinde O'BRIEN yazıyordu.

Bayan Verney kendi evinin karşısındaki iki arabalık garajı olan tek katlı evi işaret etti. "İşte o ev." Güneş kalın gözlüklerinin üzerinden parlıyordu. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri endişeden kocaman olmuştu.

"Orada kim yaşıyor, hanımefendi?" Memur kalemini bir not defterinin üzerine koydu.

İşitme cihazını ayarladı ve hafif, tiz bir geri bildirim sesi çıkardı.
"Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

O'Brien yaptı, daha yüksek sesle ve daha yavaş.

Bayan Verney kaşlarını çattı. "Adı Don Dutton. Alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi."

Bree dondu kaldı. *Don Dutton?*

Mercy duyulabilir bir nefes verdi.

"Onunla konuşacağım." Memur O'Brien defterini ve kalemini tekrar cebine soktu.

"Kız çıplaktı," diye fısıldadı Bayan Verney.

O'Brien döndü ve araba yolundan aşağı yürüdü. Mercy ile birlikte yürürken omzunun üzerinden Bree'ye şaşkın bir bakış attı.

Bree, "Dutton'la tanıştık." dedi.

"Yardımcı olabiliriz," diye ekledi Mercy.

O'Brien omuz silkti. "Ev işlerinden nefret ederim. Destek aldığım için mutluyum." Aile içi rahatsızlıklar en riskli çağrılardan bazılarıydı.

O'Brien kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve Don Dutton dışarı çıktı. Kaşlarını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim? Bir sorun mu var?" Gözleri Mercy'de oyalandı, sonra Bree'de durdu. "Şerif?"

"Merhaba Bay Dutton," dedi Bree. "Bir komşumuzun çağrısına yanıt veriyoruz."

O'Brien boğazını temizledi. "Dışarıda bir tartışma olduğuna dair ihbar aldık."

"Kavga mı?" Don'un kafası karışmış gibi eğildi.

"Birkaç dakika önce ön merdiveninizde genç bir kadınla fiziksel bir tartışma yaşadınız mı?" O'Brien sordu. "Evde bir kadın var mı, bir kız arkadaş, eş ... ?"

"Yalnız yaşıyorum." Don'un yüzünde bir *aha* ifadesi belirdi. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum." Güldü ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Araba yoluna gitti. Telefonunu çıkardıktan sonra bir uygulama açtı ve ekrana dokundu. Üst garaj kapısı açıldı. İçeride, garajın uzak tarafında gri bir Dodge Charger duruyordu. İç kapıya en yakın yer, ilk bakışta betona yayılmış, kolları ve bacakları iki yana açılmış bir kadına benzeyen bir şey dışında boştu.

Bree'nin gördüğü şeyi algılaması birkaç saniye sürdü: şişme bir seks bebeği. yazık ki daha önce de bir tane görmüştü. Bu seferki, gülünç derecede abartılı cinsel organlar dışında oldukça gerçekçiydi.

Bree gözlerini deviren Mercy'ye baktı.

Don kızardı ve kapıyı işaret etti. "Daha yeni aldım. Bekârlığa veda partisi için bir şaka. Manevra yapması zor ve yanlışlıkla garajın iç kapısını kilitledim ve onu ön kapıdan içeri taşımak zorunda kaldım. Benim hatam."

O'Brien kıkırdadı.

Dutton *teslim olma* jestiyle iki elini de kaldırdı. "Bu benim işim değil ama damadın erkek kardeşi onu basmak istiyor."

"Zavallı adam." O'Brien bir kahkaha attı, bebeğe doğru el salladı ve kocaman göğüslerle alay etmek için ellerini kendi vücudunda gezdirdi. "Bu çok komik."

"Doğru mu?" Don başını salladı. "İyi bir zaman olmalı." İki adam birkaç saniye daha bebeğe baktı.

O'Brien, Dutton'ın omzuna bir tokat attı. "Neden hamile bir Barbie yok? Çünkü Ken farklı bir kutuda geldi."

Sinir Bree'nin ensesinden yukarı doğru süzüldü. Konuşmanın uygunsuzluğundan rahatsız olmuş görünen Mercy ile bakışlarını paylaştı.

Bree yüksek sesle boğazını temizledi. O'Brien sanki Mercy ile onun orada olduğunu unutmuş gibi arkasını döndü. Bree onun davranışından duyduğu hoşnutsuzluğu belirtmek için doğrudan ve uzun süreli bir göz teması kurdu.

"Özür dilerim." Ama O'Brien üzgün görünmüyordu. Kadının bu yorumundan dolayı ona kızmış görünüyordu. "Sanırım burada görmemiz gereken her şeyi gördük. Partinin tadını çıkarın." Dutton'a başıyla selam verdi.

Bree, "Evin içine hızlıca bir göz atmak istiyorum," dedi.

O'Brien omzunun üzerinden Bree'ye baktı. "Bunun için bir neden göremiyorum."

"Ben de," diye ekledi Dutton.

Bree de arama izni olmadan bu konuyu zorlayamazdı.

O'Brien, Bree'ye ikinci kez bakmadan Bayan Verney'nin evine doğru geri döndü. Hayal kırıklığına uğrayan Bree, Dutton'a başıyla selam verdikten sonra Mercy ile birlikte onu garajda bıraktı.

Bayan Verney evinin önünden ayrılmamıştı.

"Hanımefendi, gördüğünüz şey bir oyuncak bebektir. Gerçek boyutta bir tane." O'Brien yaşlı kadına bir seks bebeğini nasıl tarif edeceğini şaşırmış görünüyordu.

"Bu saçmalık." Bayan Verney onun açıklamasına inanmıyordu. "Kız karşılık veriyordu. Adama yumruk attı. Adam kızı saçlarından sürükledi."

O'Brien başını salladı. "O bir oyuncak bebektir, hanımefendi. Manevra yapmanın biraz zor olduğuna şüphe yok." Dutton'ın yorumunu yineledi.

"O bir bebek değildi." Bayan Verney kollarını kavuşturdu ve polise ters ters baktı.

O'Brien yüzünü gözünün yanına vurdu. "Belki de görüşünüzü kontrol ettir." Bu yorumla birlikte uzaklaştı.

Bayan Verney önce Bree'ye, sonra Mercy'ye baktı. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

O'Brien durumu pek iyi idare edememişti ama Bree ne düşüneceğini bilmiyordu. "Gördüklerinize dair hiçbir kanıt yok. Bay Dutton yaşıyor."

tek başına. Evinde başka kimsenin olmadığını söyledi."

Bayan Verney tiksiniş bir sesle, "Tabii ki öyle söyledi," dedi. "Evini aramayacak mısınız? Tuhaf biri. Bir süre önce arabası çok kötü kokuyordu, sanki bagajında çürümüş çöpler taşıyordu."

"Hanımefendi, arama izni olmadan bir vatandaşın evini arayamayız arama izni almamızı gerektirecek bir kanıt da yok. Bay Dutton gördükleriniz için makul bir açıklama yaptı. Yapabileceğimiz bir şey yok. Onun sözüne karşı sizinki."

"Polis bugünlerde hiçbir şey yapmıyor. Bozuk kilidimi takip etmek için hiç geri gelmediniz." Bayan Verney'nin yanakları kızardı. "İçeri girmeye çalışan çetelerden biri de olabilirdi. Bu mahalle yokuş aşağı gidiyor. Çocuk parkındaki grafitileri gördünüz mü? Utanç verici! Artık kendimi güvende hissetmiyorum."

"Evet, hanımefendi." Bree yaşlı kadının bir süre daha devam edebileceğini hissettiği konuşmasını sonlandırdı. "Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa numaram sizde var. Şüpheli bir şey görürseniz telefonunuza kaydedebilirsiniz. O zaman senin sözüne karşı başkasının sözü olmaz."

Bayan Verney kambutunu çıkardı, sonra evine girdi ve kapıyı sert ve anlamlı bir şekilde çarparak kapattı.

Bree aracına doğru yürürken bakışları tekrar Dutton'ın evine kaydı. Garaj kapısını kapatmıştı.

Arabaya döndüğünde Mercy ön camdan dışarı baktı. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle," dedi Bree. "O bebeği yeni aldığını söyledi, değil mi? Size yeni mi göründü?"

"Hayır. bir toz tabakası vardı."

Bree yeni olmayan bir seks bebeğinin üzerinde başka neler olabileceğini düşünmek istemedi. "Bu onun evine girmek için yeterli değil."

"Öyle değil." Mercy emniyet kemerini bağladı. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Bree parmaklarını direksiyona vurdu. "Dutton bu soruşturmada birçok kez ortaya çıktı. Bu çok tesadüfi geliyor ama yine de onunla ilgili olan her şey tamamen akla yatkın."

"Sence bu işe karışmış olabilir mi?"

Bree parmaklarını çıtlattı. "Sanırım Don Dutton hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor. Şimdilik kararımı saklı tutacağım."

"Peki ya Ken?"

"FBI Ken'in peşinde ve Ken'le ilgili olabilecek her yerde Paige'i arıyorlar. Ama yanılıyorlarsa ..."

Mercy bitirdi. "Paige'i bulamayacaklar."

"Paige'in içeride olma ihtimaline karşı Don'un evini plakasız bir araçla bir şerif yardımcısına izleteceğim. Bir yere giderse bilmek istiyorum." Manevranın telsizden duyulmasını istemediği için cep telefonunu kullanarak Juarez'den istekte bulundu. "Don'un geçmişini tam olarak araştıracağım. Eğer bulunacak bir şey varsa, onu bulacağız."

Telsiz çatırdadı ve santral görevlisi bir orman yangını raporunu duyurdu.

Bree kaşlarını çatı. "İyi değil. Orman çıra gibi."

Mercy'nin telefonu çaldı. "Ben Dedektif Bolton," dedi Bree'ye. Hoparlör düğmesine bastı. "Selam Evan. Şerif Taggart arabada benimle birlikte."

"Güzel. İkinizin de bunu duyması gerekiyor."

Bree'nin elleri direksiyonda sıkıştı. Dedektifin sesi stresli geliyordu.

"TheMaster az önce telefon numarasını bir kadına gönderdi ve ardından CuffMe hesabını devre dışı bıraktı."

"Kahretsin," dedi Mercy ve Bree aynı anda.

"Buluşabileceklerini ima ettiler ama sonra mesajlaşmaya geçmeyi kabul ettiler," dedi Evan. "Bu da Paige'le kullandığı yöntemin aynısı."

"Hesap bilgilerini alabilir miyiz?" diye sordu Mercy. "Uyarılması gerekiyor."

"CuffMe bağlantımı üç kez aradım," dedi Evan, sesi gergindi. "Her seferinde ne belirten bir sesli mesaj bıraktım. Beni görmezden mi geliyor yoksa şirketin kadının hesap bilgilerini paylaşmayacağını mı söylemek istemiyor bilmiyorum."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu Bree.

"Ona Syracuse demiş," dedi Evan. "Bunun doğru olup olmadığını bilmemize imkân yok."

"Syracuse buradan bir saatten az uzaklıkta," dedi Bree. "Hangi kadını seçti?"

"DaisyMae455," diye yanıtladı Evan.

"Evan. ... eğer TheMaster çevrimiçi olduysa, Ken Wells olmasının imkanı yok. Ken hapiste oturuyor." Mercy Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Kahretsin," dedi Evan. "Şimdi ne olacak?"

"Albany FBI'ı Ken Wells'in katil olduğunu düşünüyor," dedi Mercy. "Bu medyaya duyuruldu. Eminim TheMaster bu haberi duyunca kendini oldukça rahat hissediyordur."

"Ama o kim?" diye sordu Evan.

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. "Araştırmaya devam edeceğiz," dedi. "Elimizde kısa bir liste var."

Bree başını salladı.

Mercy, "CuffMe sitesine baskı yapmaya devam edin," dedi. "Birinin DaisyMae455 ile iletişime geçmesi gerekiyor."

"geleni yapacağım. Beni haberdar edin." Evan aramayı sonlandırdı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Bree. "Elimizdeki tek şey şüphe."

"Biliyorum," dedi Mercy. "Ama benim bir fikrim olabilir. Bir araya getirmek için karakola geri dönelim."

"Umarım planladığınız şey çok fazla zamanınızı almaz.

DaisyMae455 konusunda hızlı hareket edecekmiş gibi hissediyorum."

"Katılıyorum. Eğer haklıysak, onun tuzağına düşecektir."

Bölüm 43

HİM

Yeni başlangıçlar umut doludur. Neredeyse doğru sonlar kadar tatmin edicidirler. Parka yaklaşırken gaz pedalını yavaşça bırakıyorum. Heyecan damarlarımda dolaşüyor, üç shot espresso gibi ama daha iyi, çok daha iyi. Uyuşturucu kullanmıyorum ama kokainin hissettirdiğini hayal ediyorum. Yeni bir avın beklentisi heyecan verici.

Ağaçlar park alanını çevreleyerek yoldan koruyor. Girişe dönene kadar asfalt dikdörtgeni göremiyorum. Ama zaten bu parkı seçmemin nedeni de تنها olmasıydı. Park alanı boş. Mükemmel. Gölgenin arabamın fırına çevirmesini engelleyeceğini umarak bir ağacın altında park yeri seçerken gösterge panelinin havalandırma deliklerinden klima sesi geliyor. Girişi rahatça görebilmek için park yerine doğru geri geri gidiyorum. Gerekirse aracımın hızlı bir çıkış için konumlandırılmasını istiyorum.

Yeni oyuncağım Daisy Mae yakında burada olacak ve umarım adı gibi mükemmel olur.

Tabiri caizse araziye tanımak ve konumun açık olduğundan emin olmak için birkaç dakika erken gelmeyi seviyorum. Tahmin ettiğim gibi, gün çoğu insan için çok sıcak geçiyor. Öğlen saatlerinde sıcaklık doksanları bulurken, nem oranı da sauna seviyesinde seyrediyor.

Arabadan inip piknik alanında bir tur atarken ufukta birkaç kara bulut dolaşüyor. Hava, uzaklardaki bir orman yangınının dumanı gibi kokuyor. Birkaç ağacın gölgesinde, tozlu kahverengi otların arasına dört uzun ahşap masa ve bunlara bağlı banklar dizilmiş. Küçük bir çatının altındaki beton yığınının üzerinde iki otomatta su, Gatorade, soda ve atıştırmalıklar satılıyor. Otomatların diğer tarafında bir patika haritası, bu noktadan ayrılan yürüyüş ve bisiklet parkurlarını işaretliyor. Açıklığın köşesindeki küçük bir kül blok tuvalet uzaktan bile sıcakta kötü kokuyor. Hızlıca inceliyorum. İki adet tek kişilik tuvalet bulunmaktadır. İkisi de

kapılar açık. Her iki oda da boş. Tuvaletlerin arasında üzerinde BAKIM yazan bir kapı var. Kilitli. Arkamı dönüyorum.

Rüzgâr , kavrulmuş zemine alçak bir toz bulutu gönderiyor. Uzakta bir şimşek parıltısı görüyorum. Bir fırtına sıcağı keser ve tozu azaltırsa iyi olur. Bölgeyi tarıyorum. Hiç insan yok. Kamera yok. Tamamen yalnızım.

Rahatsız edilmeyeceğimizden emin olarak arabama dönüyorum ve kaputa yaslanıp bekliyorum. Bir iki dakika içinde burada olur. Geç kalmak -ya da erken- kabul edilemez. Talimatlarında bunu açıkça belirtmiştim. Ter ensemden aşağı damlıyor. Saate bakıyorum. Bir dakikası daha var. Hızlı bir öfke patlaması içimi ısıtıyor. Kumlu asfaltta tekerleklerin çıkardığı sesi duyuyorum. Tam zamanında! Daisy Mae talimatları nasıl takip edeceğini biliyor. Kompakt gri SUV'un otoparka girişini izliyorum. Araba onun aracıyla eşleşiyor, Pennsylvania plakası . İşte geldi! Acaba o da benimle tanıştığı için benim onu gördüğüm kadar heyecanlı mı?

Ve birkaç gün sonra nasıl hissedeceğini.

Daha önce itaatkâr olduğunu, bu yüzden cezanın Paige'e olduğu gibi ona da şok etkisi yapmayacağını söyledi. Yemin ederim o *itaatkâr* kelimesinin anlamını bile bilmiyordu. Daisy Mae'nin biraz tecrübesi var. Umarım çok fazla değildir. Bazı sürprizler yapmayı severim.

Aklımdan birkaç senaryo geçiyor. Daisy Mae'yi kendi özel filmimin başrolü olarak hayal ediyorum ve nabzım hızlanıyor. Kanım çarpıyor, başım dönüyor ve hazırım. Heyecanımı zor zapt ediyorum. Efendi her zaman soğukkanlılığını korumalıdır - en azından dışarıya karşı.

Ken Wells'in bir hapisane hücrelerinde oturduğu ve tüm hayatının FBI tarafından parçalara ayrıldığı düşüncesiyle kendimi oyalıyorum. Tuzağım mükemmel çalıştı. Ken bir aptal. Şerif ve FBI daha akıllı değil. Hiçbiri Ken'in bagajındaki ve garajındaki kanıtların yerleştirilmiş olduğundan şüphelenmiyor. Önemli olan tek mücevher parçası Paige'in kolyesi. Diğerleri rastlantısal ama polisler haftalarca ceset arayacaklar. Adamlarını yakaladıklarına inanıyorlar. Ben temize çıktım-

Mükemmel kadını aramaya devam etmekte özgürüm. Belki Paige'in cesedini Ken'in evinin yakınına yerleştiririm.

Bu yolculuğa başladığımdan beri çok şey öğrendim. Çok erken yaşlardan itibaren otorite figürlerini manipüle etmekte çok az sorun yaşadım. Bir insanın gözlerinin içine bakıp gözünü kırpmadan yalan söyleyebiliyorsanız, samimi olduğunuza inanıyorlar. Ailem her zaman kolayca kandırılırdı. Kendimi bildim bileli başkalarının acılarından zevk aldım. Okulda daha zayıf çocuklara zorbalık yapardım - eziyet dolu bir geçmişten dolayı değil. Küçük çocuklara sataşırdım çünkü bu eğlenceliydi ve onların çaresizliğinden zevk alırdım.

Hiçbir zaman en ufak bir pişmanlık yaşamadım. Başkalarını ne kadar incitirsem, bundan o kadar hoşlanıyordum. Çocukluğumdaki zorbalık giderek arttı ve sınıf arkadaşlarımdan yerini kadınlar aldı. Kabul ediyorum, kariyerime mal olan bazı hatalar yaptım. O sürtüklerin bana meydan okumasını beklemiyordum. Fiziksel zayıflığı duygusal zayıflıkla eş tuttum. O zamandan beri hem bedenimi hem de zihnimi kırmayı öğrendim. İkisi de tatmin edici. Bu eğilimlerim ve artan iştahım beni kadınların onları incitmeme izin vermek için kaydolduğu BDSM'ye götürdü. İlk başta kurallara göre oynadım. Şimdi kendi kurallarımı koyuyorum.

Gri SUV yavaşça yaklaşıyor. Güneş ışığı ön cama yansıyarak sürücüyü görmemi engelliyor. Araç koridorun diğer tarafındaki park yerine dönüyor. Uzun siyah saçlarını görüyorum. Daisy Mae'nin ete kemiğe bürünmüş hali. Arabadan inip ona dönük duruyorum, ağırlığım eşit dağılmış, duruşum sağlam.

Usta gibi.

Kapı açılır. Bir ayak beliriyor. İstedğim stilettoları giyiyor. Dışarı çıktı ve doğruldu. Elbise inanılmaz vücudunun her santimini sarıyor. Eteği kısa, uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor. Seçimimden dolayı kendimi tebrik ediyorum. Omuzları kamburlaşmış ve yüzü aşağı doğru eğilmiş. İtaatkar olmanın ne demek olduğunu kesinlikle anlıyor. Saçları parlak bir perde halinde öne düşüyor ve yüzünü görmemi engelliyor.

Konuştuğunda sesi ürkek ve yumuşak, çocuksu. "Siz Efendi misiniz?"

Elim cebime düşüyor. Şok dış hatlarını hissediyorum. Halka açık bir yerde itişip kakışma riskine girmeyeceğim. Ayrıca direnme ihtimaline karşı gerçek bir silah, maket bıçağı ve plastik bağ taşıyorum. O da benimle geliyor.

isteyerek ya da istemeyerek gelir. Bu toplantıya gelmekle fikrini değiştirme şansını kaybetmiş . Beni gördü. Önceki hayatına geri dönüş yok.

Ona doğru yürüyorum. "Öyleyim."

Hareket etmiyor ama emrimi bekliyor. *Oh. Evet.* O mükemmel.

Ve o tamamen benim.

"Buraya gel," diye emrediyorum parmaklarımı şıklatarak.

Yaklaşıyor. Gözleri uygun bir şekilde kapalı duruyor. Elim şok tabancamı bırakıyor. Ona ihtiyacım olmayacak. Olabildiğince uyumlu. Sol elim plastik bağlardan birini arıyor. Mükemmel bir itaatkâr olabilir, ama araba kullanırken onu serbest bırakma riskini göze alamam. Bağları çıkarıyorum. "Bunları arabada takman gerekecek. Ellerin arkada olacak."

"Evet, Efendim." Dönmeye başlar. Ellerini bırakıyor. Vücudu erotik bir dansçı gibi beş inçlik bir stiletto üzerinde dönerek geri dönüyor. Ellerini arkasına koymak yerine, elbisesinin altına uzanıp etek ucunun altından bir şey çekiyor ve bir silah çıkarıyor. "Şerif departmanı! Bana ellerini göster!"

Neler oluyor?

Şoka girmiştim, gördüklerimi algılayamıyordum. Göğsüme doğrultulmuş silah bile gerçekmiş gibi gelmiyor.

Rüzgâr saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve sonunda onu görüyorum. Daisy Mae değil. İnançsızlığım içimden taşıyor. Bu YourDoll945 profilinin arkasındaki kadın. İçgüdülerim haklıydı. Onda bir gariplik vardı. Ama bir polis? Bundan şüphelenmemiştim.

Bana doğrultuyor, duruşundaki itaatkârlık buharlaşıyor, sesi bebecsi yerine emredici. "Don Dutton, tutuklusunuz."

Bir kapı çarparak açıldı. Şerifin tuvaletlerin yanındaki kilitli kapıdan fırladığını ve silahını doğrudan bana doğrulttuğunu fark ettiğimde donup kalıyorum, vücudum öfkeyle yanıyor. Yakasındaki mikrofona dokunuyor ve bağılıyor, "Git! Git! Gidin!" diye bağılıyor.

Bedenler çevresel görüşümde hareket ediyor. Daisy Mae'ye odaklandım ama üniformalılar görüyorum. Elbette Daisy Mae -ya da gerçek adı her neyse- yalnız gelmezdi.

Sadece gözbebeklerimi hareket ettirerek, yaklaşan polislerin arasında FBI ajanını görüyorum. Hareket etmiyorum ama göğsümde öfke kabarıyor. O sürtükler benimle oynadı.

Bölüm 44

BREE

Kalbi hızla çarpan Bree, toplantıyı izlemek için saklandığı bakım dolabından uzaklaştı. Dutton'a yaklaştı, silahı elindeydi ve doğrudan onun merkez kütlesine nişan almıştı. "Şerif departmanı!"

Çevresel görüşünde, Mercy, Todd ve Juarez'in ağaçların arasında üç farklı noktadan Dutton'a yaklaştıklarını gördü, AR-15'ler kaldırılmış ve hazırды. Araçları ormanın içinde, gözden uzak bir yere park edilmişti. Üç devriye birimi daha yolun aşağısındaydı ve birkaç dakika içinde burada olacaklardı.

Dutton değişiklik olsun diye *onların* tuzağına düşmüştü.

Don Dutton bir usta.

Hiç şaşırmamıştı. Bunun yerine, içinde hastalıklı bir his yuvarlandı. Dutton'ın evini gözetleyen şerif yardımcısı, onun yirmi beş dakika önce evinden ayrıldığını rapor etmişti.

Dedektif Bolton'la konuştuktan sonra Mercy ve Bree sahte profillerinden DaisyMae455'e mesaj atmışlardı. Onu şerif departmanını aramaya ikna etmişlerdi. Bir katille iletişim kuruyor olabileceğini öğrendiğinde, minnetle işbirliği yapmayı kabul etmişti. Onlara TheMaster'la buluşma teklifinin ayrıntılarını vermiş ve Şerif Yardımcısı Zucco onun yerini almıştı.

Mercy, SAC Martinez'e şerif departmanının gerçek katil olduğuna inandıkları adamla bir görüşme ayarladığını bildirmişti. Martinez, FBI'ın Ken Wells'e karşı güçlü bir dava oluşturduğunda ısrar etmişti. Martinez, Albany ofisinin şerifin eylemine katılmasına izin vermeyi reddetmişti. Sonra Mercy'ye tekrar Oregon'a dönmesini söyledi.

Onun yerine ava katılmıştı. Bree, Mercy'nin emirlere itaat etmeme ve Paige'i bulmayı kendi kariyerinin önüne koyma kararına büyük saygı duyuyordu.

Bree, kendisi ve ekibi yaklaşırken Dutton'ı inceledi. Avuç ileri standart bir teslimiyet duruşuyla Zucco'ya dönüktü. Bir elinden plastik bir fermuarlı kravat sarkıyordu. Cepleri kabarıktı. Muhtemelen bir ya da iki silah taşıyordu. Hareket etmemişti ama gözleri onların her hareketini takip ediyordu. Dudaklarını yaladı. Ne düşünüyordu acaba? Bir karşı saldırı mı planlıyordu? Bir kaçış mı planlıyordu?

nemli değildi. Onu yakalamışlardı.

Zucco tereddüt etmedi. Glock'u Dutton'ın üzerinde sabit kaldı. "Ellerini başının üstüne koy!"

Dutton iki elini yavaş hareket ettirdi ve kafa derisinin üzerine koydu. Bree'nin nabzı atmaya devam ediyordu. Adam kelepelenip parmaklıklar ardına gtrlene kadar rahatlamayacaktı.

Bir zil çaldı. Lastikler çakıllara sürttü. Bree'nin kalbi tekledi. Biri geliyordu. *Kahretsın.*

Bir ocuk "Woo-hoo!" diye bağırdı.

Bir kadın seslendi, "Timothy Andrew Stafford, buraya gel."

Parlak mavi, ocuk boyunda bir dağ bisikleti ormandan fırladığında herkes donakaldı. Bir kalp atışı sonra dar patikadan iki yetişkin çıktı. ocuk yedi ya da sekiz yaşlarındaydı. Başını gidonun üzerine eğmiş, olimpik bir bisikletçi gibi pedal çeviriyordu. Kaskını rmcek Adam çıkartmaları süslüyordu. ocuk polis memurlarının tam ortasından geçerken anne ve babasının yüzleri şok olmuş, dehşete düşmüş bakışlarla kilitlendi.

Bree ve ekibi çaresizce duruyordu. Hiçbiri onu durduracak kadar yakın değildi. Tek yapabildikleri, çocuğun çekilmiş silahlardan oluşan bir çemberin içinde, bir seri katile doğru pedal çevirmesini izlemektir.

Dutton ocuğa doğru hamle yaptı ve onu bisikletinden çekti. Dutton çocuğu göğsüne bastırıp kalkan olarak kullanırken ve Dodge Charger'ına doğru geri geri giderken bisiklet asfaltta çarptı.

İlk şaşkınlık çığlığının ardından ocuk çığlık attı ve tekmeledi. Sıska ayakları Dutton'ın bacaklarına çarptı. "beni!"

Dutton cebinden bir silah çıkardı ve namluyu çocuğun çenesinin altına bastırdı. "Kes şunu, yoksa seni vururum."

ocuk gevşedi, sıska bacakları sallanıyordu. Haki şortunun önünde ıslak bir leke yayıldı. Gözyaşları ve smk aşağı akıyordu.

Yüzü ve solgunluğu hayalet gibi beyazlaştı. Dudakları sessiz bir şekilde kıpırdadı.

Anneciğim.

Panik Bree'nin kalbini parçaladı. Belki bir ya da iki yaş büyük olan yeğenini hayal etti.

Siktir, siktir, *siktir*.

"İndirin onu!" Bree bağırdı. Herkes silahlarını hâlâ Dutton' doğrultmuştu ama çocuğu vurmaktan korktukları için ateş etmeye cesaret edemiyorlardı.

"Geri . ." Dutton çocuğu yakınında tuttu.

Ebeveynler bisikletlerini yere attılar. Baba saldırdı.

"Sakin !" Dutton uyardı. "Onu öldüreceğim."

Baba kayarak durdu, yüzü korku ve öfkenin vahşi bir karışımıydı. Hemen arkasında anne feryat ediyordu. "Hayır! Bebeğim!"

Dutton dönerek bakışlarını etrafta gezdirdi. "Kimse kımıldamasın, yoksa çocuk ölür." Arabasına doğru ilerlemeye devam etti.

Bree nefesini tuttu. Kalp atışları kulaklarında yankılandı. Çevresel görüşünde Mercy, Todd ve Juarez'in silahlarıyla Dutton'ın hareketlerini takip ettiğini gördü.

Dutton çocuğun ayaklarını yere bastırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Çocuğun yüzü daha da solgunlaştı. Dutton arkasına uzanıp arabanın kapısını açtığında tüm vücudunun gözle görülür titremesi dışında hareket etmedi. Dutton kışını sürücü koltuğuna yasladı ve çocuğu önünde tuttu.

Tek bir nefeste silahı hareket ettirdi ve çocuğun vücuduna bir el ateş etti. Juarez yere düştü. Sonra Dutton çocuğu kucağına aldı, kapıyı kapattı ve kaldırımdaki lastiklerin gıcirtısıyla kaçtı.

Bree telsiz mikrofona bağırdı. "Ateş açıldı! Memur vuruldu!" Bir ambulans talep ettikten sonra, yakınlardaki yardımcılarını uyardı, çevredeki tüm yerel, ilçe ve eyalet polis teşkilatlarından yardım istedi ve Amber Alarmı için Don'un, aracının ve çocuğun eşkalini verdi.

Bree, Todd ve Zucco'ya Juarez'e doğru el salladı. Genç şerif yardımcısı yerdeydi, kalçasında hızla yayılan bir kan lekesi vardı. Zucco onun yanına diz çöktü, avuçlarını üst üste koyarak yaranın üzerine bastırdı.

Kanama. Todd ormana doğru koştu. Aracı ve ilk yardım çantası -ağaçların gizlenmişlerdi.

"ok fazla kanaması var." Bree tereddüt etti. Juarez'le kalmak istiyordu ama Dutton'ın bir çocuğu vardı. Kalbi tekrar tökezledi.

Juarez zayıf bir el salladı ve acıdan dişlerini sıkarak konuştu.

"ocuğu kurtarmalısın."

Çocuklar önce gelir.

"Onu yakaladık," dedi Zucco, elleri ve üniforması Juarez'in kanıyla kaplıydı, gözleri öfkeliydi. "Git o orospu çocuğunu yakala."

Bölüm 45

MERHAMET

"Katilimiz Ken Wells değil!" Mercy, Don'un evine doğru hızla ilerlerken Bree'nin siren seslerini duyabilmek için telefona bağırdı. "Ben Don Dutton!" dedi SAC Martinez'e, hattın diğer ucunda nutku tutulmuştu. Bree arabayı manyak gibi sürerken iki gözünü de yoldan ve trafikten ayırmadan ona parktaki olayların kısa bir özetini yaptı.

Şerif az önce memurunun vurulmasını izlemişti. Ve gitmek zorunda kaldı.

Don'un o çocukla ne işi var?

"Neredeyse evine geldik," dedi Martinez'e. "Oraya gittiğinden şüpheliyim çünkü nerede yaşadığını biliyoruz ama Paige içeride olabilir."

"Yoldayız Kilpatrick."

Mercy aramayı sonlandırdı. Nefes nefese kalan Bree'ye "Yardımcınız iyi olacak," dedi.

"Biliyorum. O emin ellerde. Ama onu bırakmak çok zor oldu." Mercy'ye baktı. "Umarım Paige Don'un evindedir."

Umarım Paige hayattadır.

Bree, Don'un sokağında hızla ilerledi.

"Yeni bir kadınla tanışmaya çalışması hoşuma gitmiyor," dedi Mercy. "Bunun Paige için iyi bir anlamı olamaz." Bree, Don'un araba yolunu SUV ile kapattı ve merkeze geldiklerini haber verdi.

Don'un aracıyla ilgili BOLO'ya herhangi bir ihbar gelmemişti.

Mercy tek katlı evin önünü taradı. "Az önce burada olduğumuza inanamıyorum. O piç kurusu ön kapısını kapattı ve evin içini görmeyelim diye bizi garajına götürdü. O şişme bebeğin saçmalık olduğunu biliyordum."

"Hadi gidelim." Bree araçtan indi ve Mercy de onu takip etti, silahı elindeydi, yüz derece sıcakta bile taktik yeleğin ağırlığını takdir ediyordu. Bölgenin üzerine bir sis çökmüştü,

ve Mercy dumanın en zayıf ipucunu yakaladı. Doğuya doğru baktı ve gökyüzündeki pusun turuncu-gri bir tonla nasıl yoğunlaştığını fark etti. Orman yangını istediğinden daha yakındı.

Bree, onları olay yerine kadar takip eden iki yardımcısına evin arka tarafına gitmelerini işaret etti. "Önce garaj," dedi Mercy'e. O da başını salladı, Don'un Charger'ı garajda değilse, büyük olasılıkla evde de değildi. Bree'nin iki adım gerisinden ve solundan garajın yan kapısına doğru ilerledi. Her ikisi de bir tarafa adım attı.

Bree, başını sallayan Mercy'ye kaşlarını kaldırdı. *Sırtım*, diye bağırdı Bree'ye, kapının kola yakın bir yerde sağlam bir çizme darbesi gerektirdiğini ve sırt ağrısının tekmesini engelleyeceğini biliyordu. Bree kapının önüne geçti, iki adım attı ve çizmesini içi boş ahşap kapıya vurdu. Kapı kolunun yanında parçalandı ve garajın içine doğru savruldu. Mercy içeri süzüldü ve sol taraftaki alanı kapattı, bir saniye sonra Bree de aynısını yaparak sağ tarafı kapattı.

Charger garajda değildi.

Bree mikrofonunu kullanarak evin arkasındaki polis memurlarına haber verdi. "Burada birini saklayacak hiçbir yer yok," dedi Mercy.

"Çıplak

duvarlar ve beton zemin." Şişme bebeğe baktı ve adamların daha önce bu konuda nasıl güldüklerini hatırladı. "Hadi evi temizleyelim." Paige'in içeride ve hayatta olduğuna dair parmaklarını zihinsel olarak çaprazladı. Kadınlar garajdan çıkıp evin ön kapısına doğru ilerlediler.

Mercy göz ucuyla sokağın karşısında toplanan küçük bir grup komşunun olanları izlediğini gördü. "Lanet olsun. Buradan gitmeleri gerek." Don evde ya da yakınlarda silahlı olabilirdi. Başka bir masum seyircinin rehin alınmasına ya da vurulmasına ihtiyaçları yoktu.

"Evlerinize girin!" Bree, Mercy'nin beklediğinden çok daha yüksek bir sesle bağırdı. "Bu tehlikeli bir polis eylemidir! Şüphelimiz silahlı!"

Bree'nin son bağırısıyla hemen dağıldılar. İnsanlar vurulabileceklerini anlayana kadar merak içindeydiler.

"Randolph İlçesi Şerifi! Kapıyı açın!" diye bağırdı Bree.

Garajda olduğu gibi ön kapıda da aynı pozisyonu aldılar. Birkaç saniye durakladılar, birbirlerine baktılar ve aynı anda başlarını salladılar.

Kimse kapıya gelmeyecekti.

Bree yardımcılarına evin arka tarafındaki pozisyonlarını korumalarını söyledi ve ardından botunu ön kapıya doğru sürdü. Kapı sağlam dururken homurdanarak geriye doğru tökezledi.

"Hiç hareket etmedi," dedi Mercy kapıyı inceleyerek. Garajın içi boş kapısının aksine sağlam ve ağırdı. Boyalı çerçeveye dokundu. *Metal mi?*

Birini içeride tutmak için.

"Aracımda bir koçbaşı var."

"Belki de arka kapı o kadar güçlü değildir?" diye sordu Mercy. Bree başıyla onayladı ve mikrofonuna konuşarak yardımcılarına arka kapının nasıl olduğunu sordu.

"Sanırım bu bir sürgülü cam kapı," diye cevap geldi. "Ama kontrplakla kaplı. Evin arka tarafındaki tüm pencereler de öyle."

Bree Mercy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Doğru noktadayız.

Mercy en yakın pencereyi incelemek için yana doğru birkaç adım attı. İçerideki bir tür ahşap panjur görüşünü engelliyordu. "Bunu kırmak kontrplağı sökmeye çalışmaktan daha kolay görünüyor."

"Hemen döneceğim." Bree aracına doğru koştu ve bir süre sonra koçbaşı ve iki adet koruyucu gözlükle geri döndü. Birini Mercy'ye verdi, o da taktı. Pencere genişti, yaşam alanına dışarının geniş bir görüntüsünü verecek şekilde tasarlanmıştı.

Bree koçbaşını savurdu ve kırık camlar yere düştü. Büyük bir cam temizlenene kadar devam etti ve sonra içerideki ahşap panjur çıtalarına odaklandı. Mercy geri çekilmiş, arkalarından bakıyor ve diğer tüm pencerelere göz kulak oluyordu.

Ahşap panjurlar koçbaşıyla boy ölçüşemezdi. Bree yardımcılarına içeri girdiklerini haber verdi ve Mercy'ye işaret etti, o da eğilip panjurdan içeri adım attı, silahıyla önden giderek yaşam alanının her köşesini taradı. "Temiz."

Bree yarım adım gerideydi. "Randolph İlçesi Şerifi!" diye tekrar bağırdı.

İçerisi loştu. Tüm pencereler kilitli panjurlarla kapatılmıştı ve sadece mutfaktaki tepe ışıkları yanıyordu. Onlar da

mutfaktan küçük bir ada ile ayrılmış bir odadaydı. Burada büyük bir koltuk, bir televizyon ve birkaç sandalye vardı.

"Kötü peynir gibi kokuyor," diye fısıldadı Mercy, ağzından nefes almaya geçerek.

"Ve yaşlı balıklar."

Mercy'nin midesi bulandı. "Git," diye fısıldadı. Bree , Mercy arkadan gidiyor, bir elini Bree'nin omzuna koyarak diğerinin hareketlerine uyum sağlamaya çalışıyordu. Koridordaki bir dolabı ve iğrenç bir küveti olan pis bir banyoyu temizlediler. Koridorun sonunda küçük, karanlık bir yatak odası vardı. Bree ışık düğmesini çevirdi ve bir duvar boyunca neredeyse tavana kadar yığılmış karton kutular ve hırpalanmış bir masa buldular. Odanın penceresi içeriden kontrplakla kapatılmıştı.

"İçi dışı kontrplak mı?" diye mırıldandı Bree. "Bu ev bir kafes."

Mercy tozların arasından görünen belirgin, temiz dikdörtgeni başıyla işaret ederek, "Bilgisayar gitmiş," dedi. Bree dolabı temizledi ve bir sonraki yatak odasına geçtiler. Pencerenin içine yine kontrplak çakılmıştı. Odadaki tek eşya bir ağırlık sehpa, dolgusu yarılmış bir sehpa ve birkaç ağırlık yığınıydı. Bree dolabı açtı ve kapısı aralık duran büyük bir silah kasası buldu.

Dört silah düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve küçük raflar mühimmat ve üç tabancayla doluydu. Mercy'nin bakışları silahlara kilitlendi, bir tanesinin kendisine ateş edilip edilmediğini merak ediyordu. Bree çoktan odadan çıkmıştı. Amaçları insanları kontrol etmektir; kanıtlar daha sonra toplanabilirdi.

Koridorun sonundaki en uzak kapı kapalıydı. Üç sürgü dışarıdan kilitliyordu.

"Tanrım," diye nefes aldı Mercy.

Paige içeride kilitli miydi?

"Randolph İlçesi Şerifi!" Bree kilitli kapıya doğru bağırdı. "Geri çekilin! Geliyoruz!" Mercy'ye başıyla işaret etti, o da sürgüleri kaydırıp kapıyı iterek açtı. Bree odanın sol tarafını, Mercy de sağ tarafını tutarak içeri girdi. Odanın ışığı çoktan yanmıştı.

Mercy nefesini tuttu. Oda sanki terli bir futbol takımı bir ay boyunca içeride kilitli kalmış gibi kokuyordu.

Bir köpek kafesi.

Büyük tel kafes boştu ve açık kapısının yarısına kadar lekeli bir ped uzanıyordu.

Bree dolabı temizledi ve Mercy büyük yatağın altını kontrol etti. "İşte bu," dedi Bree'ye, sesi tuhaf bir şekilde yüksekti. "Burada kimse yok."

Bree mikrofonuna konuşarak polis memurlarına evin temiz olduğunu söyledi. "Arka bahçe nasıl?" diye sordu.

"Zincir bağlantı çiti," dedi biri. "Ek bina yok." "Her yer çimen mi? Çiçek tarhları?" Mercy'nin bakışlarıyla karışlaştı.

Telsiz uzun bir süre sessiz kaldı. "Yabani otlar ve çimenlerle kaplanmış," dedi şerif yardımcısı. "Yakın zamanda bozulmuş toprak yok."

Bree'nin ne istediğini biliyordu.

Şimdi ne olacak?

Bree, "Onu nereye götürdüğünü bulmalıyız," dedi. Odadan dışarı çıktı.

Mercy oyalandı, Paige'in muhtemelen içeride kilitli kaldığını bildiği için gözlerini köpek kafesinden ayıramadı. Odanın zemininde çoğu pembe olan bir yığın giysi ve iki çift çivili topuklu ayakkabı vardı. Yerde birkaç ruj, yarım düzine pembe saç aksesuarının yanında düzgün bir sıra halinde uç uca dizilmişti.

Dolgunlaştırma.

"Ona kişisel oyuncağı gibi davrandı," dedi Mercy kimseye yüksek sesle ve Paige'in hayalindeki adam ve yeni hayatı yerdeki kirli çöp yığınlarına dönüştüğünde ne kadar yıkılmış hissetmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Arkasını döndü ve körlemesine odadan çıktı.

Çok geç kaldık.

"Mercy." Bree'nin ana odadan gelen sesi gergin geliyordu. Gergin olan Mercy silahını çekti ve Bree'yi mutfakta küçük adaya yaslanmış halde görene kadar koridorda yavaşça ilerledi.

"İyi misin?" Mercy televizyonun olduğu odayı tekrar kontrol ederken sordu. Temiz. Silahını kılıfına soktu.

Bree başını salladı ve yanaklarını silerek yere baktı.

Dışarıdan, kırık pencereden diğer şerif yardımcılarının sesleri geliyordu.

"Birazdan ön kapının kilidini açacağım," diye bağırdı Mercy. Şerifin ciddi şekilde sarsıldığını fark ederek Bree'ye katıldı. "Onu bulacağız," dedi Mercy Bree'ye, sanki kariyerinin en büyük yalanını söylüyormuş gibi hissederek.

"Hayır... hayır... o değil." Bree ona bakmadı. Buzdolabına doğru boş bir hareket yaptı.

Kafası karışan Mercy bir eldiven giydi, buzdolabının kolunu tuttu ve çekti.

Bakarken nefesi kesildi.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

Ölü, çıplak bir kadındı. Buzdolabının rafları kaldırılmıştı ve kadın sırtını yan duvara dayamış, dizleri neredeyse yüzüne gelecek şekilde küçük bir alana kıvrılmış oturuyordu.

Mercy kapıyı çarparak kapattı ve nefes almak için mücadele etti.

Nasıl ? Nasıl mı?

Midesini çelikleştirdi ve yavaşça kapıyı tekrar açtı. Uzun siyah saçlar kadının yüzünün büyük kısmını kaplıyordu ve derisi tuhaf bir dokuya sahipti - çok kuruydu. Eti büzülmüş ve kemiklerine doğru çekilmişti.

"Vanessa Mullen gibi," diye fısıldadı, adli tabiplikteki kısmen mumyalanmış cesedi hatırlayarak. Arkasından Bree küçük bir ses çıkardı.

Pembe tırnaklar . . . ve ayak tırnakları.

Mercy elini uzatıp kurbanın yüzündeki saçları çekmeye çalıştı. Kadının solmuş göğsünün üzerindeki kalp şeklindeki dövmeyle ortaya çıkarırken eli titredi. Kendini profili incelemeye zorladı. "Bunun Paige olduğunu sanmıyorum," dedi usulca. "Çenesinin ve alnının şekli tamamen yanlış. Ve bence Paige'in kayıp olduğu zamandan çok daha uzun süredir ölü."

Bree'nin yaklaştığını, stresli nefes alış verişinin giderek arttığını hissetti.

"Aman Tanrım," dedi Bree. "Kapı raflarında yiyecek var. *Hâlâ yemek için kullanıyor!*" Şerif dönerek uzaklaştı ve lavaboya kustu.

Mercy midelerini kontrol altında tutmak için mücadele etti, boğazının arkasında safra yükseliyordu. Kapıyı yavaşça kapattı, kadını tekrar karanlıkta bırakmaktan nefret ediyordu. Ama o ve Bree'nin kendilerini toparlamaları için zamana ihtiyaçları vardı.

"Hey, patron?" diye bir ses geldi yine pencereden. "Orada her şey yolunda mı?"

Mercy boğuk bir sesle, "Bir dakika," diye cevap verdi. Şerif lavabonun üzerinde ön kollarına yaslanırken bir elini Bree'nin sırtına koydu. "Onu yakalayacağız," dedi kararlılıkla. "Kıçını kilitleyeceğiz."

Bree lavaboya tükürdü. "Eğer önce ben onu vurmazsam."

Mercy, "Az önce tam bir kirlenme sahnesi yarattınız," dedi.

Bree'nin gövdesi sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Durulayayım mı yoksa adli tıpa mı bırakayım?"

Mercy ona doğru uzandı ve suyu açtı. "Sanırım ağzını çalkalamak için onun dolabından bir bardak istemezsin?"

"Siktir et, hayır," dedi Bree. İçmek için elini akıntıya soktu ve ardından lavaboyu çalkalayıp öğütücüyü çalıştırdı. "Bu bok çukurunda onu hapse atmaya yetecek kadar kanıt var. Sanırım lavaboya kusmama göz yumabilirler." Doğruldu, gözleri hâlâ nemliydi. "Bu hayatımda gördüğüm en kötü şeylerden biri... özellikle de o kadının neler yaşadığına dair iyi bir fikrimiz varken." Burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bahse girerim bu Missy Star'dır. Shelly Fox'un kayıp olduğunu bildirdiği fahişe."

"Muhtemelen haklısın," dedi Mercy. "Şimdi ön kapıyı açacağım. İyi misin?"

"Evet."

Mercy ön kapıya gitti ve durdu. "Bu kapıya üç kilit eklemiş," dedi tiksintiyle. "Ve içeriden bir anahtarla açılmaları gerekiyor. Ön kapıdan çıkmış olmalı, çünkü hiçbirisi devrede değil. Sadece standart sürgü kilitli ... onun da dışarıdan anahtarla açılması gerekiyor."

"Tabii ki ön kapıdan çıktı," diye yorumladı Bree. "Diğer tüm çıkışlar kapalı."

Mercy sabırsızlıkla bekleyen yardımcılara kapıyı açtı.

"Buraya bir olay yeri ekibi gönderin," dedi Bree, sesinde emir kipi geri gelmişti. "Ve araziye kordon altına alın. Hiç kimse

yaklaşıyor."

Mercy hâlâ midesini yatıştırmaya çalışarak koridorda dolaşmaya devam etti. Bu kokuşmuş evden çıkmak istiyordu ama sanki Paige'i terk edecekmiş gibi hissediyordu. . ve buzdolabındaki kadını terk edecekmiş gibi hissediyordu. Köpek kafesinin bulunduğu odaya döndü ve bir öfke patlaması mide bulantısını sildi.

"Şurada bir dolap var," diye mırıldandı, asılı duran erkek giysilerine bakarak. "Kıyafetlerini asmasına bile izin vermedi." Çömeldi ve Paige'in buruşuk giysi yığınının yavaşça karıştırdı, esnek, kısa siyah bir elbise üzerinde durdu.

Sürtük elbisesi.

Finn'in kız kardeşinin elbisesini tarif etmesi.

Ve kırmızı çivili topukluları.

Mercy derin bir nefes aldı, Paige'in ailesini bilgilendirmenin Evan'ın görevi olmasından memnundu.

Kıyafet yığını sanki hiç yıkanmamış kokuyordu.

Mercy yığının altında bir köpek tasmalı ve bir çift kelepçe buldu.

Zavallı kız.

Bakışları rujlara ve saç aksesuarlarına gitti. Güzel şeyleri seven ve onları özenle ve gururla sıralayan on yaşında bir kızın koleksiyonuna . Kıyafetlerin aksine.

Belki de onları o düzenlemiştir. Her şeyin belli bir şekilde olmasını isteyen bir tipe benziyor.

Mercy rujların saçlara paralel olmadığını fark edince donakaldı. Uç uca dizilmiş rujlar sanki sandığı işaret ediyormuş gibi açılı duruyordu. Kalbi hızla çarpan Mercy sandığı kenara itti.

Paige yere rujla bir mesaj bırakmıştı.

Bölüm 46

PAIGE

Bir saat önce

"Çık dışarı."

Sandığın kilidini açıyor ve göz teması kurmamaya dikkat ederek sürünerek dışarı çıkıyorum.

Rujuma uzandım.

"Makyaj yok."

Kıyafet yığınının içinden siyah elbisemi alıyorum ama o ayağıyla bir şort ve atleti bana doğru itiyor. "Elbise yok. Topuklu yok. Bunları giy. Acele et!"

Sonra odadan dışarı çıktı. Donup kaldım.

Bu ne anlama geliyor?

Neredeyse 7/24 ruj sürmekte ısrar ediyor. Ve asla şort ya da atlet giymeme izin vermez.

bir heyecan ve heves havası esiyordu.

İlk tanıştığımızdan beri onu böyle görmemiştim. O zaman anladım.

Benimle işi bitti.

Kaçmaya çalışmamalıydım.

Beni ön kapıdan içeri sürükledikten sonra çok öfkelenmişti. Bana tepiniyor ve bağırıyordu. Kırbacı bekledim ama hiç olmadı. Onun yerine beni her zamanki gibi sandığa kilitledi.

Beni Oregon'a giden bir uçağa bindireceğini ummakla aptallık etmişim. Harcanabilirdim. Tıpkı diğer kadın gibi. Dehşet içindeydim. Geleceğini bildiğim gün .

Neden beni burada öldürmüyor?

Ama bana giyinmemi söylemişti ve şimdi banyoda hışırdadığını, bir şeyleri çantasına koyduğunu duyuyorum. Bir yere gidiyoruz ve

Nasıl görüldüğüm umurunda değil, o yüzden insanların olmadığı bir yer olmalı.

Kabin.

Kulübeyi sürekli takıntı haline getirdi, hatta bana uzun çamlarla çevrili ve nehir kenarındaki yerin fotoğraflarını gösterdi. Herkesten uzakta bir hayatın ne kadar harika olacağından bahsetti. İşini bırakacak ve toprakla geçinecektik. Başımı salladım ve uygun sesler çıkardım.

Ama bir vardı; kulübe onun değildi.

Birkaç kez kullanmasına izin veren bir komşusuna aitti. Komşusunun bacağını kırdığını, bu yüzden yılın boş durduğunu söylemişti. Birkaç kez beni oraya götürmek ve orayı devralmak, işgalci haklarını talep etmek istediğinden bahsetmişti ki bu bana hiç mantıklı gelmemiştir. Anlıyormuş gibi yaparak biraz daha başımı salladım.

Şortumu çekerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve ormanda beni nasıl bulabileceklerini merak ediyorum. En azından onun evinde bir şekilde bir komşuya işaret verme şansım vardı. Gerçi bu sabah neredeyse kaçışım kimsenin dikkatini çekmemiştir.

Kimse beni kulübede aramayacak. Bir gün cesedimi bulurlar. Belki de.

Ailemi düşünüyorum, sürekli beni arayıp durdular ama asla cevap bulamadılar.

Üzgün olduğumu onlara nasıl anlatabilirim?

"Bitirdin mi?" diye bağılıyor banyodan.

"Neredeyse, Efendim." Kendimi kurtaracak herhangi bir şey bulma umuduyla odayı milyonuncu kez çılgınca tarıyorum. Nafile.

Bakışlarım rujuma takıldı. Kana çok benzeyen parlak kırmızı. Onu aldım ve sandığı kenara ittim. *KABİN*, yazıyorum. Sonra duruyorum. Kulübenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sahiplerinin ne? Onlarla dalga geçmişti.

"edin!"

Gördüğünde beni döveceğinden korkarak kelimeyi lekelemek için hareket ediyorum.

O.

Clinton.

Komşularının şimdiye kadar tanıştığı en gayri resmi insanlar olduğu şakasını yapmıştı.

İsmi karalıyorum ve sandığı üzerine geri çekiyorum. Titreyen ellerimle rujlarımı sandığa doğru bir sıra halinde diziyorum. Bir ok yapamam. Fark edecektir. Rujların ona tuhaf görünmemesi için saç ve saç bantlarını hızla düzeltiyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Tam duruyor. Korku damarlarımda dolaşıyor ve bakışlarına karşılık vermeyerek saç bandımı kaldırıyorum. "Bu kabul edilebilir mi?" Yumuşak bir sesle soruyorum.

"Fark etmez." Beni ayağa kaldırdı ve bandı bıraktım. "Ellerini birleştir."

İtaat ediyorum ve o da fermuarlı kelepçeleri takıyor.

Bana daha önce de metal kelepçe takmıştı ama bu fermuarlar yeni.

Bugünün farklı olduğuna dair bir başka ipucu.

Yirmi dakika sonra, arabasının bagajında sıkışık bir şekilde yatarken vücudumun her santimini ter kaplıyor.

Tuz gözlerime akıyor ve onları yakıyor.

Burası çok sıcak.

Suya ihtiyacım

var.

Araba durdu ve inip kapısını çarptığını duydum. Sonra sessizlik oluyor. Bagajdaki sıcaklık giderek artıyor. Ellerim hâlâ birbirine bağlı, uzanıp bagajın kapağına dokunuyorum ve elimi geri çekiyorum. Kapağın altındaki ince astar bile sıcak. Evden ilk ayrıldığımız zamandan çok daha sıcak.

Bu son mu? Beni burada ölüme mi terk ediyor? Bu fırında pişmiş bir araç mı?

Bagaj kokuyor. Sanki bir şeyler çürümüş ve paspasın içine sızmış gibi. Kusmamak için ağızımdan nefes alıyorum.

Ölmem ne kadar sürer?

Sadece uyuyacak mıyım? Yoksa acı mı çekeceğim?

Kulübede olduğumuzu sanmıyorum. Mesafenin onun sürdüğünden çok daha uzak olduğunu biliyorum, bu yüzden erzak alıp almadığını merak ediyorum.

Ona ne kadar ateşli olduğumu

söyleyeyim mi? Konuştuğum için

beni döver. Uzaktan gelen

bağırışlar kulaklarıma ulaşıyor.

Yardım geliyor mu?

Yardım için bağırmak üzereydim ki onun sesini duydum. "Kimse kımıldamasın, yoksa çocuk ölür."

Donup kaldım. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. değil. O yakınımdayken, sessiz olmak için eğitildim. Arabasının kapısının açıldığını ve daha fazla konuşma duyuyorum.

Biri inledi. Bir çocuk.

Yakınımda bir silah ateşlenince ve arabasının kapısı çarpınca sıçradım. Tekerlekleri patinaj yaparken geriye doğru savruluyorum ve araba ileri doğru yalpalıyor. Bağırışmalar uzaklarda kayboluyor. Ama arabanın içindeki inilti deva edıyor.

"Kapa çeneni yoksa seni vururum," diye bağııyor.

Bir çocuğu kaçırdı.

Bir çocuğa neler yapabileceğine dair görüntüler beynime saldırıyor. Bana yaptığı şeyler. Kendimi top gibi sıkıyorum ve çığlık atmamak için parmaklarımı ağzıma bastırıyorum.

Bölüm 47

BREE

"İyi bir tarafı da var. Bu mesaj Paige'in hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor." Bree köpek sandığının altına rujla yazılmış mesaja baktı: *Clinton kulübesi*. "Bu onu bir kulübeye götürdüğü anlamına mı geliyor?"

Mercy, "Ben de öyle tahmin ediyorum." dedi.

"Ama nerede?" Bree odayı taradı, sonra cep telefonunu çıkardı ve Marge'ı aradı. "Don Dutton'ın emlak kayıtlarını çıkarmanı istiyorum. Başka bir mülkü var mı öğren, belki bir yerlerde bir kulübesi vardır?"

"," dedi Marge. "Ve Dutton hakkında istediğin arka plan bilgisine sahibim."

"Ajan Kilpatrick'in duyabilmesi için sizi hoparlöre alıyorum." Bree telefonu indirdi ve düğmeye dokundu.

Marge devam etti. "Buna inanamayacaksınız. On yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Dutton bir polisti."

Bree'nin zihninde davanın parçaları legolar gibi yerine oturdu. "Aslında bu çok mantıklı. Bizimle nasıl oynayacağını biliyordu çünkü o da bizden biriydi."

Mercy, "Ken'i çerçevelemeyi onun için kolaylaştırdı," diye ekledi. "Ne yapacağını çok iyi biliyordu."

"Elbette personel dosyasını alamadım ama birkaç telefon görüşmesi yaptım." Otuz yılı aşkın bir süredir ilçede çalışan Marge herkesi tanıyordu. "Dutton uygunsuz davranışları nedeniyle kovulmuştu. Hakkında çok sayıda aşırı güç kullanımı şikayeti vardı. Tutukladığı birkaç kadın kendilerine cinsel saldırıda bulunduğunu iddia etti. Kaynağım, üniformasıyla öğle yemeği saatinde striptiz kulüplerine gittiğini söyledi. Kaynağım ayrıca onu kovmalarının çok uzun sürdüğünü söyledi."

Bree, Bayan Verney'nin aramasından sonra Dutton'ı SFPD'den O'Brien ile birlikte hayal etti, seks bebeği hakkındaki uygunsuz şakalar, omuz

tokatlaşmalar, sırtışırlar, iki adam arasındaki genel aşinalık havası. "SFPD için mi çalışıyordu?"

"Evet," diye onayladı Marge. "Hemen şu emlak ve vergi kayıtlarını araştırmaya başlayayım."

"Teşekkürler." Bree aramayı sonlandırdı.

Kapıdan bir şerif yardımcısı girdi. "şerif? Tüm yakın komşularla konuştum. Kimse Dutton'ın başka bir mülke sahip olduğunu ya da nereye gitmiş olabileceğini bilmiyor. Hepsi kendi halinde biri olduğunu söyledi."

Eminim öyledir.

Bree, "Alışveriş merkezini arayın ve birlikte çalıştığı diğer güvenlik görevlileriyle konuşun," dedi.

"Evet, hanımefendi," dedi şerif yardımcısı.

Mercy, "Evinizde mahkumları tutarken yakın arkadaşlara sahip olmak zor," dedi.

"Doğru mu?" Bree de aynı fikirdeydi. "Buzdolabında bir ceset varken komşuları bira içmeye davet edemezsin."

Fikir bulmak için çabaladı. Zavallı kadını Don'un buzdolabında katlanmış halde hayal ediyor ve Paige'yüzünü cesedin üzerine yerleştiriyordu. Onu bulamazlarsa Paige'in sonu da aynı mı olacaktı?

Seni nereye götürdü, Paige?

"Hanımefendi?" şerif yardımcısı rujlu mesajı işaret etti. "Yan komşularının soyadı Clinton. Az önce onlarla konuştum." Evin bir tarafını işaret etti. "şu tarafı."

Bree kapıya doğru yöneldi. "Hadi gidelim."

Mercy çoktan kapının yolunu yarılammıştı.

Koşarak dışarı çıktıılar. Hava orman yangını nedeniyle pusluydu ama Dutton'ın evinin pis kokusundan sonra yine de ferahlatıcıydı. Altmış yaşlarında bir çift olan Clinton'lar ön verandalarından polisin hareketliliğini izliyorlardı.

Bree onlara yaklaşıp kendini ve Mercy'yi tanıttı. "Başka bir mülkünüz var mı?"

Bay Clinton bir çift koltuk değneğine yaslandı. "Scarlet Nehri'nde bir kulübemiz var. Bacağımı kırdığımdan beri oraya gidemedik." Onlara kırsal bir yol numarası olan adresi verdi.

"Teşekkür ederim." Bree arkasını döndü, kanı yeni bir ipucuyla zonkluyordu. "Bu o olmalı," dedi Mercy'ye.

"Evet." Mercy onun yanına geldi. "Oraya mı gidiyoruz?" "Biz mi? Var mısın?"

"Öyleyim."

"Tamam o zaman." Bree iki yardımcısını çağırdı. "İkiniz de Ben."

K-9 birimi, birileri olma ihtimaline karşı aramaya başlamak için yanaştı.

Don'un arazisinde saklanan ya da gömülen diğer cesetleri. Bree emirleri verdi ve adamlarını işlerini yapmaları için bıraktı. O ve Mercy cipe bindiler. İki şerif yardımcısı bir devriye birimiyle onu takip etti. Sirenler çalıyor ve ışıklar yanıp sönüyordu, Bree kulübeye doğru hızla ilerledi. Varış noktalarını merkeze bildirdi ve müsait olan tüm yardımcılardan yardım istedi.

Mercy yolcu koltuğunda, durumdan memnun olmayan ama şimdi gemide olan ve FBI desteğini koordine eden SAC Martinez ile telefonda konuştu.

Nasıl olmasın ki? Dutton'ın buzdolabındaki ceset inkâr edilemezdi.

Varış noktalarına on dört dakika kala Mercy telefonunu indirdi. "Bahse girerim alışveriş merkezindeki kaçırılma olayını Dutton uydurmuştur."

"Ne yapacağını biliyordu. Muhtemelen otoparkın güvenlik kameralarını kendisi kapattı." Bree direksiyonun üzerine eğildi ve ufku taradı. "Hava gerçekten dumanlı bir hal aldı."

Telsiz konuşmaları, büyüyen orman yangınıyla ilgili güncellemelere döndü. Bree ağaçların üzerinde yoğun siyah dumanlar gördü. "Oha! Görünüşü hiç hoşuma gitmedi."

Mercy telefonunu dizine vurdu, sonra dondu kaldı. Ön camı işaret etti. "Yolun kenarındaki şey de ne?"

Yol kenarında küçük bir figür oturuyordu.

Bölüm 48

HİM

Duman boğazımı tıkıyor ve havayı uçuşan gri parçacıklarla dolduruyor. Bir kor koluma düşüyor. Onu ama küçük kırmızı bir nokta bırakıyor. Artık ağaçların tepesindeki yangını görebiliyorum. Turuncu alevler, kalın bir siyah duman bulutunun arasından gökyüzüne doğru uzanıyor. Telefonum -yangınla ilgili güncellemelere ihtiyacım olmasaydı bırakırdım- orman yangınının yön değiştirdiğini gösteriyor. Lokomotif hızıyla bana doğru geliyor.

Eminim yetkililer telefonumu, hatta arabamı bile takip edebilirler. Ama yangın bana yardım edebilir. Kulübeye giden yol kapalı. Kimse beni takip edemez.

"Çekil!" Paige'in bileğini sıkıca kavıyorum ve onu avluya doğru sürüklüyorum. Geri çekiliyor. Korku mu yoksa meydan okuma mı emin değilim ama beni öldürtecek.

Lanet rüzgar yön değiştirmeseydi kaçış planım mükemmel olacaktı. Komşum bacağını kırdı ve kulübesini kullanamıyor. Boş duruyor ve ben de oraya bağlanamayacağım. Saklanmak için mükemmel bir yer. Burada bir tekne olduğunu biliyorum. Aptal komşum sürekli bundan bahsedip duruyor. Yani kapana kısılmadım.

Ama lanet olası bir orman yangınını kim tahmin edebilirdi ki?

Çocuğa yaptığım gibi Paige'in de gitmesine izin vermeliydim. İki rehineyle uğraşmak istemedim ve çocuklar tam bir baş belası. Ayrıca, umarım çocuğu almak yavaşlatır.

Paige kaçamayacak. Yangın her yerde. Orman dev bir saman yığını gibi yükseliyor. göre tek çıkış yolu nehir. Eğer onu burada bırakırsam, Paige kesinlikle yanacak. Yine de onu öldürme zevkini tatmak isterim. Bunu hak ettim. Paige aynı zamanda yararlı bir rehine. Babasının parası ve konumu ona değer katıyor. Şerif sağ olsun, evime dönemem. Bana

Yeniden başlamak için. Yeni bir isim. Yeni bir yer. Yeni araç. İşler. Bu yeni kimliği elde etmek için nakit gerekecek.

Çok ama çok fazla nakit.

Bugünlerde yeni belgeler ucuz değil.

Senatör baba, şımarık küçük prensesi için iyi bir fidye ödemeye istekli ve muktedir olmalı. Belki bana tuzak kurmaya yeter. Bu benim en iyi seçeneğim.

Benim tek seçeneğim.

Bu küçük ihtiyacım var. Daha sert çekiyorum. Direniyor. Ayakları tozun içinde kayıyor. Paige küçük ama ağırlığını içgüdüsel olarak kullanıyor, kışını kuru otlara ve yerdeki toprak parçalarına doğru batırıyor. Benim daha büyük olmam çok kötü. Onu ileri doğru çekiyorum. Kulübe ile eski ahşap rıhtım arasındaki elli metrelik kuru zeminde ilerliyor. İskelenin sonunda bir balıkçı teknesi suyun üzerinde sallanıyor. Nehir sakın görünüyor ama akıntının hızlı olduğunu biliyorum. Komşu bana balık tutma gezileri hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlattı.

Çocuk polislerin kurduğu tuzağa doğru pedal çevirdiğinde şansın yanımda olduğunu düşünmüştüm. Şimdi şansın değişmediğini, kapana kısılmadığımı, Paige'le birlikte yangından ve yetkililerden uzaklaşacağımızı umuyorum. Telefonumu nehre atacağım. Kimse bizi takip edemez.

Paige iskeleye oturur.

Ne oluyor lan? Ölmek mi istiyor?

"Ayağa kalk." Diğer koluna uzandım ve onu kaldırdım. Çok ağır değil. Onu omzumun üzerinden itfaiyeci tarzında fırlattım. Paige çırpınarak dengemi bozdu. Onu yere bırakmak zorunda kaldım.

"Tekneye bin," diye emredip onu itiyorum. Momentum onu ileri taşıyor. Tekneye atlamaktan başka çaresi yok. Halatları çözüyorum. Kış halatını tekneye atıyorum. Su hemen teknenin kış tarafını rıhtımdan uzaklaştırıyor. Akıntı yüzeyde görüldüğünden daha güçlü. Pruva halatını bir kez direğin etrafına sarıyorum. Halat elimde, tekneye tırmanmaya hazırlanıyorum. Ama Paige ayağa kalktı. Yan duvara basıyor ve geri atlıyor. Boştaki elimle bileğini kavradığımda öfke ve hayal kırıklığı kabarıyor.

Dönüyor ve çıplak ayağıyla saldırıyor. Paige'in kaldıracı yok. Tekmesi zayıf ama taşaklarıma denk geliyor. Orada fazla güce gerek yok. İki büklüm oldum. Mide bulandırıcı bir acı tüm vücuduma yayılıyor. Bacaklarım katlanıyor ve rıhtımda dizlerimin üzerine çöküyorum. Halatı bıraktım. Tekne iskeleden uzaklaşıyor. İpi yakalamaya çalışıyorum ama elimden kayarak suya düşüyor.

Nefeslerim törpüleniyor. Bir ağız dolusu dumanda boğuluyorum. Paige kurtuluyor, kıçının üzerinde geriye doğru kıvranıyor, bağlı elleri hareketlerini garipleştiriyor. Elleri ve dizleri üzerinde dönüyor ve sonunda ayağa kalkıyor. Rıhtımdan aşağıya, benden uzağa doğru koşuyor.

Aptal sürtük iskeleden ayrılır ve doğruca ormana koşar.

Doğruca ateşe.

Tekneye dönüyorum ama akıntı onu alıp götürüyor. Suyu atlasam ve yetişecek kadar hızlı yüzmeyi başarsam bile, sudan bu kadar büyük bir tekneye tırmanmak çok zor, özellikle de dümende kimse yokken dönüp sürüklenirken.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Bölüm 49

BREE

Bree yavaşladı. "Bu o çocuk!"

"Aman Tanrım." Mercy bir elini ağzına bastırdı.

Merkeze haber verip aracı bankette durdurduğunda Bree'nin göğsünde bir rahatlama hissi oluştu. Yardımcıları onun arkasında durdu. Çocuk güneşin altında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kadın araçtan indi. Yüzüne çarpan rüzgâr sıcak, kuru ve ağır bir duman kokusuydu. Havada küçük parçacıklar uçuşuyordu.

Yavaşça çocuğa yaklaştı. "Hey, Timothy."

Kızarmış yüzünü Bree'ye çevirdi. "Bana hareket etmememi söyledi."

"İyi iş çıkardın." Onun önünde çömeldi ve elini uzattı. Kaybedecek zamanı yoktu ama adam travma geçirmişti. Onu aceleye getiremezdi. "Ama şimdi her şey yolunda. Güvendesin. Seni güneşten kurtaralım. Susadın mı?"

Başını salladı, sonra kendini onun kollarına bıraktı ve göğsüne yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Bir dakika boyunca ağlamasına izin verdi, sonra geri çekildi. "Timothy? Arabada o adamla birlikte genç bir kadın gördün mü?"

"Arabada sadece o vardı." Timothy başını salladı. "Şu anda onu düşünmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Tamam," dedi kısık bir sesle.

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hiç konuşmadı." Timothy ürperdi.

Bree nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Tamam. Teşekkürler. Gitmem gerek ama harika iş çıkardın."

Bir elini ıslak yüzüne sürdü. "Onu yakalayacak mısınız?"

"Elimden geleni yapacağım." "Annem tüm yapabileceğimizin bu olduğunu söylüyor."

Bree gözyaşlarını tutamadı. "Annen çok akıllı." Ayağa kalktı ve onu ayakları üzerinde sabitledi. Devriye birimine yaklaşırlarken Bree onun elini tutarak yanında yürüdü. Polis memurları araçlarının yanında duruyordu.

Bree çocuğun hizasına kadar eğildi. "Bu iyi polis memurları seni annenle babanı görmeye götürecekler. Onların yanında güvendesin. Buna söz verebilirim."

"TAMAM." Timothy onun elini sıktı, sonra .

Adam güvenli bir şekilde devriye arabasına bindirildikten sonra Bree tekrar Mercy'ye ve elindeki işe döndü. "Duman çok daha kötü."

"Öyle."

Ufuktaki ağaçların üzerinden gri ve siyah dumanlar gökyüzüne yükseliyordu.

"Bu hiç iyi değil." Bree rüzgârı değerlendirdi. "Rüzgâr dumanı bize doğru üflüyor."

"Hiç iyi değil."

Bree yangının durumunu merkezden kontrol etti.

"Son rapora göre yangın hızla güneye doğru ilerliyor," dedi santral görevlisi. "İtfaiye şefi dikkatli olunmasını söylüyor."

"Anlaşıldı."

Sonra o ve Mercy tekrar cipe bindiler. Bree dikiz aynasından devriye aracının geri dönüp kasabaya doğru ilerleyişini izledi. Vitesi boşa aldı ve Mercy'ye baktı. "FBI desteğinden haber var mı?"

Mercy telefonunu kontrol etti. "Yaklaşık on dakika gerideler. bize."

Bree gaz pedalına bastı. "Eyalet polisleri için de aynı şey geçerli. Ben ve burada hiç yerel polis yok. Benimle geldiğiniz için gerçekten minnettarım." Aksi takdirde Bree yalnız kalacaktı.

"Bunu kaçırmazdım."

"Umalım da destek bizi yakalasın."

GPS'ten gelen işaretle Bree dar bir toprak yola saptı. Bozuk şeritte ilerlemek için aracı yavaşlattı. Hava griye dönmüştü.

"Bu dumandan hoşlanmıyorum," dedi Mercy.

Telsiz ciyakladı. Rüzgâr aniden yön değiştirmişti, yangın da öyle. Ekipler yoğun duman ve devrilmiş ağaçlar olduğunu bildirdi. Eyalet polisi az önce çıktıkları otoyolu kapatmıştı.

Bree gösterge panelindeki bilgisayardan haritayı kontrol etti. "Yangın bize doğru geliyor."

"Kulübe nehrin üzerinde." Mercy parmağıyla nehrin izini sürdü. "Bir köprü ya da çıkış yolu göremiyorum. Devam edersek kapana kısılıyoruz."

Kaputun üzerine bir kor düştü.

"Geri dönebiliriz." Bree vazgeçmek istemiyordu ama diri diri yanmak da yapılacaklar listesinde yoktu.

Mercy başını salladı. "Çocuğu yolda bıraktı. Gittikleri yer burası. Paige onun evinde değildi. Onunla birlikte olmalı."

"Arabasının bagajında olabilirdi." Duman yoğunlaşarak Bree'yi aracı yavaşlatmaya zorladı. Camını indirdi ve ateşin çıtırtısını duyabildi. Ağaçların arasındaki ışık değişti ve alevlerin parıltısını gördü. Rüzgâr dalların arasından esiyordu. Kızlar havada süzülüyor ve çalılıklardaki küçük ateşlerden dumanlar yükseliyordu.

Çok hızlı ilerliyor!

"Kahretsin." Mercy yolcu camından dışarıyı işaret etti. "Ateş görüyorum!" "Geri dönecek miyiz?" Bree ayağını gaz pedalından çekti. üç

Bir geyik ve bir tavşan, yangından kaçtıklarına şüphe yok, yolun karşısına geçti. Büyük bir gürültü yeri sarstı. Bir dakika sonra, Bree'nin aracı şeridin karşısındaki devasa bir meşe ağacına yaklaştı. Frene bastı ve direksiyona bir yumruk indirdi. "Orman etrafından dolaşmak için çok sık. Geri dönmek zorundayız."

Mercy eliyle radyoyu işaret etti, sonra dönerek arka camdan dışarı baktı. "Yapamayız. Yangın artık arkamızda."

"İlerlemeye devam etmeliyiz." Bree kapının koluna uzandı. "Yaya olarak devam etmemiz gerekecek."

Mercy ön panel bilgisayarındaki haritaya dokundu ve uydu görüntüsüne geçti. "Neredeyse kulübeye geldik. Nehirde bir sürü ev ve kulübe var. İskeleler görüyorum. İskelelerin olduğu yerde tekneler de olmalı."

Bree arkalarından baktı. Orman değişen dumanlarla kapkara olmuştu. Bir alev yalımı ağaçların arasından uzanıyordu. "Haydi gidelim." Bulundukları yeri ve gitmek istedikleri yönü merkeze bildirdi.

Görevli cevap verirken telsiz çatırdadı. "şef yangının nehri atlamadığını söylüyor. Eğer diğer tarafa geçebilirsiniz, iyi olursunuz."

"Anlaşıldı." Bree mikrofonu bıraktı ve konsoldan bir el feneri ve Leatherman aleti çıkardı. İkisini de Mercy'ye uzattı. Araçtan atladı, aceleyle kargo bölümüne gitti ve sırt çantasını aldı. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Sadece hayatta kalma ekipmanları. Hava sıcak ve kirliydi. İkisi de öksürdü. Bree olay yeri çantasına uzandı ve birkaç N95 solunum cihazı çıkardı. Birini yüzüne geçirdi, birini Mercy'ye uzattı ve diğerlerini pantolonunun kargo cebine soktu.

Mercy birkaç su şişesi kaptı ve ceplerine doldurdu.

Cipin etrafından dolaştılar ve koşmaya başladılar. Yolda bir dönemeci döndüler ve kulübe göründü. Açıklığın kenarında durdular. Dutton'ın Dodge Charger'ı düzenli bir kulübenin önüne park edilmişti.

Bree arkasına baktı ama tek görebildiği dumandı. "Eğer bir tekne bulamazsak, kapana kısıldık demektir."

Mercy başparmağını Charger'a doğru salladı. "Ama o da öyle."

Bölüm 50

PAIGE

Koşun!

Koşun!

Durmayacağım.

Bağırışları kulaklarımı dolduruyor ve dehşet ayaklarımı sürüklüyor, bağlı bileklerim dengemi bozuyor. Neye doğru koştuğumu bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok. Sadece ondan kaçıyorum. Mümkün olduğunca uzağa. Rıhtımda sıyırdığım dizlerim ağrıyor ama görmezden geliyorum. Ağrı çıplak ayaklarımdan yayılıyor, taşlar ve sopalar ayaklarıma batıyor. Bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettiriyorum.

Koşu

n!

Koşu

n!

Ciğerlerim yanıyor. Dumanlı hava nefesimi kesiyor, vücudum daha fazla oksijen istiyor. Ondan uzaklaşmak için ayaklarım acıyıp kanayana kadar koşacağım. Kökнарların arasında dolanıyorum ve tozlu toprakta yüzüstü düşmemek için bağlı ellerimi kullanarak küçük bir tepeye tırmanıyorum. Bir çatırtı kulaklarımı dolduruyor ve sağıma bakıyorum.

Ateş.

Kökнар ağaçları yanıyor. Ağaçların tepeleri turuncu renkte parlıyor ve yangın onları kasıp kavururken gökyüzünü duman kaplıyor. Küçük korlar kuvvetli rüzgârla sürükleniyor ama çoğu bana ulaşmadan küle dönüşüyor. Ormanın üzerine hafif bir gri kül serpiliyor ve ben koştukça daha da kalınlaşıyor. Ağzıma büyük bir kar tanesi gibi kül savrulunca tükürüyorum.

Çok duman var! Başka yoldan git!

Soluma dönüyorum ve yanan ağaçları gözden kaybediyorum. Ama hala ateşin sesini duyuyorum ve kül dolu hava dağılmıyor. Tekrar yön değiştiriyorum, daha temiz hava arıyorum. Küçük bir tepeye kayarak duruyorum. Önümde keskin, kayalık bir düşüş var.

Kahretsin.

Aşağı inemem. Tekrar yön değiştiriyorum, sete paralel koşuyorum. Tüm yön duygumu kaybettim ve Efendi'ye geri koştüğumdan endişeleniyorum. Ağrı bir bacağıma vuruyor ve ayağımın hassas alt kısmından kaçınmaya çalışarak tökezliyorum. Bir tarafa düşüyorum ve dirseğimin üzerine iniyorum. Ağrı kolumdaki sinirlere doğru hızla ilerliyor ve ağlamamak için dişlerimi sıkıyorum. Ayağımı kontrol ediyorum. Her iki ayağım da sayısız kesikten kanıyor. Ama yeni kesik derin. Etrafıma bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Küllü hava öksürmem ve neredeyse öğürmem neden oluyor.

*Devam etmek
zorundayım. Eğer
durursam, ölürüm.*

Beceriksizce ayaklarımı itiyorum. Fermuarlı bağlarla inanılmaz derecede zor. Bir şey bacağıma sürtündü, zıpladım ve neredeyse tekrar düşüyordum. Bir tavşan hızla yanımdan geçti. Çalılıkların arasında kaybolmadan önce dik setten aşağıya ve uzak tarafa doğru sıçrayışını izliyorum. Acaba içgüdüleri onu güvenliğe mi yönlendiriyor yoksa yangından körü körüne mi kaçıyor?

Benim gibi.

Yerimde dönüyor, ne yöne gideceğime dair bir işaret bulmak için ormanı araştırıyorum. Tavşan gibi dik inişten aşağı inmem mümkün değil. Diğer taraftaki ağaçları ve çalıları inceliyorum. Onların üstündeki gökyüzü, benim üstümde kararan, dönen gökyüzüne kıyasla daha az dumanlı. Vadinin üst kenarını takip etmeye devam ediyorum. Belki iniş hafifler ve ben de diğer tarafa geçebilirim.

Bir tavşana mı güveniyorum?

Adımlarım yavaşladı. Topallıyorum. Her adımda sanki cam kırıkları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum ve oturup dinlenmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama asla ayağa kalkamayacağımdan korkuyorum. Ayaklarıma bakmadan önce daha hızlı ilerliyordum. Islak yanaklarımı sildim. Gözyaşları ve kül, elimi kaplayan gri bir çamur oluşturuyor. Hava sıcak ve ateşin gürültülü çıtırtısı artmış.

Yaklaşıyor.

Canlı canlı yanmak istemiyorum.

Şimdi hüngür hüngür ağlıyorum, evimi terk ettiğim ve Don'la başlayan ve şimdi ölümle sona erecek olan cehenneme daldığım için kendimden nefret ediyorum. Acılı bir ölüm. Bir kor koluma düştüğünde sarsılıyorum.

bir acı çivisi. Bağlı ellerimle fırçalayamıyorum, bu yüzden üflüyorum ve ağzımdan gözyaşı dolu tükürük çıkıyor.

Devam edin.

Set artık o kadar dik değil ama ellerim bağılyken aşağı inip dengemi korumamın yok. Düşüp kafamı kocaman, sivri kayalardan birine çarpıp kıracağım. Gözüme bir hareket çarpıyor ve vadinin dibinde hızla ilerleyen bir köpek görüyorum.

Köpek değil. Kızıl tilki.

Uzak tarafa doğru koşar ve kaybolur.

Gitmem gereken yol bu olmalı.

Motivasyon beni dolduruyor ve . İleride, dereye inen eğim hafifliyor. Bakışlarımı idare edilebilir görünen bir alana kilitliyorum ve oraya doğru tökezliyorum. Oraya ulaştığımda öksürüyorum ve öğürmemek için mücadele ederken duraklıyorum. Ama içimden neşeleniyorum çünkü bu yokuşu inebileceğimden eminim. İndikten sonra diğer tarafa çıkmanın üstesinden geleceğim.

Eminim aşağıda nefes almak da daha kolaydır.

Yan dönüyorum ve tepeden aşağıya karışık adımlarla inmeye başlıyorum, kenetlenmiş bileklerim önümde, düşersem beni yakalamaya hazır.

Başım geriye savruldu ve kıcımın üzerine düştüm. Don bana bakıyor, eli saçlarımda, kafa derim yanıyor.

"Aptal sürtük. Kaçabileceğini mi sandın?" Sırıttıyor.

Bir insanı -herhangi bir insanı- görmenin verdiği rahatlama kısa bir an için içimde parlıyor, ama dehşet ve korku onu uzaklaştırıyor.

Ateşte yanmayı tercih ederim.

Bölüm 51

MERHAMET

Mercy'nin gözleri dumandan yandı, maskesinin içinden ter damladı ve ağır, sıcak taktik yeleğinden kurtulabilmeyi diledi. Ama Bree acil durum için hazırlıklı olduğu için minnettardı. Şerifin cipinin arkasındaki zulası, Mercy'nin evdeki kişisel araçlarındaki hayatta kalma çantalarına rakip olmuştu. Silahını iki eliyle tuttu, zor nefes alıyordu ve kabin kapısının diğer tarafındaki Bree'ye başıyla işaret etti.

"Randolph İlçesi Şerifi!"

Bree cevap beklemedi ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi. Büyük odanın her iki yanını kaplayarak içeri girdiler. Kulübe loş ve sessizdi. Ana odayı, yatak odasını ve banyoyu çabucak temizlediler.

"İçeri girdiğini sanmıyorum," dedi Mercy, N95'ini indirip kabinin temiz havasını içine çekerek. "Yatak odasında çanta ya da banyo tezgahında kişisel eşyalar yok. Mutfak bomboş."

"Buralarda bir yerde. Gitmeye kalkarsa fazla uzaklaşamaz," dedi Bree, gözlerinde acımasız bir bakışla.

Çünkü biz de uzağa gidemeyiz.

Mercy telefonuna baktı. Sinyal yoktu. Bree'nin telsizi son yarım saattir tek iletişim kaynakları olmuştu. "Paige'in burada olacağını umuyordum," dedi usulca.

"Aynen. Ek binaları kontrol edelim," dedi Bree. "Belki Don da oradadır."

Mercy başıyla onayladı ve maskesini yerine taktı. Kadınlar, havada kül tozlarının döndüğü kulübeden dışarı çıktılar. Etrafı taradılar. Çok uzakta olmayan ağaç tepelerinde alevler yanıyordu ve sıcak rüzgâr doğrudan yüzlerine doğru esiyordu. Kulübenin etrafı uzun ağaçlar ve kuru çalılarla çevriliydi. Hiç kimse çevreyi önleyici bir şekilde temizlememişti. Yanmaya hazırды.

Ateş doğrudan bize doğru esiyor.

Mercy yüzündeki külü fırçalayarak, "Eğer herhangi bir ek bina yoksa nehre gitmemiz gerek," dedi. "Yakınlarda tekne yoksa yüzmek zorunda kalacağız." Bree'ye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Ben iyi bir yüzücüyüm," dedi şerif, taktik yeleğini çekiştirerek. "Ama bu yardımcı olmaz." Çizmeli ayağını kaldırdı. "Bunların da gitmesi gerekecek."

Aniden durdular, bakışları kilitlendi.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Mercy. Sesi zayıf çığlıklara benziyordu. Kadın çığlıkları.

"Evet." Bree çoktan harekete geçmişti.

Mercy onu kulübenin köşesinden takip etti, silahını iki eliyle kavramıştı. Şerif Don'un arabasını geçti ve ağaçların arasındaki patikaya yöneldi. Çığlıklar bağırışlara dönüştü ve sanki kadın küfrediyor gibiydi. Patika kısaydı ve nehrin geniş bir görüntüsünü veren bir açıklığa açılıyordu. Ve Don'un bir kadınla güreştiği iskeleyi.

Paige mi?

Kadın sırt üstü yatmış, ayaklarıyla Don'u tekmeliyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Elleri önünde fermuarlı kelepçelerle bağlıydı. Don kenara çekildi ve kadını saçlarından ve omzundan tutarak oturur pozisyona getirdi, sonra da onu rıhtımdan aşağı, suya doğru sürükledi.

Mercy ve Bree, silahlarını Mercy ve Bree'nin yardımcısını vuran adama doğrultmuş halde rıhtımın ilk tahtalarına doğru hızla ilerlediler.

"Bende yok," dedi Bree ve Mercy onun şansının olmadığını kastettiğini biliyordu. Don kadının arkasında eğilmişken bu çok riskliydi.

"Tekne yok," dedi Mercy. "Ne planlıyor?"

Ahşap rıhtımda ilerlerken Bree, "İyi bir şey yok," dedi. "Randolph İlçe Şerifi! Bırak onu, Don!"

Don ve kadın, elli metre ötedeki yeni gelenler karşısında irkilerek başlarını kaldırdılar.

"Bu Paige." Mercy kızın hâlâ hayatta olduğunu anlayınca bir an için dizlerinin bağı çözüldü.

Don Paige'in arkasına çömeldi. Saçlarını tutmaya devam etti ama silahını çekip şakağına dayadı.

"Vurun onu!" Paige çığlık attı.

"Hâlâ yapamıyorum," diye fısıldadı Bree.

Mercy iskelenin tahtalarına baktı. Don ve Paige'in mücadelesi hafif kül tabakasında düzensiz bir yol açmıştı ama tahtaya bulaşmış bir şey vardı. Mercy nefesini içine çekti ve gözlerini kısarak Paige'e baktı. Ayakları kanlıydı ve diplerine koyu renkli ıslak kül kümeleri yapışmıştı. Ayrıca dizlerinden kan akıyordu ve muhtemelen adamın ona vurduğu yerde dudağı yarılmıştı.

Ama savaşmaya devam etti.

"Bırakın onu!" Mercy ile birlikte yavaşça ilerlerken Bree tekrar bağırdı.

yok.

Eski polis büyük olasılıkla onları bu mesafeden vurabilirdi ama sağ eli Paige'in saçlarına dolanmıştı ve Paige'in çırpınışları sol elini sabit tutmasını imkânsız hale getiriyordu.

Lütfen sağ elini kullan.

"Gitmezsen beynine bir kurşun sıkarım," diye bağırdı Don.

"Ya yapmazsak?" Mercy bağırarak karşılık verdi. "O zaman yüzmeye mi gideceksin?" Ateşin çıtırtısı arkalarında daha da arttı ve sıcaklığı başının arkasını . İskelede geçirecekleri zaman azalıyordu. "Bırak onu! Henüz geri dönüşü olmayan bir şey yapmadın. Sonuçları sandığın kadar vahim değil!"

Don kahkahalarla bağırdı. "Bu cümleyi her polis arabulucusunun el kitabından hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Bir sonraki adım, güvenimi kazanmaya çalışmak için küçük bir ricamı yerine getirmek. Ne biliyorum." Başını iki yana salladı. "Lanet olası aptallar."

Bree mikrofonuna konuştu. "Şüpheli görüş alanımızda. Rehinesi var. Bulunduğu yerde rihtimdayız."

"Anlaşıldı," dedi merkez. "Yangın nehre yaklaştı. Karşıya geçebilir misiniz?" Sevk memurunun genelde sakin olan sesini endişe kaplamıştı.

"Yangının farkındayız," diye yanıtladı Bree üzüntüyle. "Ne olacağından emin değilim."

"Git buradan!" Don bağırdı.

"Kimse gitmiyor!" diye bağırdı Mercy. "Yangın tüm çıkış yollarını kapattı. Sadece siz ve biz varız."

Sanki bir işaretmiş gibi, büyük bir rüzgâr dördünün üzerine ağır bir kül savurarak Don ve Paige'i öksürük krizlerine soktu.

Gerçekten hepimizin gidebileceğini mi düşünüyordu?

"Başka bir maskem daha var," diye bağırdı Bree ateşin sesleri arasında. "Onu bırakırsan senin olur."

Başını salladı ve Paige'i rıhtımın kenarına doğru sürükledi.

"Lanet bilekleri bağlı." Mercy onun ne yapacağından korkuyordu.

Onu suya mı atacak?

"Onun peşinden gideceğimizi biliyor," diyor Bree. "Onu kurtarmakla meşgul olursak kaçabileceğini düşünüyor."

"Paige içeri girerse, onu yakalamama izin ver." Mercy elini cebine atıp sakladığı Leatherman aletini kontrol etti. "Onu kesebilirim."

Don, Paige'le birlikte güverteden geriye doğru hamle yaparken Bree "Git!" diye bağırdı. İkisi de suya çarptığında kızın çığlığı kesildi.

Mercy kenara doğru koştu. Don ortadan kaybolmuştu. Paige çırpınıyor, işe yaramaz kollarıyla başını suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Rıhtımda nehir derindi ve kızın gözlerini panik doldurdu. Mercy silahını kılıfına soktu, maskesini yüzünden çıkardı ve parmakları ağır çizmelerinin bağını çözmek için çabaladı.

"Nerede o?" diye bağırdı Bree, silahını suya doğrultmuş, etrafı tarıyordu.

Mercy botları çıkardıktan sonra bir an için yeleğini çıkarmayı düşündü. *Adam silahlıydı.* Onun yerine Leatherman'ini kaptı, bir bıçak açtı ve içeri atladı.

Soğuk su onu şok etmiş, nefesini kesmişti. Akıntı Paige'i birkaç metre sürüklemişti ve Mercy güçlü kulaçlarla onun peşinden gitti. Panik halindeki kıza ulaştı ve bağlı kollarını yakaladı, Paige'i çevirdi ve bir kolunu göğsüne dolayarak suda ilerledi. Beklediğinden daha zordu ve Mercy'nin başı birkaç kez suyun altına daldı.

Yeleğimi çıkarmalıyım.

Mercy su tükürdü. "Kıpırdama! Bağlarını keseceğim." Paige kollarını çırpmayı bıraktı, nefesleri yüksek ve hızlıydı, sırtı Mercy'nin göğsüne yaslanmıştı. İkisi de suya basıyor, kaçınılmaz olarak birbirlerini tekmeliyor, dik dururken başlarını suyun dışında tutmaya çalışıyorlardı. Mercy'nin yeleği ve giysileri onu aşağı çekmeye devam etti. Suyun üstünde kalabilmek için Leatherman'i tutan serbest eliyle kürek çekmek zorunda kaldı.

Bu işe yaramayacak.

"Paige! Sırt üstü yüzmeni istiyorum. Ben hemen yanında olacağım. Zor olduğunu biliyorum ama rahatla!"

Genç kadın tekmelemeyi bıraktı, başını geriye eğdi ve bacaklarını kaldırdı, Mercy kolunu Paige'in göğsünden çekti ama atletini tutarak onu yakınında tuttu. Mercy su üstünde kalabilmek için tekmeledi ve kürek çekti.

"Güzel! Ellerinizi kaldırın."

İskeleden gittikçe uzaklaşıyorlardı. Nehir yüzeyde sakın görünüyordu ama Mercy güçlü akıntısını bacaklarında hissetti. Ayakları iki kez yüzeyin altında gizlenmiş dev kayalara çarpmıştı.

Birkaç el silah sesi duyuldu ve göz ucuyla çıplak ayaklı Bree'nin suya doğru ateş ettiğini gördü. Şimdi de Mercy'nin anlayamadığı bir şeyler bağırarak onları işaret ediyordu. Mercy nehri Don için taradı.

Suyun altında yüzüyor olmalı ve Bree hava almak için çıktığında ateş etti.

Kafası aniden yukarı fırladı ve birkaç metre öteden Mercy'ye baktı. Göz göze geldiklerinde bir an durakladı ve sonra tekrar aşağı indi.

Sanırım Bree'nin atışları ıskaladı.

Bölüm 52

BREE

Kaçırdım.

Onların peşinden gidiyor.

Bree silahını kılıfına yerleştirdi ve suya daldı. Botlarını çıkarmış ama zırhını üzerinde bırakmıştı. Yüzmesini engelleyebilirdi ama Don'un silahı vardı. Yüzmeyi başka ne engellerdi biliyor musunuz? Mermiler.

Yelek ayrıca sudaki döküntülere karşı da koruma sağlayabilir.

Dalışının ivmesi onu Don'a doğru itti. Mercy ve Paige'e ulaşmadan önce onu durdurması gerekiyordu. Suyun altında gözlerini açtı ama onu göremedi. Su bulanıktı ve sadece birkaç metre önünü görebiliyordu. Yüzeye çıktı, su tükürdü ve büyük bir yudum hava aldı. Soğuk su sıcak tenini serinletti. Başını çevirdi. Suya bastı, akıntı onu aşağı doğru sürüklerken nehrin her tarafını taradı. Küçük dalgalar yüzüne çarpıyordu. Gözlerindeki suyu silkeledi.

Nerede o?

İleride nehir daraldı ve akıntı arttı. Nehirden kayalar yükseliyor, aralarında beyaz su parçaları köpürüyordu. Mercy ve Paige küçük darboğazdan geçmek üzereydi.

Bir hareket dikkatini çekti. Döndü ve suyun yüzeyinde bir karışıklık gördü, sanki aşağıda bir şey hareket ediyormuş gibi, neredeyse bir dümen gibi. Bir nefes aldı ve Don'u aramak için suyun altına eğildi. Eller bacaklarını kavradı ve onu daha derine çekti. Ona doğru hamle yaptı ama su hareketlerini yavaşlattı ve darbelerinin etkisini azalttı. Tekmeledi, yumuşak hissettiği bir yerini yakaladı, belki de orta kısmını. Ciğerleri yanıyordu. Oksijene ihtiyacı vardı. Ama o da öyle yaptı. Adamın tutuşu gevşedi ve kadın

Işığa doğru. Başı yüzeyden ayrıldı ve nefes alarak ciğerlerini doldurdu.

Akıntı hızlandı ve onu kayalıklara doğru sürükledi. Don onun yanında yüzeye çıktı, gözleri nefret ve çaresizlikle parlıyordu. Ona doğru uzandı. Parmakları kızın omzundaki yeleği yakaladı. Kadın ona bir tekme savurdu, sonra elini boğazına götürdü, parmak eklemleri adamın adam elmasına çarptı. Adam boğuldu ve öksürdü, birkaç saniye hırıltıyla soluduktan sonra bir elini savurup tekrar üniformasını yakaladı.

Onu aşağıya sürükledi. Kadın ona saldırdı, yorgunluk darbelerini zayıflatıyordu. Ayağı adamın bacağına değdi. Yukarı itti, yüzünü biraz hava emecek kadar suyun üstüne çıkardı.

Eğer başaramayacaksa, lanet olsun, onu da yanında götürecekti ve Paige ile Mercy'nin bir şansı olduğundan emin olacaktı. Kayla ve Luke'un zihnindeki görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Sonra da Matt'in yüzü.

Matt çocuklara bakacaktı. Ailesi yardım ederdi. Bunu sorgusuz sualsiz biliyordu, ama aynı derecede güçlü bir öfke dalgasından önce içinden keder fışkırdı.

Siktir , Don Dutton.

Merhamet

"şunları!" Paige yalvardı.

"Dayanın! Önce bu zorlu kısmı geçmeliyiz!" Nehir kayaların arasındaki bir darboğaza doğru hızla ilerlerken daralmıştı ve Mercy ikisinin de kafalarını dev kayalara çarpmasını önlemek için dikkat etmek zorundaydı. Paige'i sıkıca kavradı ve her ikisi de gitti Sualtı olarak onlar geçti aracılığıyla ve Kısa bir pasaj. Mercy'nin göğüs kafesi ve kalçası bir kayaya çarptı ve yıldızları gördü. Kaburgaları daha önce kırılmadıysa bile şimdi kırılmıştı. Geçidin diğer tarafında nehir genişledi ve sakinleşti.

Şimdi.

Mercy sadece bacaklarıyla suya basmak için sert bir tekme attı, derin bir nefes aldı ve bıçağı kızın bileklerinin arasına sokup yukarı doğru salladı. Bağ kısmen koptu ve Mercy'nin başı yüzeyin altına düştü. Tekrar tekmeledi, yukarı çıktı ve manevrayı tekrarladı.

Paige hemen ters dönerek Mercy'yi yakaladı, omuzlarını ve kalçalarını pençeleyerek onu suyun altına batırdı. Mercy kızın ellerini savuşturdu ve başı su yüzeyine çıkana kadar çırpındı. Nefes nefese kalmıştı. "Beni tutma! Yüzme biliyor musun?"

"Evet." Paige ağlıyordu, yüzü gözyaşları, sümük ve nehir suyuyla ıslanmıştı.

Yorgun ve korkmuş durumda.

Ben de öyle.

"Ters dönüp tekrar yüzmeni istiyorum. Seni kıyıya çekeceğim."

Hıçkırmaya devam eden kız ayaklarını kaldırdı ve başını tekrar arkaya eğdi, kolları yanlarında yavaş hareketler yapıyordu. Mercy, Paige'in atletinin arkasından ve nehrin uzak tarafına doğru garip bir yan kulaç atmaya başladı, uzuvlarının ne kadar zayıf olduğunu görünce şok oldu. Önünde uzun bir yol vardı.

Yeleği çıkarmam lazım.

Tek eliyle güçlü cırt cırtlari yırttı. Yarım düzine çekişten sonra ön fermuarı çekti ve her iki kolunu da içeri soktu. Yeleğin batmasına izin verdi.

Mercy nefesini verdi, kendini elli kilo hafiflemiş hissediyordu.

Şerif departmanına yeni bir yelek alacağım.

Geriye baktığında kulübenin yandığını gördü. Alevler kulübenin etrafındaki tüm ağaçları ve çalıları yakmış, kulübeyi nehre doğru açığa çıkarmıştı. Yanında Don'un arabası alevler içindeydi. Yangın nehir kıyısından aşağıya doğru hızla ilerlemiş ve şimdi rıhtımın ilk tahtalarını yalıyordu. Gökyüzü görünmüyordu, duman havayı boğuyor ve nehir boyunca yuvarlanıyordu.

Önüne odaklandı, karşıdaki nehir kıyısı onu çağırıyordu, ateşsiz kıyısı bir güvenlik işaretiydi.

Bunu yapabiliriz.

Nefes almak için durdu ve Bree'yi aradı. Sonra sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca dönüp bakmaya devam etti, göğsünde korku birikiyordu. "Bree'yi görüyor musun? Kayaların arasından mı geldi?" diye sordu Paige'e. Mercy'nin ağzına su doldu ve tükürdü. *"Onu görüyor musun?"*

Kız bakmak için başını çevirdi ama sırtüstü yatmaya devam etti. "Ben kimseyi görmüyorum."

Bree nerede?

Bree

Bree'nin ciğerleri hava almak için çığlık atıyordu. Nehir dalgalı bir hal almıştı. Sırtını bir kayaya çarptı. Tüm ekstra ağırlığına rağmen zırh yeleği darbenin bir kısmını emdiği için minnettardı.

Başını geriye doğru eğdi ama yine de su solumadan tam bir nefes alabilecek kadar yüzünü suyun üzerinde tutamadı. Dutton'ın yüzü ona doğru döndü. Burnundan ve ağzından baloncuklar çıkıyordu. Parmaklarını kısa saçlarına soktu, kafa derisini bir basketbol topu gibi kavradı ve başını suyun altına itti. Adam geri çekildi, bir nefes aldı ve sonra kollarını ona doladı. Daha büyük olan vücut ağırlığı onu suyun altına sürükledi.

Tekrar hava almak için mücadele etti. Sonra su etraflarında dönmeye başladı ve bir girdap ikisini de aşağı çekti. Bree bir kayaya çarptı, kolu ve omzundan acı fışkırdı. Yuvarlandı ve büyük bir kayaya çarptı, vücudu çamaşır makinesindeki giysiler gibi çaresizce yuvarlandı.

Eli iki kayanın arasına sıkıştı, akıntı vücudunu çekti ve kemiğin kırılmasıyla bileğinde acı patladı. Ağzından baloncuklar çıktı ve görüşü karardı. Siyahlık görüşünü tünelledi. Acı kreşendo yaparak bileğinden tüm koluna yayıldı. Ailesini düşündü. *Özür dilerim.*

Hayır! Hayır!

Vazgeçmek yok. Ölse bile en azından savaşarak ölecekti.

Bir ayağını kayanın üzerine koydu ve her iki yöne doğru çekmeye çalıştı. Acı bembeyaz bir sıcaklığa dönüştü ve onu bayıltmakla tehdit etti. Kafa karışıklığı düşüncelerini bulandırdı. Bir an yüzdü, akıntı bedenini sıkışmış elinden uzaklaştırıyordu. Parlaklığı, nehrin yüzeyinde yansıyan turuncu ateşi görebiliyordu.

Bir el omzuna dokundu. Döndü. *Merhamet!*

Mercy, Bree'nin yeleğini yakaladı. İki ayağını da kayalara dayayarak Bree'nin kolunu ters yöne doğru çekti. Bree'nin eli ve biraz derisi sıyrıldı. Kan suya karıştı.

Mercy kayaya tekrar bastı. Bu kez çabası onları yukarı doğru gönderdi. Aydınlığa doğru. Havaya doğru.

Başları yüzeyden ayrıldı. Bree'nin ağzından su fışkırırken aynı anda hava da içeri doldu. Hangisini soluduğunu anlayamadı. Ama ciğerleri körük gibi çalışıyordu. Gittikçe daha fazlasını içine çekiyordu. Dört nefes sonra ciğerleri temiz havayla doldu. Öksürdü. Görüşü netleşti.

Ayakları dibi buldu. Su sığlaştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve süründü. Mercy onun yanında tökezledi. İkisi de hayattaydı. *Şükürler olsun.*

Kırık bileğini kucaklayan Bree, hâlâ öksürerek kalçalarının üzerine oturdu. Burnundan nehir suyu akıyordu. Hırıltıyla iki kelime söyledi. "Paige nerede? Paige nerede?"

Mercy de öksürüp hırıldayarak bir mirmek gibi dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır!"

Bree'nin başı döndü.

Yirmi metre ötedeki sığılıkta Don, Paige'in başını suyun altında tuttu.

Merhamet

Mercy ayağa kalktı ve tökezleyerek Don'a doğru yürüdü. Bacakları güçsüzdü ve bu efor onu boğup tükürmesine neden oldu.

Ciğerleri. Paige suyun içinde çırpınırken ona bağırdı, sırtı Mercy'ye dönüktü. Silahına uzandı.

Silahım gitti.

Bir şekilde Paige'le boğuşurken ya da yeleğini çıkarırken bir şey kılıfının silah tutma sisteminin her iki kademesini de bozmuştu. Silahı nehrin dibindeydi.

Önemli değil.

Adama doğru yürüdü, tek eliyle taşıyabileceği en büyük taşı almak için eğildi, bakışlarını ondan hiç ayırmadı.

Paige'i öldürmesine izin vermeyeceğim.

Bir metre derinliğindeki suyun içinde dizlerinin üzerine çökmüş, ağırlığını Paige'in başına ve boynuna yaslamıştı. Mercy yaklaşırken arkasına baktı ve sonra Paige'i bırakıp Mercy'nin bacaklarına doğru hamle yaparak onu bir tarafa savurdu. Suyu sert bir iniş yaptı, başını bir kayaya çarptı ve elindeki kayayı düşürdü, kaburgalarındaki acıyla nefesi kesildi. Kendini onun karnının üstüne atarak yüzünü sığ suya çevirmeye çalıştı.

Hayır! Hayır!

Onu itmek için itti, bacakları sıçradı ama adam çok ağırdı. Yüzü kızınkine yakındı, gözleri deliydi ve kızın anlayamadığı şeyler bağıırıyordu. Beyni aşırı yüklenmişti, onu hayatta tutmak için mücadele ediyordu. Bir nefes aldı ve ellerini indirdi. Adam hemen boynunu bükte, yüzünü suyun altına doğru zorladı, Paige'e yaptığı gibi ağırlığını boynuna ve başına verdi. Mercy yüzünü kaplayan su karşısında paniğe kapılmamak için ellerini nehrin taşlı tabanında gezdirdi.

Nereye gitti?

Parmak uçları taşı sıyırdı ve elini taşın etrafına sardı. Azalan tüm gücüne odaklanarak kolunu suyun dışına savurdu ve taşı Don'un şakağına çarptı. Don'un elleri başını bıraktı ve vücudu gevşeyerek Don'un üzerine yığıldı. Başı suyun yüzeyinden dışarı fırladı ve onu kenara iterken hırıltılı bir nefes çekti. Yuvarlandı ve sudan sürünerek çıktı, başı aşağıdaydı, su dolu vücudu ve giysileri inanılmaz derecede ağırdı.

"Merhamet!"

Yan tarafa baktı ve Bree'nin Paige'i tek eliyle kıyıya çekmeye çalıştığını gördü, diğer eli göğsünde gevşekti. "Nefes almıyor!"

Mercy kendini ayağa fırlattı ve tökezleyerek kadınlara doğru yürüdü. Paige'in diğer kolunu tuttu ve onu kuru zemine çekti. "Elin iyi mi?" diye sordu Bree'ye, Paige'in başını geriye yatırıp kulağını kızın ağzına dayadı ve göğsünün yükselmesini izledi. Parmaklarını kızın soğuk boynuna bastırarak nabız atmasını umdu.

, *Paige!*

"Sanırım bileğim kırıldı," dedi Bree.

Kalbi hızla çarpan Mercy nefes almadığını duydu ve Paige'in göğsünün yükselmediğini gördü. Hemen kızın burnunu sıktı ve ona iki kurtarma nefesi verdi. Bree'ye "Kırık bir bilekle göğüs kompresyonu yapamazsın," dedi. "Nefes almayı devral." Bree başıyla onayladı ve diğer tarafta, kızın başının yanında diz çöktü. Mercy avuç içlerinin topuklarını Paige'in göğsüne koydu ve kompresyona başladı. Otuz kez saydıktan sonra Bree'ye nefes vermesi için başıyla işaret etti.

Hâlâ nabız yoktu.

Yorgunluk Mercy'nin üzerine çöktü ama yine de daha fazla kompresyona başladı.

Biri gelene kadar durmayacağım.

Bree nefesini tuttu, gözleri kocaman açılmış, Mercy'nin ötesine bakıyordu.

Mercy arkasına baktı. Birkaç metre ötede Don silahını Mercy'ye doğrultmuştu. Bakışları onunkilerle kilitlendi.

Hareket edemiyorum.

Bree

Bree dizlerinin üzerinde, sol eliyle silahını bulmaya çalıştı. Diğer eliyle ateş etme konusunda eğitim almıştı ama bunlar pek de atış menzili koşulları değildi. Acı, yorgunluk, sıırıslılam üniforması, kaygan eli, hepsi ona karşı çalışıyordu.

Lütfen çalışın. Lütfen çalışın. Lütfen çalışın.

Kafasının içinde Glock'unun ıslak ateş etmesi gerektiğini biliyordu.
Olmalı.

Ama bazen .

Tek eliyle silahı Don'un göğsüne doğrulttu ve tetiği çekti. Silah şakladı, atış çınladı.

Teşekkür .

Nişanını düzeltti ve tekrar ateş etti. Dutton'ın vücudu sarsıldı. Göğsünden kan fışkırdı. Bree tetiği tekrar tekrar çekti, adam kış üstü yatıp suya yığılana kadar durmadı. O zaman bile silahı ona doğrultmaya devam etti. Hâlâ birkaç kurşunu vardı. Değil mi? Aslında kaç kez ateş ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Beyni basitçe eğitime geri dönmüştü. *Tehdit etkisiz hale gelene kadar ateş et.*

Mercy'ye bir bakış attı. "Seni vurdu mu?"

Kompresyona geri dönen Mercy başını salladı. Bir an sonra Paige öksürdü ve vücudu kamburlaştı. Mercy kızı yan yatırdı ve Paige nehir suyu kustu ve ardından ağlamaya başladı.

Mercy bitkin bir halde kızın yanına yığıldı, bir eli Paige'in yanındaydı.

Mercy kendi gözlerini silerek, "Birinin ağladığını duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

Bree irkildi ve tökezleyerek ayağa kalktı. Tabancasını hâlâ Don'a doğrultmuş halde ona yaklaştı ve bir ayağını kullanarak onu sırt üstü çevirdi. Gözleri açıktı ve hiçbir şeye bakmıyordu. Ölü gibi görünüyordu ama yine de onu kelepçeledi -iki parmağını boğazına bastırmadan önce tek eliyle beceriksizce.

Evet. Öldü.

Mercy ve Paige'i kontrol etmek için döndü.

İkisi de hayatta.

Onların üzerinden nehre doğru baktı. Diğer tarafta yangın devam ediyordu. Ama suyu geçmemişti. Bree'nin dizleri rahatlayarak büküldü ve poposu yere çarptı. Güvende olduklarına inanmak neredeyse çok zordu.

Bölüm 53

MERHAMET

9. Gün

Don Dutton ölmüştü.

Mercy memnundu. O, Bree ve Paige neredeyse ölüyorlardı. Onun yerine adalet yerini bulmuştu.

Kadınlar onu kıyıda teselli ederken Paige uzun süre sarsılmış ve ağlamıştı. Don'un cesedini görmesini engellemeye çalışmışlardı ama o ısrar etmişti. Aslında, onlar beklerken birkaç kez topallayarak ona bakmış ve öldüğünden emin olması gerektiğini söylemişti. Yaralı ayakları çığ et gibi görünüyordu.

Dumanlı havada beklerken, nehrin karşısındaki ormanın yanışını izlerken ve Bree'nin cebinde ıslanmaktan kurtulmuş olan ıslak solunum maskelerini takarken, Mercy Paige'e onu bulmak için ülke çapında nasıl bir ipucunu takip ettiğini anlatmıştı.

Paige suçluluk duygusu içindeydi ve ailesini incittiği için hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken "Babamın buna ihtiyacı yok," demişti. "O önemli biri. Benim aptallığım onun yeniden seçilmesini engelleyebilir. Çok kızacak."

Mercy ona daha sıkı sarıldı ve kaburgalarındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "İnan bana, baban bunu hiç umursamıyor. O sadece senin sağ salim dönmeni istiyor."

Paige beklerken birkaç hikâye anlatmıştı. Çıplak olduğunu umursamadan nasıl kaçmaya çalıştığını ve adamın onu saçlarından tutarak nasıl eve geri çektiğini anlatmıştı. Bir diğeri de buzdolabında bir kadın bulmasıyla ilgiliydi. "Başkalarının da olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

"Eğer bu doğruysa, onları bulacağız," demişti Bree ona.

Daha fazla ceset olur muydu?

Yangınla mücadele eden helikopterler onları nehir kıyısında tespit etmiş ve kadınlar, bir kamyon itfaiyecinin onları kurtarmak için gelmesini sadece birkaç saat beklemişti.

Sonunda hastaneye varmışlardı. Nehirdeki boğuşmalarda Bree'nin bileği kırılmış, Mercy'nin ise beyin sarsıntısı geçirmiş ve kaburgaları kırılmıştı - kırık olduğunu biliyordu ama şimdi çok daha kötü ağıyorlardı ve evet, ağrı kesici istiyordu.

Bir sürü ağrı .

Paige'in kesik ayaklarının tedavi edilmesi gerekiyordu. Hastane personeli onlara Paige'in iyileşeceğini söylemişti.

Mercy bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Paige'in fiziksel yaraları iyileşecekti ama psikolojik yaraları onu yıllarca etkileyecekti.

Mercy ve Bree, acil serviste yaralarına müdahale edildikten sonra, ortak bir hastane odasında uyuşturulmuş bir gece geçirmişlerdi. Don rüyasında onu vururken Mercy ruhundaki dehşetle birkaç kez sarsılarak uyandı.

Bir önceki günün şokunu atlatmaya çalışırken, gecenin ikisinde ağrı kesicilerle dolu, gözyaşı dolu bir anda Bree'ye "Sen benim hayatımı kurtardın" dedi.

"Sen de benim için aynısını yapmıştın zaten." Bree sargılı elini kaldırdı ve Mercy suyun altında Bree'nin elini kayaların arasından çekip çıkardığı ana geri döndü.

Başaracağımı sanmıyordum.

Bree de Don kadar ölü olabilir.

Uyuşturucunun etkisindeki duyguları onu ele geçiren Mercy tekrar ağlamaya başladı ve Bree de ona katıldı.

Bu sabah Mercy'nin beyni ilaçların etkisiyle hâlâ bulanıktı ve hastane yatağında yatarken kol ve bacaklarında yorgunluk vardı. Bree sanki yataktan hiç kalkamayacakmış gibi hissettiğini söyledi. Her ikisi de odaklanmaya ve uyanık kalmaya çabalarken konuşmaları garip teğetlere sapıyordu. Tutarlı davranmaya çalışmaktan vazgeçtiler ve *Ted Lasso*'da anlaşılarak, her ikisi de umutsuzca mutlu bir dikkat dağınıklığına ihtiyaç duyarak televizyon izlediler.

Mercy kendine sürekli olarak yangının ve tehlikenin erdiğini hatırlatmak zorundaydı. Paige'i kurtarmışlardı ve Don Dutton ölmüştü. Beyaz ve temiz hastane odalarında yatarken, dünkü ateşli ve tehlikeli cehennemden sihirli bir şekilde farklı bir dünyaya nakledilmiş gibi hissediyorlardı. Sessiz, güvenli ve huzurlu bir dünyaya.

Bree'nin baş yardımcısı Todd Harvey uğradı ve onlara yangının yüzde 80 oranında kontrol altına alındığını ve şu ana kadar herhangi bir ölüm vakası görünmediğini .

Neredeyse o ölüm istatistiğindeydik.

Mercy, o kapana kısıldığına dair kabuslar göreceğini biliyordu.

Ateş.

Şerif yardımcısı ayrıca balistik incelemenin bir uyuşturucuyla bağlantılı olduğunu söyledi.

Jimmie Elkins cinayetinde tedarikçinin silahı. "Muhtemelen Jimmie'nin satması gereken uyuşturucuya el koyduğumuz için onu öldürmüştür," demişti Bree, kelimeleri hafifçe geveleyerek ve üzgün görünerek. "Jimmie için çok kötü oldu." Sesi çatallaştı ve ağlamaya başladı.

Mercy başını salladı, çok fazla kötü karar vermiş olan bu adam için üzüldü ve gözleri doldu.

Şerif Yardımcısı Harvey önce Bree'ye, sonra da öldürülen Jimmie Elkins'i koklayıp gözlerini silen Mercy'ye şaşkınlıkla baktı. "İkinize ne kadar ağır kesici verdiler?"

Şerif yardımcısı buzdolabındaki kadının Missy Star olduğunu doğruladı; gerçek adı Elizabeth Stewart'tı ve Shelly Fox'un endişeyle kayıp olduğunu bildirdiği kadındı. Missy o kadar uzun süre sokaklarda yaşamıştı ki, ailesi onun kaybolduğunu bile fark etmemişti.

O konuşurken Bree uyuyakaldı. Şerif yardımcısı yorgun patronuna başını salladı ve sonra Mercy'ye veda etti. Uyandığında Bree'ye bilgi vereceğine söz verdi.

Ama o da uykuya daldı.

"Mercy."

Truman'a benziyor.

"Mercy. ."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Truman yatağının kenarında oturuyordu, kahverengi bakışlarında endişeli bir ifade vardı. Ayağa fırladı, acı içinde ciyakladı,

Sonra kaburgalarındaki yangını ve kafatasını aydınlatan acıyı görmezden gelerek kollarını kocasına doladı.

Geldi.

"Dikkatli ol," dedi onu nazikçe kucaklayarak. "Seni bir gece hastanede tutmalarının bir nedeni var."

"Buradasın!" dedi, burnunu onun boynuna gömdü ve mutluluk seliyle birlikte onun kokusunu içine çekti. "Seni yarına kadar beklemiyordum."

"Daha erken bir uçuş aldım. Daha fazla dayanamadım." Geri çekildi ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Dayak yemiş gibi görünüyorsun." Alnındaki bir çürüğe dokunmaya başladı ama geri çekti.

"Geri görmelisin."

"Eninde sonunda," dedi, bakışlarında bir vaat vardı. Onu yastıkların üzerine geri itti. "Seni çok seviyorum. Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin." Öne doğru eğildi ve onu hafifçe öptü.

"Ben de seni seviyorum." İçini çekti, onu hissetmeyi ve yüzünü görmeyi iliklerine kadar hissetti.

"İkinizin neler yaşadığını bize anlattılar," dedi Truman. "Tanrım, Mercy. İkiniz de ölmüş olmalıydınız. Paige de öyle." Gurur gözlerini doldurdu. "Ama siz başardınız. Kızı buldun ve sağ salım dışarı çıkardın. Seninle çok gurur duyuyorum." Yanağına dokundu -vücudunda acımayan birkaç yerden birine.

"Onu bulana kadar duramazdım," diye itiraf etti Mercy. Sonra odada başka birinin konuştuğunu fark etti. Bir adam Bree ile konuşuyordu. Truman gibi o da Bree'nin yatağına oturmuş, sessiz bir tonda konuşurlarken bakışlarında endişe vardı. "Bu Matt olmalı."

"Öyle," dedi Truman. "Onunla senin odanın dışında tanıştım. İyi birine Her ne yapıyorsa bırakıp ona geldi."

Mercy Matt'i inceledi, onun nasıl bir adam olduğunu merak ediyordu. Kolluk kuvvetlerinden biriyle birlikte olmak kolay değildi.

Onun içinde ne olduğunu biliyor mu?

Yüzündeki ifadeden anladığını anladı ve Bree'nin ne yaptığını bildiğini düşündü.

Paige aniden odalarının kapısında belirdi. Saçlarını düzgünce at kuyruğu yapmış, yazlık bir elbise giymiş ve koltuk değneklerine yaslanmıştı. Mercy'nin temizlenmiş kızı tanınması tam bir saniye sürdü ve sonra

Paige'in ailesinin hemen arkasında olduğunu fark etti. Senatör elini Mercy'ye uzatarak odanın karşısına geçti. "Ajan Kilpatrick, size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Mercy onun elini tuttu. Onu gördüğünden bu yana geçen bir hafta içinde çok kilo vermişti. Ama gözlerindeki bitkin ve suçlu bakış gitmişti. Huzur bulmuştu.

"Evet, Ajan Kilpatrick-" diye başladı Denise.

"Bana Mercy deyin lütfen. Bu da kocam, Şef Daly."

Paige'in annesinin gözleri kırmızı çerçeveliydi ve bir kolunu Paige'in omuzlarına dolamıştı. "Kızımızı kurtardığınız için teşekkür ederim. Güvende olduğu için çok minnettarım. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştık."

"Onun da güvende olmasına sevindim. Bu Şerif Taggart," dedi Mercy ve yan yatağı işaret etti. "Bree, bunlar Senatör Holcroft ve Denise Holcroft."

Ebeveynler hemen Bree'ye yaklaştılar ve Bree tokalaşmak için sol elini uzattı. Ailesi Bree'ye hararetle teşekkür ederken Mercy Paige'i inceledi. Genç kadının gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama etrafında dün olmayan sakin bir hava vardı. Mercy Paige'e el salladı ve kız annesinin kolunun altından sıyrıldı. Mercy'nin yatağının diğer tarafına oturdu ve Truman'a utangaç bir gülümseme verdi.

"Ailenle nasıl gitti?" Mercy alçak bir sesle, Paige'in kendisine kızacakları yönündeki endişesine atıfta bulunarak sordu.

"Güzel." Mercy'nin ne demek istediğini anlayan kızın gözleri parladı. "Haklıymışsın. Geri döndüğüm için mutlular."

"Bunu duyduğuma sevindim." Paige'in dizlerindeki ve ayaklarındaki bandajlara baktı. "Hastane gitmene izin mi veriyor?"

"Evet. Beyin sarsıntısından endişelendiler ama iyiyim. Sadece kesikler ve çürükler var. Büyük yarası olan ayağımdan bir süre uzak durmam gerekiyor. Buradan ayrıldığımızda havaalanına gideceğiz. Ve eve döndüğümde yapacağım ilk şey bu dövmeyle sildirecek birini bulmak olacak." Paige ürperdi ve zincir halkalı kalbin elbisenin altında saklandığı göğsüne hafifçe dokundu. "Daha fazla anıya ihtiyacım yok."

"Anılar daha kontrol edilebilir hale gelecektir. Zaman bunu kolaylaştırır, size mesafe kazandırır, ancak asla tamamen ortadan kalkmaz. Belki sen

farklı bir dövme yaptırabilir misin? Sevdiğin bir şeyi temsil eden bir dövme?"

"Belki." Önce ellerine, sonra da Mercy'ye baktı, bakışlarında belirsizlik vardı. "Döndüğünde kahve içebilir miyiz? Daha fazla konuşmak isterim."

"Elbette." Mercy, Paige'in onunla -Don Dutton'la- bağlantı kurmasının zihinsel açıdan ne kadar sağlıklı olacağını bilmiyordu ama bir kez buluşmaktan zarar gelmezdi. Annesi Bree'nin yatağının yanından ayrıldı ve Paige'e nazikçe gitme vaktinin geldiğini söyledi. Genç kadın Mercy'ye çok dikkatli ama uzun süren bir sarılma verdi. Ebeveynler duygusal bir şekilde vedalaştı ve üçlü Oregon'a dönmek ve normal bir hayat sürmeyi ummak üzere ayrıldı.

"Bu şanslı bir aile," dedi Bree. "Diğer kurbanların ailelerinin sonu korkunç oldu." Matt'in elini sıktı ve başını Mercy'ye doğru eğerken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Matt, bu Mercy. İşini bilir."

Mercy ve Truman homurdandılar. "Ben de sana," dedi Mercy. "Seninle tanıştığıma da memnun oldum Matt. Bree'ye arkamı kollaması için her zaman güvenebilirim." Mercy yastığa daha da gömüldü, az miktardaki sosyalleşme onu yormuştu. Gözleri açık kalmak için mücadele etti ve pes etti.

Truman onun elini sıktı. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadı.

Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Biliyorum."

Bölüm 54

BREE

10. Gün

Bree arka verandada oturuyordu, sol elinde bir fincan kahve vardı. Sağ bileğindeki alçının üzerinde bir buz torbası dengede duruyordu. Sabah sıcaktı ama gece boyunca süren fırtına aşırı sıcak hava dalgasını kırmıştı.

Mercy onun yanına oturarak kendi kahvesini yudumladı ve kendi buz torbasına yaslandı. "Çocukların eve ne zaman geliyor?"

"Yarın." Bree onları görmek için sabırsızlanıyordu. Buz torbası kaydı ve kahvesini sallarken neredeyse dökülüyordu. "Sol elle ateş edebiliyorum ama diğer her şey tam bir baş belası."

"Atış talimi yapıyorsun."

"Sanırım gömlek ilikleme ve diş fırçalama konusunda eğitim almalıydım." Bree'nin sabah rutini neredeyse komikti. Tek elle sütyen ilikleme gülünç derecede zordu.

Ahırın kapısı açıldı ve Matt, Beast'i otağa götürdü. Köpekler onun ve atın arkasından geliyordu. Atın yularını çözdü ve onu serbest bıraktı. Beast döndü, topuklarını havaya kaldırdı ve bir tay gibi otların üzerinde sıçradı. Diğer atlar akıllıca ona yer verdi.

Bree güldü. "İki bin kiloluk bir köpek yavrusu."

"Muhteşem biri." Mercy iç çekti. "Çiftliğinizi özleyeceğim. Çiftlik hayatının ne kadar rahatlatıcı olduğunu unutmuşum."

"İstediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz. Bir dahaki sefere, bir gezinti planlarız."

Mercy gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi."

"Orman yangını buraya yaklaşmadığı için minnettarım." "Ben de."

Matt gözlerinde endişeyle arka verandaya yaklaştı. Bree'nin hastanedeki gecesi huzursuz geçmişti. Yorgunluk ve ağrı kesici ilaçlar

Dün gece kendi yatağına girer girmez onu bayıltmıştı. Acı onu birkaç kez uyandırdığında, bir bardak su, bir hap ya da taze bir buz torbası getirmek için hemen ayağına kalkmıştı. Şimdi gözleri onunkileri arıyor, açıkça bir rahatsızlık belirtisi arıyordu. "Todd bu sabah aradı. Uğrayacakmış. Hazır mısın?"

"Evet. Her şeyi bilmek istiyorum," dedi.

Matt bir mesaj gönderdi, sonra fıstık ezmeli tost getirdi ve Bree ile Mercy'nin kahve fincanlarını doldurdu. Yemeklerini yedikleri sırada Todd devriye arabasıyla geldi. Arka verandaya çıktı ve parmaklıklara oturdu. "İkiniz de nasılsınız?"

Mercy, "Hayatta kalmak yeterince iyi," dedi.

"Ben iyiyim." Bree suratını asmamayı başardı. Alçısı, morlukları, küçük yanıkları ve sıyrıklarıyla berbat görüldüğünü biliyordu. "Belki iyi değilim ama kesinlikle görüldüğümünden daha iyiyim."

Todd başını salladı. "Ben sana yetişirim, böylece biraz kestirirsin ya da başka bir şey yaparsın." Bir nefes aldı. "Dutton'ın evindeki kanıtlar incelendi. Çok fazla DNA var ve cesedin resimleri vardı. . . Bavullardaki iki kadını ve buzdolabındaki öldürdüğüne şüphe yok. Paige sorgusunda da pek çok ayrıntı verdi." Nefes verdi. "Savcı seni aradı mı?"

"O yaptı," dedi Bree. "Açık konuşacağım. Dutton'ı vurmak haklıydı."

Savcı hemen icabına bakmıştı. Protestocular ortadan kaybolmuş ve halk sadakatini denetleme kurulundan tekrar Bree'ye kaydırmış görünüyordu. Madeline Jager halkın eleştirilerini yönetmek için çabalıyordu.

Todd başıyla onayladı. "Basın durmadan kanalı arıyor. Marge, Jager'ın belediye binası felaketine karşı koymak için en kısa zamanda büyük bir röportaj yapman gerektiğini söylüyor."

"Marge her zaman haklıdır," dedi Bree. Muhabirler de doğrudan onu arıyordu. "Bunu yapacağım." Jager'a haddini bildirmek dışında bir nedenle olmasa da, bu küçük bir hareket gibi geliyordu ama çoğu siyasi hareket de öyleydi. Yine de bu kadın Bree'nin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu.

"Son olarak, Dutton'ın mali ve cep telefonu kayıtlarını inceledik. Kullan-at telefonla, nakit para kullanarak vs. izini kaybettirmeye çalışmış ama birkaç hafta önce bir araba kiralamış. Kiralama tarihleri

Paige'in kayboluşuyla eşleşiyor ve Paige'in ifadesini aldık, böylece kaçırılma olayı çözüldü."

"Güzel," dedi Bree.

Todd devam etti. "Garajında bir maymuncuk seti buldular ve Clinton'ların arka kapısında Dutton'ın parmak izleri vardı. Kilit de hasar görmüştü. Yani muhtemelen kulübelerinin ve teknelerinin anahtarlarını bu şekilde çalmış."

Bree daha dik oturdu. "Bayan Verney'nin arka kapısında da çizikler vardı."

Mercy buz torbasını kaydırdı. "Neden onun evine girsin ki?"

"Kim bilir?" Bree bileğindeki buz torbasını çıkardı. "Ama parmak izlerini almak için çok uzun zaman geçti, bu yüzden zaten bunu asla kanıtlamayız."

"Buna yok," dedi Mercy. "O öldü."

Hazırlanacak bir duruşma yoktu. Bree hâlâ yarım kalmış işleri tamamlamayı seviyordu ama bazen gerçekliğin sınırlarını kabul etmek gerekiyordu.

Todd parmaklıkların üzerinde kaydı. "Ayrıca, alışveriş merkezindeki bazı çalışanlar arabasının en az bir hafta boyunca berbat koktuğunu söyledi."

"Bayan Verney de bundan şikayetçiydi." Bree elinin arkasındaki sıyrıkların üzerindeki bandajların arasındaki deriyi ve alçısının kenarını kaşıdı. Alçının altında bileği ve ön kolu deli gibi kaşınıyordu.

"Evet," dedi Todd. "Cesetleri bavullara koyarak bir süre arabayla dolaştığını düşünüyoruz."

Bree bunu hayal etti. "Sonra da onları yolun kenarına mı bıraktı?"

Todd iki avucunu da gökyüzüne kaldırdı. "O öldü, bu yüzden ona soramayız, ama öyle görünüyor. Tek iyi şey, başka kurbanlar olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamamış olmamız. Şimdilik size söyleyeceklerim bu kadar."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım." Korkulukları itti. "Biraz dinlen. Geri dönmek için acele etmene gerek yok. Çoğunlukla yangın ve Don'un ölümüyle ilgili evrak işleriyle uğraşıyoruz."

"Geri dönmek için acele etmeyeceğim," dedi Bree. "Bu işi hallettiğini biliyorum."

Kurduğu ekibe güvenmek iyi . "O zaman geri döneceğim." Todd uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra arka kapı açıldı ve Truman, kendisinin ve Mercy'nin çantalarını taşıyarak dışarı ıktı. Onları kiralık arabaya yükledi, sonra verandaya döndü.

Mercy ayağa kalktı. "Dün gece burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

O sabaha kadar bir uçak bulamamışlardı ve Mercy zaten uçakta oturacak durumda değildi. Bu haliyle uçuşu çok rahatsız olacaktı.

Mercy elindeki bardağı korkuluklara bıraktı, bir elini yaralı kaburgalarına dayadı. Sırtı berbat durumdaydı.

Bree onlar gittikten sonra yatağa dönmeyi düşünüyordu. Bir hafta uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu. Ama Matt onun ayağa kalkmasına yardım etti ve Mercy ile Truman'ı arabalarına kadar geçirdiler.

Truman ve Matt el sıkıştılar. Bree sağlam kolunu Mercy'nin omuzlarına doladı ve onu nazikçe -çok nazikçe- sıktı. "Her şey için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım." Mercy gözlerinin kenarlarında sıcak gözyaşları hissetti.

"Aynı." Mercy'nin gözleri buğulandı. Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Haberleşiyor muyuz?" Bree sordu.

"Emin olabilirsin." Mercy döndü. Matt arabanın kapısını açtı ve ona yardım elini uzattı. Son bir teşekkürle yolcu koltuğuna oturdu.

Truman Bree'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Onu geri getirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim, ama o da benim için aynısını yaptı." Bree geri adım attı.

Matt bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Seni incitirsem söyle, tamam mı?"

"Omuzlarım iyi durumda." Bree ona yaslandı ve Mercy ile Truman'ın uzaklaşmasını izlediler.

Matt onu verandaya ve evin içine doğru yönlendirdi. "Todd'a katılıyorum. Biraz kestirmelisin."

"Yemek yemek ve bileğime buz koymak dışında g ndemimdeki tek şey bu." Buz torbasını dondurucuya bıraktı, sonra merdivenlere yöneldi. Köpekler de onu takip etti ve hepsi yatağa yığıldı.

Matt ona taze buz ve bir ağrı kesici getirdi. Bree ikisini de aldı, sonra gerindi. Matt bileğini yükseltmek için alçının altına iki yastık koydu. Köpekler bacaklarının etrafına dizildiler. Uğur Böceği yanına sürünmeye çalıştı ama Matt onu engelledi. "Üzgünüm, bugün burası benim yerim."

Bree'ye doğru bastırdı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Başını onun omzuna yasladı.

Matt televizyonu açtı ve bir yemek yarığması seçti. Bree'nin gözleri ağırlaştı. "Şimdi bir kek istiyorum."

"Babam daha sonra seni kontrol etmeye gelecek." Matt'in babası çoğunlukla emekli bir doktordu. "Ona biraz getirtirim." Matt onun sol elini kendi eliyle kapattı. "Burada olmadığım için özür dilerim."

"Ben de, ama senin yerini dolduracak bir feebie'ye sahip olduğum için minnettarım." Bree'nin beyni sürüklenmeye başladı. Bileğindeki ağrı azaldı. "Evde olmana çok - sen olmasan rahatlayabileceğimi sanmıyorum - ama senin yerine başka birinin bakması gerekiyorsa, Mercy iyi iş çıkardı."

Bree uykuya dalarken, Mercy'yi tekrar göreceğine dair bir his vardı. Ama bir sonraki buluşmalarının cinayet içermemesini umuyordu.

Teşekkür

Bu kitap tamamen kurgu bir eserdir, ancak bir konferansta öğrendiğimiz gerçek bir vakadan esinlenmiştir. Rogue River ve Widow's Island serilerimizde iki yeni karakter dünyası yaratmıştık, ancak zaman zaman kendi romanlarımızdaki karakterleri nasıl bir araya getireceğimizi tartışıyorduk. Bunu nasıl bir türlü bulamıyorduk. Kendra'nın karakterleri Batı Yakası'nda, Melinda'nınkiler ise Doğu'da yaşıyor.

Yakın dostumuz yazar Lee Goldberg ile konferansta otururken, birbirinden çok uzak eyaletlerdeki iki kolluk kuvvetini ilgilendiren bir cinayet davası sunuldu. Birbirimize baktık ve aynı düşünceye kapıldık. *Bu düzenek işe yarayabilirdi!* Melinda, Lee'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "Dibs!" Daha önce başarılı Eve Ronin serisine ilham veren bir davada Lee'ye cömertçe söz hakkı vermiştik.

Dört yıl boyunca bu fikri tartıştık. Hayatın cilveleri ve bireysel yayıncılık programlarımıza göre çalışmak bizi kitabı yazmaktan alıkoydu. 2023 yılında zaman bulduk. Bu bizim için yeni bir yazma süreciydi-romanlarımızdan çok farklıydı-ve bunu sevdiğimizi keşfettik. Hevesle hikayeye saldırdık ve *Echo Road* hızla doğdu. En sevdiğimiz ve hayranlarımızın en sevdiği iki karakteri bir araya getirdik ve Mercy ile Bree'nin harika bir kimyası olduğunu keşfettik.

Montlake yayıncılık ekibimizin desteği bu kitap yazılamazdı. Montlake ile bir düzineden fazla yıldır çalışıyoruz ve başka bir yere gitmezdik. Bir ekip olarak çalışmak için bir araya gelen diğer iki harika kadın olan temsilcilerimiz Meg Ruley ve Jill Marsal'a teşekkür ederiz. Editörümüz Anh Schlupe'e dört yıl beklediği ve bu projeye ilgili hiç bitmeyen heyecanı için teşekkür ederiz. Onsuz asla kitap yazmayacağımıza *yemin ettiğimiz* geliştirme editörümüz Charlotte Herscher'e çok teşekkür ederiz. O

neredeyse tüm bireysel projelerimizi yetenekli eller ve tavsiyelerle şekillendirdi. Mercy ve Bree'yi yıllardır seven ve daha fazla hikaye için yalvaran okuyucularımıza teşekkür ederiz. Ve tabii ki Lee Goldberg'e de hakkımıza saygı gösterdiği için teşekkürler.

Başka bir Mercy ve Bree romanı olacak mı? Bu konu tartışılıyor. Bizi izlemeye devam edin.

Yazarlar Hakkında

Fotoğraf© 2014 Marti Corn Photography

Kendra Elliot, *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesine birçok kez girmiştir ve Bone Secrets ve Callahan & McLane serilerinin, Mercy Kilpatrick romanlarının ve Columbia River romanlarının ödüllü yazarıdır. Üç kez Daphne du Maurier Ödülü'nü kazanmış, Uluslararası Gerilim Yazarları Ödülü finalist ve RT Ödülü finalistidir. Yağmurlu Kuzeybatı Pasifik'te doğup büyüdü ama şimdi parmak arası terliklerle yaşıyor. Onu www.kendraelliot.com adresinde ziyaret edin.

Melinda Leigh, She Can serisi, Midnight Novels, Scarlet Falls serisi, Morgan Dane ve Bree Taggert serisinin Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazarıdır. Melinda, en iyi ilk kitap dalında Uluslararası Gerilim Ödülü finalistidir. Romanları, iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda başka ödül kazanmıştır. Kenpo karate dalında ikinci derece siyah kuşak sahibidir ve kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir. Melinda, ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

